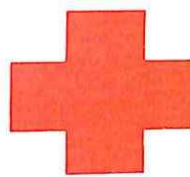

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ
ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
ΝΕΟΤΗΤΟΣ

CROIX-ROUGE
HELLENIQUE
DE LA JEUNESSE

HELLENIC
RED CROSS
YOUTH

ΜΑΡΤΙΟΣ 1986

MARS 1986

MARCH 1986

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

ΣΤΟ ΑΝΤΡΟ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ

Όταν συνήλθε ο Χαιρέας, δέν μπορούσε νά καταλάβει πού βρισκόταν. Μιά βαριά μυρωδιά ύγρασίας του δυσκόλευε τήν άναπνοή. Κρύωνε. Έρριξε μία ματιά γύρω του, καί στο άντιφύγγισμα τών δαυλών πού φωτίζανε τή σκοτεινή σπηλιά άντίκρισε καμιά δεκαριά άπαίσιες μορφές μέ μάτια κατακόκκινα και θολά. Μυρωδιά από κρασί γέμιζε τήν άποπνικτική άτμόσφαιρα τής σπηλιάς. Μιά γριά φαφούτα, μέ μία μεγάλη κανάτα στό χέρι, κερνούσε μέ τή σειρά τούς κακούργους, πού εύχαριστημένοι άπ' τήν έπιτυχία τους γλεντούσαν μέ τόν πόνο του μικρού, πού άκόμα δέν μπορούσε νά καταλάβει τί ήθελε έκει μέσα.

Στό μεταξύ, τό άρχοντικό του Φιλοκλή είχε γίνει άνάστατο. Όταν άντιληφθήκανε τήν έξαφάνιση του Χαιρέα, δέν ήξεραν τί νά υποθέσουν. Έσαχναν όλη τή νύχτα μέ δαυλούς στόν κήπο, ρωτούσαν στή γειτονιά, στά γνωστά σπίτια. Τίποτα. Κανείς δέν ήξερε τί είχε γίνει ο Χαιρέας.

Άπ' τήν άμνηνία τους αυτή τούς έβγαλε ένας δοϋλος, πού ήρθε κατά τό μεσημέρι στό σπίτι του Φιλοκλή, μ' ένα γράμμα, πού του τώδωσε κάποιος άγνωστος νά τό φέρει. Ήταν άπ' τόν Χαιρέα, πού τόν παρακαλούσε, άν ήθελε νά τόν σώσει νά δώσει 3.000 χρυσά νομίσματα στους ληστές. Θά τάβαζαν σέ κάποιο όρισμένο μέρος, γιά νά μπορέσουν έτσι νά τόν πάρουν πίσω.

Άμέσως όλοι κατάλαβαν τόν τρόπο τής έξαφάνισης του Χαιρέα. Κανείς όμως δέν φαντάστηκε τόν ρόλο πού έπαιζε σ' αυτήν τήν άπαγωγή ο Θράσυλλος.

Ο δυστυχισμένος πατέρας, μ' όλη του τήν προθυμία προσφέρθηκε νά δώσει όχι μόνο 3.000, αλλά και τήν περιουσία του όλόκληρη, άν του τή ζητούσαν, γιά τό παιδί του. Καί ύποσχέθηκε πώς θά γίνει όπως θέλουν οι ληστές.

Άφου όμως έφυγε ο γραματοκομιστής δοϋλος, τόν πλησιάζει ο Μέδωνας καί του λέει:

- Άφέντη μου, ξέρω πώς μου έχεις έμπιστοσύνη. Θέλω νά μ' άκούσεις. Δέν θά δώσεις τά χρήματα πού σου ζητάνε οι ληστές. Έγώ θά πάω νά φέρω τόν Χαιρέα, χωρίς λύτρα. Ο σκοπός είναι νά συλληφθούν καί οι κακούργοι. Έχω άκούσει γι' αυτή τή συμμορία. Ρημάζει τώρα τή Βοιωτία. Μόνο νά καλέσεις τόν φίλο μας τόν Πλούταρχο νά κάνουμε ένα συμβούλιο. Τά υπόλοιπα θά τ' αναλάβω έγώ.

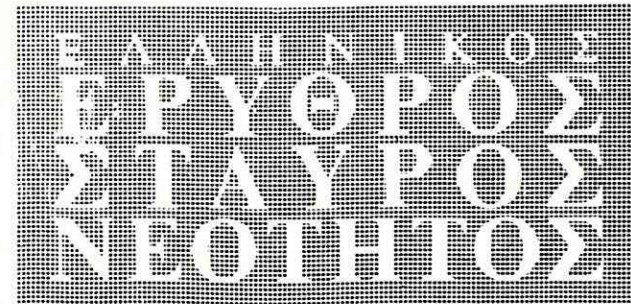
Ο Φιλοκλής δίστασε στήν άρχή νά εκθέσει σέ κίνδυνο τόν καλό παιδαγωγό τών παιδιών του, αλλά στό τέλος υπέκυψε στήν έπιμονή του Μέδωνα.

Τό άλλο βράδυ κιόλας συγκαλέσαν τό οικογενειακό συμβούλιο, στό όποιο παραβρέθηκε καί ο φίλος του σπιτιού Πλούταρχος, πού, γιά καλή τύχη, βρισκόταν τότε στήν Χαιρώνεια.

Σ' όλη τή διάρκεια του συμβουλίου ο Φιλοκλής ήταν τόσο συγκινημένος πού δέν μπορούσε ούτε νά μιλήσει, ούτε νά σκεφθεί καλά-καλά. Άφησε τούς άλλους νά συζητούν καί νά άποφασίσουν. Ο πιστός παιδαγωγός κατόρθωσε νά τούς πείσει ν' αναθέσουν σ' αυτόν τήν βαριά άποστολή τής άπελευθέρωσης του παιδιού καί τής σύλληψης τών ληστών. Μέσα στό μυαλό του είχε καταστρώσει πιά τό σχέδιό του. Τό εξέθεσε καί στους άλλους. Κι έτσι άποφασίστηκε νά πάει ο Μέδωνας στήν Έλάτεια, όπου θά προσπαθοϋ- πάλι ο Μέδωνας στήν Έλάτεια, όπου θά προσπαθοϋ- σε μέ κάθε τρόπο νά ανακαλύψει τό κρυφύγετο τών ληστών καί νά έλευθερώσει τόν Χαιρέα. Ο Πλούταρχος θά έδινε συστατικό γράμμα γιά τόν Φρούραρχο τής Έλάτειας μέ τήν παράκληση νά διαθέσει ένα στρατιωτικό άπόσπασμα, πού θά χρειαζόταν ο Μέδωνας.

Τήν άλλη μέρα, πρωί-πρωί, ο Μέδωνας έφυγε γιά τήν Έλάτεια. Παρουσιάστηκε στόν Φρούραρχο, του έδωσε τό γράμμα, καί άφου συζήτησε μαζί του τίς λεπτομέρειες καί καταστρώσανε τά σχέδια, έφυγε. Ή άγάπη του γι' αυτό τό παιδί καί ή εύγνωμοσύνη πού ένιωθε γιά τόν Φιλοκλή του έδιναν κουράγιο. Καί ήταν τόση ή πεποίθησή του ότι θά πετύχει τό σκοπό του,

(Συνέχεια στή σ. 34)

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Γραφεία Συντάξεως: Άλκιβιάδου 4 - Τηλ. 88.32.351
Α' Περίοδος 1924 - 1941 Β' Περίοδος - Έτος 42ο
Τιμή Φύλλου Δρχ. 30
Έτήσια συνδρομή Έσωτ. δρχ. 240 - Έξωτ. 3 ή \$ 10
Έμβάσματα - συνεργασίες: ΕΕΣΝ - Άλκιβιάδου 4, 104 39 ΑΘΗΝΑ

Άρ. Τεύχους 7 ΜΑΡΤΙΟΣ 1986

Έπιτροπή Συντάξεως του περιοδικού

ΜΙΧ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΒΛΑΧΟΣ
ΔΗΜ. ΚΟΥΤΣΟΥΛΕΛΟΣ, Ι.Μ. ΧΑΤΖΗΦΩΤΗΣ

Υπεύθυνος Συντάξεως
ΖΗΣΙΜΟΣ ΒΙΡΒΙΛΛΗΣ
(Άναπαύσεως 9, Μέτς, Άθήνα)

Υπεύθυνος εκδόσεως
ΕΛΕΝΗ ΠΕΡΙΜΕΝΗ
Γ. Παπανδρέου 48 - Ζωγράφου

Υπεύθυνος τυπογραφείου
Γ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗΣ
(Λεοντίου 23 - Άθήνα)

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ ΝΙΚΟΛΙΝΑΚΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελ.
Ζήσιμου Βιρβίλλη: ΣΤΙΣ ΠΛΑΓΙΕΣ ΤΟΥ ΕΛΙΚΩΝΑ.....	2
Καθηγητού ΟΡ. ΛΟΥΡΙΔΗ: ΤΑ ΟΡΑΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΘΕΜΕΛΙΑΚΑ ΣΤΗΡΙΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΑΧΟΜΕΝΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ.....	4
Παναγ. Κ. Βλάχου: ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΕΘΝΟΓΕΡΣΙΑΣ ΤΟΥ 1821.....	6
Γιάννη Σαντάρμη: ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ (ποίημα). Δημ. Κ. Κουτσουλέλου: ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ.....	7
Χρυσ. Ε. Ζήση: ΤΑ ΦΑΛΤΙΚΑ ΜΕΡΑΚΙΑ ΤΟΥ ΑΛ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ.....	8
Θ. Πετσάλη-Διομήδη: ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΕΡΥΘΡΟΣΤΑΥΡΙΚΑ ΝΕΑ.....	10
NATIONAL AND INTERNATIONAL ACTIVITIES OF THE HELLENIC RED CROSS ACTIVITES NATIONALES ET INTERNATIONALES DE LA CROIX-ROUGE HELLENIQUE.....	12
Άνδρέα Καραντώνη: ΣΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ... Στέλλας Χαρολίδου: Ο Ε.Ε.Σ.Ν. ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΦΥΣΗ.....	15
ΤΑΣΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΜΥΘΕΝΙΑ ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ (ΑΖΟΡΕΣ-ΜΑΔΕΡΑ-ΚΑΝΑΡΙΕΣ).....	20
Δ.Γ. Μεταλληνού: ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ.Ν. ΣΤΟΝ ΚΙΘΑΙΡΩΝΑ.....	21
ΤΑ ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΜΑΣ ΧΡΟΝΙΚΑ.....	23
Ζώη Άζωτου: ΤΟ ΑΥΓΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΑΥΓΟ (Παραμύθι).....	24
Ν. Νικολάου: ΜΙΑ ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΛΥΠΗ... ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ.....	28
	29
	30
	32
	33

CONTENTS

	Page
Zissimos Virvillis: ON THE SLOPES OF HELICON MOUNT.....	2
Professor Or. LOURIDIS: VISIONS AND PRINCIPAL STAYS OF THE FIGHTING GREEK NATION.....	4
Pan. K. Vlachos: THE MEANING OF THE 1821 NATIONAL RISING.....	6
Yiannis Santarmis: KARAISSAKIS (poem) Dem. K. Koutsoulelos: GENERAL MAKRIYIANNIS' MESSAGE.....	7
Chrys. Zissis: AL. PAPADIAMANTIS' ASPIRATIONS FOR CHANT.....	8
Th. Petsalis-Diomidis: "THE CLANDESTINE SCHOOL".....	10
RED CROSS NEWS.....	12
NATIONAL AND INTERNATIONAL ACTIVITIES OF THE HELLENIC RED CROSS.....	15
ACTIVITES NATIONALES ET INTERNATIONALES DE LA CROIX-ROUGE HELLENIQUE.....	20
Andreas Karantonis: ON ATHOS MOUNTAIN (Sacred Mountain).....	21
Stella Charolidou: THE HELLENIC YOUTH RED CROSS CLOSE TO NATURE.....	23
TRAVELLING WITH THE FATHER, TO THE ENTRANSCING ATLANTIS (Azores - Madeira - Canary islands).....	24
IMPRESSIONS FROM THE FIRST EXCURSION OF THE HELLENIC YOUTH RED CROSS ON KITHERON MOUNTAIN, by D.G. Metallinos.....	25
OUR SPORTS NEWS.....	28
Zois Azotos: THE EGG THAT WAS NOT AN EGG (Tale).....	29
N. Nicolaou: A JOY AND A SORROW.....	30
PUZZLES.....	32

CONTENUS

	Page
AUX PENTES DE LA MONTAGNE HELICON, par Zissimos Virvillis.....	2
VISIONS ET SUPPORTS FONDAMENTAUX DE LA NATION GRECQUE LUTTANTE, par Professeur Or. LOURIDIS, Président C.-R.H.....	4
LA SIGNIFICATION DU SOULEVEMENT NATIONAL DE 1821, par Pan. Vlachos.....	6
KARAISSAKIS (poème), par Yiannis Santarmis.....	7
MESSAGES DU GÉNÉRAL MAKRIYIANNIS, par Dem. Koutsoulelos.....	8
LA PASSION DU CHANTRE DE AL. PAPADIAMANTIS, par Chrys. E. Zissis.....	10
"L'ÉCOLE CLANDESTINE", Th. Petsali-Diomidis.....	12
NOUVELLES DE LA CROIX-ROUGE HELLENIQUE.....	15
NATIONAL AND INTERNATIONAL ACTIVITIES OF THE HELLENIC RED CROSS.....	20
ACTIVITES NATIONALES ET INTERNATIONALES DE LA CROIX-ROUGE HELLENIQUE.....	21
LA MONTAGNE ATHOS (Montagne Sacrée), par Andreas Karantonis.....	23
LA CROIX-ROUGE HELLENIQUE DE LA JEUNESSE PRES DE LA NATURE, par Stella Charolidou.....	24
UN VOYAGE AVEC LE PERE: A LA FABULEUSE ATLANTIS (Azores - Madeira - Iles Canaries).....	25
IMPRESSIONS DE LA PREMIERE EXCURSION DE LA CROIX-ROUGE HELLENIQUE DE LA JEUNESSE A LA MONTAGNE KITHERON, par D.G. Metallinos.....	28
NOS NOUVELLES SPORTIVES.....	29
L'OEUF QUI N'ÉTAIT PAS UN OEUF, (conte) par Zois Azotos.....	30
UNE JOIE ET UNE TRISTESSE, par N. Nicolaou.....	32
JEUX INTELLECTUELS.....	33

ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΟΡΕΣΤΗ ΛΟΥΡΙΔΗ
ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΤΑ ΟΡΑΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΘΕΜΕΛΙΑΚΑ ΣΤΗΡΙΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΑΧΟΜΕΝΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Οι μεγάλες Έποποιίες, που σφραγίζουν την πορεία των Έθνων και ακτινοβολούν στη συνείδηση του Γένους, δεν αποτελούν μόνο άφορμές για να τιμηθούν οι πρωτεργάτες και οι συντελεστές τους, αλλά είναι και άσπειρες πηγές για καινούρια ξεκινήματα, για καινούριες δραστηριότητες, για καινούριες πράξεις αξίες έπικης εξάρσεως. Και τούτο γιατί, οι Λαοί που είναι συνεπείς στα ιδανικά τους, στα «πιστεύω» τους στην πράξη όμως, κι όχι μόνο στα λόγια—, οι Λαοί που δεν πρόδωσαν την κληρονομιά και τις παραδόσεις τους, οι Λαοί που διατήρησαν την ταυτότητα και την ιδιαιτερότητα του χθες, είναι οι Λαοί εκείνοι που δεν θα χαθούν ούτε αύριο, είναι οι Λαοί που θα ζούν στην αιωνιότητα. Αυτά διδάσκει η αδέκαστη Ιστορία των Έθνων, μνημονεύοντας την κατάντια των Λαών που έχασαν την φυλετική τους αλήθεια, την εύψυχία, την εθνική όμοψυχία κι όμοιοπραξία, την εθνική ελευθερία τους και, πάν' απ' όλα την εθνική ψυχή τους.

Αυτή την εθνική ψυχή τους δεν έχασαν οι αδάμαστοι θρησκευτικοί, στρατιωτικοί, πνευματικοί και κοινωνικοί ηγέτες της τότε Βασιλίδος των πόλεων, όταν η εθνική ελευθερία έπεσε στα χέρια του Μωάμεθ. 'Αλλά, και οι κάτοικοι και οι υπερασπιστές της Βασιλεύουσας κράτησαν το μέγα όραμα της λευτεριάς, γιατί γνώριζαν ότι το Βυζάντιο ήταν ο Προμαχώνας του κόσμου, γιατί διδάχθηκαν «έξ απαλών ονύχων» ότι, επί 11 αιώνες, στά τείχη της του Κωνσταντίνου πόλεως συντρίβονταν τ' αλληπάλληλα κύματα των βαρβαρικών φυλών της 'Ασίας και της Εύρώπης, γιατί άκουσαν —άκομη και την όλως τελευταία στιγμή του «έάλω ή Πόλις»—, τον θρησκευτικό τους ηγέτη, τον Πατριάρχη Γεννάδιο, να υπογράφει πάνω στον άμβωνα της 'Αγίας Σοφίας ένα νέο συμβόλαιο άγώνος, που θα στήριζε τα θεμέλια του Γένους πάνω στην πνευματική του αντίσταση και θα τό προετοίμαζε για τον Μεγάλο Άγώνα.

Κι έλεγε τότε ο θρησκευτικός Έθνάρχης: «... 'Η Αυτοκρατορία των Ελλήνων κρημνίζεται... 'Αλλά ή Παναγιωτάτη θρησκεία των Ελλήνων δεν θέλει καταβληθή. Γινόμεθα αιχμάλωτοι, αλλά θέλομεν εΐσθαι ελεύθεροι εν πνεύματι Κυρίου... 'Ο Θεός μεθ' ήμών». Και ή εθνική ψυχή γιγαντώθηκε, και ή έλπίδα ξεφύτρωσε απ' την καταστροφή. Κι' ή κοινή ψυχολογική διάθεση άρχισε να άνεβαίνει, για να φθάσει την ψυχική ταύτιση - την όμοψυχία και όμοιοπραξία— για τις όποιες πολύ άργότερα μίλησε ο σοφός γέρος του Μωρηά, στον περίφημο λόγο του στην Πνύκα: «'Όταν αποφασίσαμεν να κάμωμεν την Έπανάστασιν, δεν έσυλλογισθήκαμεν ούτε πόσοι εΐμεθα, ούτε πώς θα έχομεν άρματα, άλλ' ως μία βροχή έπεσεν εις όλους μας ή έπιθυμία της Έλευθερίας μας, και όλοι, και οι Κληρικοί, και οι Προεστοί, και οι Καπεταναίοι, και οι Πειπαιδευμένοι και οι Έμποροι, μικροί και μεγάλοι, όλοι έσυμφωνήσαμεν εις αυτόν τόν σκοπόν, και έκάμαμεν την Έπανάστασιν».

Έτσι και τότε, στην στρατιωτικά ύποταγμένη Κωνσταντινούπολη, ή εθνική όμοψυχία γιγάντωσε την ψυχική ταύτιση και την εθνική αντίσταση κατά τόν γνωστό και πάντα σχεδόν έπιτυχημένο τρόπο της Φαναριώτικης διπλωματίας. Πίστεψαν εκ νέου στο «και πάλιν έξει, Έπτάλοφος, τό κράτος». Πίστεψαν στο «πάλι μέ χρόνια μέ καιρούς...». Κι εκτοτε, τό όλοζώντανο όραμα της Έθνικής Παλιγγενεσίας άπλωσε πτεροφόρο τό μήνυμα της έλπίδας, και σάλπισε προσκλητήριο στη μνήμη του Γένους των Ελλήνων, του άγρυπνου αυτού φρουρού των παραδοσιακών αξιών και του διεκδικητού του θείου δικαιώματος της Έλευθερίας.

Αλλά, κι ο ήρωικός θάνατος του Έθνομάρτυρος Αυτοκράτορος Κωνσταντίνου Παλαιολόγου —του «άξιολογώτατου και Παναρίστου των Λακεδαιμονίων Άνακτος», κατά τόν Κυριακόν από την Άγκωνα της 'Ιταλίας—, υπέδειξε στη νέα Ελλάδα τόν δρόμο της Έθνικής αναγεννήσεως, ενέπνευσε στο Έθνος την μέγιστη ιδέα του καθήκοντος, σήμανε τό διεγερτήριο της Έθνικής ψυχής, της εθνικής συνειδήσεως και της εθνικής όμοψυχίας.

Έτσι, ή θρυλική θυσία των άθανάτων ήρώων του φάρου του Βυζαντίου, στην ήρωική και λεοντόκαρδη ψυχή των όποιών κόχλαζαν όλοι οι πόθοι και όλα τα εύγενικά όράματα του δαυλου της Έλευθερίας των αρχαίων Ελλήνων, μετέστη, απ' τόν χώρο της Ιστορίας, στον χώρο των εύσεβων εθνικών όνείρων, στο χώρο του θρύλου. Και ο σπόρος του θρύλου θα βλαστήσει. Και τό Γένος των Ελλήνων, που θ' ανατραφεί απ' αυτόν, διαβλέπει τό φώς, στο σκοτάδι της κατοπινής μαύρης δουλείας. Προσβλέπει στην Έθνική Αναγέννηση. Και ο θρύλος θα μετουσιωθεί σε δυναμική ενέργεια προς τό εύλογημένο 1821, τό Μέγα '21, προς την αντίσταση του νικημένου, αλλά του ούδέποτε δουλωμένου Γένους. Και οι ήρωικοί πολεμιστές της Έθνεγερσίας, που θρήσκευαν στο θρύλο, θα δικαιώσουν, στις 25 Μαρτίου 1821, την θυσία του Έθνομάρτυρος Βασιλέως και «των σύν αυτώ πιτανομάχων, μεταλαμπαδευτών της Βυζαντινής 'Ιδέας, συνεχιστών της Μεγάλης 'Ιδέας της Έλληνικής Έλευθερίας των προγόνων των».

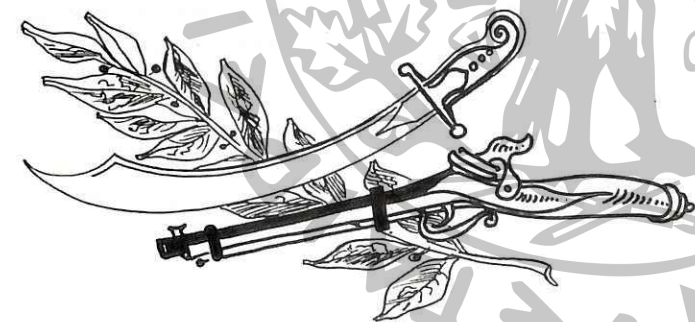
Η Όρθοδοξία, οι ιερές παραδόσεις, ή εθνική γλώσσα και ή εθνική όμοψυχία και όμοθυμία κατέστησαν δυνατή την Έπανάσταση του 1821.

Δέν ήταν, λοιπόν, άπόρροια τυχαίου και ...χρησιμοθηρικού ξεσπάσματος ο άγώνας για την Έθνική Παλιγγενεσία. Εΐχε τό ίδιο άδούλωτο σύνθημα: «εϋδαιμον τό ελεύθερον». Εΐχε τό ίδιο γενναιοψυχο σύνθημα μέ τό «τάν ή επί τάς». Εΐχε την ίδια άγέρωχη γενναίοκαρδη, ύψηλόφρονη κι εθνοπρεπή άπάντηση του Αυτοκράτορος της Μεσαιωνικής Έλληνικής και Βυζαντινής Αυτοκρατορίας μας Κωνσταντίνου Παλαιολόγου: «κοινή γάρ γνώμη πάντες αυτοπροαιρέτως άποθανούμεν και ου φεισόμεθα της ζωής ήμών», πίστευε άκομη και ακολουθούσε τό παράγγελμα του 'Αποστόλου των Έθνών Παύλου, του 'Ιδρυτού του Έλληνικού Χριστιανισμού, για την θεοδώρητη ελευθερία: «Τή ελευθερία ούν, ή Χριστός ύμās ήλευθέρωσε, στήκετε και μη πάλιν ζυγώ δουλείας ενέχεσθε». Μέ τό «ελευθερία ή θάνατος» πολέμουσαν οι ήμίθεοι ήρωες στον Άγώνα της Παλιγγενεσίας μας, στον Μεγάλο Άγώνα του 1821-1829, μ' αυτή την ίδια έτοιμότητα όλοκαυτωματικής προσφοράς πολέμουσαν για την 'Ιδέα της Έλευθερίας, την 'Ιδέα των Αρχαίων Ελλήνων, την 'Ιδέα των Βυζαντινών Προμάχων της Βασιλίδος των πόλεων. Έτσι, σε κάθε έπέτειο μεγάλης Έποποιίας μας, άς μη ξεχνούμε ότι ο Έλληνισμός δεν είναι προγονοπληξία, δεν είναι βυζαντινισμός, δεν είναι παράδοσις στεΐρα, δεν είναι σχολαστικισμός, δεν είναι παρελθοντολογία. Ο Έλληνισμός έχει μέσα του άπέραντες δυνάμεις και θα κρύβει μέσα του άπεριόριστες δυνατότητες και αύριο και πάντα, γιατί τα μεγάλα όράματα θα τόν κρατούν ελεύθερο.

Και ή εύλογημένη αυτή 'Ιδέα της Έλευθερίας συνεχώς θα ξαναδυναμώνει, κι απ' τά βάθη των αιώνων θα λάμπει και θα φωταγωγει πάντα όλόκληρο τόν Έλληνισμό.

Και γενικώτερα: Η ψυχή που ξαγρυπνά και δεν λυγίζει και ή πίστις του Έθνους στις παραδόσεις, στα ιδανικά και στα πεπρωμένα του, αποτελούν τό στερεώτερο ήθικό βάθρο και θεμελιακό στήριγμα, επάνω στο όποιο σταθερά κι άκλόνητα θρονιάζει ή Έλευθερία.

Κι άς μη ξεχνούμε, άκομη ότι ή σύζευξη των κορυφαίων αξιών και έννοιών του Έλληνισμού: Έλευθερία και Αλήθεια, αποτελεί την έρμηνεία των μεγάλων ελληνικών έπιτευγμάτων —σάν τό έπίτευγμα της Έθνικής Παλιγγενεσίας—, αλλά και την λυδία λίθο, επάνω στην όποια μπορούμε να εξακριβώσουμε τί πραγματικά είναι και τί δεν είναι Έλληνικό.

Το νόημα της Εθνεγερσίας τῆς 1821

Υπό Παναγιώτου Κων. Βλάχου
τ. Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Μ.Ε.

Οἱ Πανέλληνες ἐορτάζουν καί ἐφέτος τήν ἐπέτειον τῆς σωτηρίου ἐκείνης ἡμέρας, κατά τήν ὁποίαν τό Ἑλληνικόν Ἔθνος ἔλαβε τήν ἡρωϊκή ἀπόφαση νά ἀποτινάξη τόν βαρὺ ζυγόν, ὁ ὁποῖος τό κατεπίεζεν ἐπὶ τέσσερες συναπτοὺς αἰῶνες.

Οἱ πρόγονοι τοῦ 1821 ἠγωνίσθησαν σκληρόν ἀγῶνα, ἐπέδειξαν αὐτοθυσίαν, πίστη καὶ θάρρος καί μέ θυσιᾶς ἰδρώτος καί αἵματος ἐδημιούργησαν τήν ἐλεύθερον πατρίδα.

Ὁ ἐτήσιος τῆς ἐθνικῆς ἐπετείου ἐορτασμός δίδει κάθε φορά τήν εὐκαιρίαν στό Ἔθνος νά τιμῇ τούς προπάτορές του δημιουργοὺς τοῦ ἐλευθέρου ἐθνικοῦ του βίου, νά ἀναδράμῃ στίς πηγές καί τίς ρίζες τῆς νεοελληνικῆς Ἐθνότητος, νά ἐπιτύχῃ τήν πλήρη αὐτογνωσία του καί ἐνισχυμένο ἠθικά νά προχωρήσῃ στήν περαιτέρω ἱστορική του ἀποστολή. Τοιοῦτοτρόπως δίδεται ἡ εὐκαιρία εὐρύτερης καί βαθύτερης συνειδητοποιήσεως τοῦ ἱστορικοῦ μας εἶναι, βιώσεως τῶν μεγάλων τῆς ἱστορίας στιγμῶν καί ἐνισχύσεως γιὰ τὴ μελλοντική μας πορεία.

Τό περιεχόμενο τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 εἶναι συνένωση πολλῶν ἀξιών, ἱστορικῶν μαζί καί πνευματικῶν, οἱ ὁποῖες τελικῶς ὠδήγησαν στήν πραγμάτωση ἑνὸς ἀληθινοῦ θαύματος. Τό Ἑλληνικόν Ἔθνος ὑπέκυψε στήν Ἀσιατική βία, ἀφοῦ ἐπὶ χίλια καί πλέον συναπτὰ ἔτη ὡς Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία ἀκτινοβόλησε καί ἐξεπολίτισε ὄγκους λαῶν τῆς σημερινῆς πολιτισμένης Εὐρώπης. Καί μετὰ τήν πτώση του συνέχισε τήν πνευματική του ἀποστολή. Μετέφερε τὰ χειρόγραφα του στὴ Δύση καί διωχέτευσε χωρὶς φειδῶ τήν σοφία τῶν πατέρων του γιὰ νά ὁλοκληρώσῃ τόν ἐξανθρωπισμό της.

Καί αὐτὴ τὴν ὥρα τῆς πτώσεως, ὅταν τὰ πάντα ἐγίνοντο λίθοι καί τέφρα, καί τήν αὐτοκρατορία κατεπλάκωσεν ἡ ἀγρία σφαγή, ὁ Ἑλληνισμός ἐλάμβανε τήν ἀπόφαση νά ὑποστῇ ὅλη αὐτὴ τὴ δοκιμασία καί νά ἀγωνισθῇ, ὅτε θά ἤρχeto τό πλήρωμα τοῦ χρόνου, νά ἀνακτήσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὰ ἀπολεσθέντα. Μέσα δηλαδή ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῆς βασιλίδος τῶν πόλεων διαφαίνεται το λυκαυγὲς τῆς ἐλευθερίας τοῦ 1821. Ἐδούλευσεν ὁ Ἑλληνισμός ἐπὶ τετρακόσια ἔτη, γιὰ νά

συνδέσῃ μέ τό θόρυβο τῶν κρημνιζομένων τειχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως τόν νικητήριον παιᾶνα τῶν ἡρώων τοῦ 1821.

Γνωστοὶ καί ἄγνωστοι, ἀφανεῖς καί ἐπίσημοι, λαϊκοὶ καί ἱερωμένοι εἰργάσθησαν κατά τούς τέσσερες σκληροὺς τῆς δουλείας αἰῶνες. Ὑπέφεραν, ἐδοκιμάσθησαν, ἐδίδασαν, ἐστήριξαν τούς δούλους ἀδελφούς καί ἔστρεψαν τό δοῦλον Γένος πρὸς τίς ἀστείρευτες πηγές τοῦ πνευματικοῦ του ἀνεφοδιασμοῦ. Ἰδιαιτέρως ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀπὸ τὴν σεπτὴ της κορυφῇ, τόν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη, μέχρι τόν πλέον ἄσχημο μοναχόν, ἐπετέλεσαν ἔργον μέγα, ἀφοῦ διετήρησαν ἄσβεστη τὴ φλόγα τῆς πίστεως, τό φῶς τῆς γνώσεως καί τόν πόθον τῆς ἐλευθερίας.

Τῶν διδασκάλων τοῦ Γένους οἱ διδασκάλους, ἡ ὑπέροχος βιοτὴ καί τό ψυχικόν σθένος ἐπεστήριξαν τούς δούλους ἀδελφούς καί ἐφώτισαν τήν πορείαν τοῦ Γένους κατὰ τὴν συγκλονιστικὴ ἔξοδό του - ὡς ἄλλον Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ - ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς δουλείας πρὸς τὴ γῆ τῆς Ἐλευθερίας. Καί τὰ δημοτικὰ τραγούδια, στὰ ὁποῖα ἄριστα διατρανώνεται ἡ διαμαρτυρία τοῦ ὑποδούλου λαοῦ καί τὰ θυελλώδη θούρια ἐμπνευσμένων ποιητῶν ἐθέρμαναν τὰ πλήθη ὑπὲρ τοῦ ἀθανάτου Ἑλληνισμοῦ καί παρεσκεύασαν τὴν πυρφόρο θρυαλλίδα, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀναψε ὁ φωτοβόλος πυρσὸς τῆς Ἐθνεγερσίας.

Εὐλόγως, λοιπόν, ὕστερα ἀπὸ τὴν πνευματικὴ αὐτὴ προετοιμασίαν, τὴν παρόρμηση ἀπὸ τό παρελθόν καί τὴ στρατιωτικὴ προπαιδείαν τῶν κλεφταρματολῶν τὰ πλήθη ἐσκήρτισαν ἀπὸ ἐνθουσιασμό καί ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῆς μυριόχειρος Φιλικῆς Ἐταιρείας ἐξηγέρθησαν ἀπὸ τίς παραδουνάβιες ἡγεμονίες μέχρι τὴ Μάνη καί ἀπὸ τὴν Πίνδο μέχρι τὴν Κρητικὴ Ἰδὴ καί τόν Κυπριακόν Ὀλυμπο καί παντοῦ ὅπου ἐπάλλοντο στήθι ἑλληνικά.

Κατὰ τόν ἱερόν ἀγῶνα τῆς Ἐθνεγερσίας προκύπτει ζωηρότερα καί ριζοβολεῖ ἔκτοτε ἀδιάσπαστη ἡ ἔνωση πίστεως καί πατρίδος, ἡ ὁποία εἶχε τραφῇ κατὰ τούς χρόνους τῆς δουλείας. Αἱ τῇ βάσει τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, τῆς βυζαντινῆς παραδόσεως καί τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς παιδείας. Ἀρχαία δ' Ἑλληνικὴ παιδεία καί Χριστιανικὴ Ὁρθοδοξία διεμόρφωσαν τό μέχρι τῆς ἐποχῆς μας ἀκτινοβόλο Ἑλληνορθόδοξο ἱ-

δεῶδες ὡς κανόνα ζωῆς καί πολιτιστικόν αἷτημα.

Ἡ ἐπανάσταση ἐδραιώνεται. Ὅλοι οἱ δυνάμενοι νά φέρουν ὅπλα ρίπτονται ἀτρόμητοι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καί διασπείρουν στίς τάξεις του τόν ὀλεθρον. Τοιοῦτοτρόπως ἀναδεικνύονται καί πάλιν ὑπέροχες οἱ δυνάμεις τοῦ μαχομένου Ἑλληνισμοῦ, ἡ χώρα τῶν ἡμιθέων παρουσιάζει ἐκ νέου ἥρωες καί τινανομάχους στήν ξηρά, ἡ δὲ ἑλληνικὴ θάλασσα, ἐλπίδα σημαντικὴ τοῦ δούλου γένους, καταπίνει αὐτανδρὰ ἐχθρικά πλοῖα καί φεγγοβολεῖται ἀπὸ τίς καίόμενες τουρκικὲς ἀρμάδες.

Μέ τὰ ἀπαράμιλλα κατορθώματα καί τίς ὑπέροχες θυσιᾶς τῶν ἀγωνιστῶν ἐθραύσθη τοῦ τυράννου ἡ βία, κατεφάνη ἐκ νέου λαμπρότερον τό μεγαλεῖον τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς καί ἐπαληθεύεται ἡ διακήρυξη τοῦ Περικλέους «ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων μέγιστα ἀρεταί τῇ τε πόλει καί τοῖς ἰδιώταις περιγίνονται». Καί ἡ ἑλληνικὴ Ἐλευθερία ἀνεγεννήθη, ἡ νέα δὲ Ἑλλάς ἀπετέλεσε καί πάλι μέλος τῆς διεθνούς οἰκογενείας τῶν ἐλευθέρων ἐθνῶν, ἀφοῦ τό μεγαλάνυμον ἑλληνικόν πνεῦμα κατίσχυσε τῆς ὑλικῆς βίας, ἡ δρᾶξ ὀλίγων εὐψύχων ἀγωνιστῶν συνέτριψε πολυάριθμες στρατιές, ὁ εὐγενὴς ἐνθουσιασμός ἐξουθένωσε τὴν κτηνώδη βία καί ἡ μέθη γιὰ τὴν Ἐλευθερίαν ἐθραύσε τῆς δεσποτείας τὰ δεσμά.

Γιὰ τὴν πλήρη κατανόηση τοῦ νοήματος τῆς ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας, ὅπως τὴν ἐδημιούργησε τό Εἰκοσιένα, πρέπει νά ἀνασυντίθενται τὰ νέα μέ τὰ παλαιά, ἡ Ἐθνεγερσία μέ τὴν ὅλη

ἱστορία τοῦ Ἔθνους. Ὅχι μόνον τό Εἰκοσιένα, ἀλλὰ καί τό ὅλον ἔργον τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν, ἀποτελεῖ καρποφορία τῆς ἐσωτερικῆς πείρας καί τῆς διπλῆς παραδόσεως τοῦ Ἔθνους, Ἑλληνικῆς καί Χριστιανικῆς, καί τῆς συνθέσεως ρεαλισμοῦ καί ἰδεαλισμοῦ, ἡ ὁποία μέ τὴν παιδείαν παραδίδεται ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ ὡς τό πνευματικὸ κεφάλαιο γιὰ τῆς ζωῆς τόν ἀγῶνα. Εἶναι δὲ ἡ παιδεία αὕτη καί σήμερον ἀνυπολογίστου ἀξίας ἠθικὴ δύναμη.

Διὰ τοῦτο καί ἡ μελλοντικὴ μας ἐξέλιξη, ὁποιαδήποτε καί ἂν λάβῃ κατὰ τὰ ἄλλα μορφή ἡ κοινοπραξία τῶν λαῶν, θά ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τό ἂν θά κατορθώσωμε νά συνθέσωμε ἐκ νέου τὰ δόκιμα στοιχεῖα τῆς παραδόσεως πρὸς τὰ ἀμείλικτα τῶν καιρῶν μας αἰτήματα. Προϋπόθεση ὁμῶς γι' αὐτό εἶναι νά μείνωμε πιστοὶ στήν ἱστορικὴ πείρα τοῦ Ἔθνους μας καί νά μὴ κατολισθίσωμεν σὲ ἀρνητικὰ ἢ γενικά σχήματα, τὰ ὁποῖα τὴν συμπτίνουν. Ἡ χώρα μας ἔχει ἰδιαίτερη ὄντολογία καί ἀπαιτεῖ καί ἀνάλογη πρὸς αὐτὴν δεοντολογία.

Τό Εἰκοσιένα ἀπετύπωσε ὡς ἰδιαίτερον τοῦ Νεοέλληρος γνώρισμα τὴν ἰσχυρὴ πίστη του πρὸς τὴν ὑπεροχὴ τῆς ἐλευθερίας, ἡ ὁποία ὑπέρκειται κάθε ὑλικῆς εὐημερίας, τὸν ἀδιάλειπτο γιὰ τὴν κατάκτησίν της ἀγῶνα καί τὸν πόθον γιὰ τὴν γνώση τῆς ἀληθείας καί τὴ βίωση τῆς ἀρετῆς. Τό μέγα αὐτό δίδαγμα ἀπευθύνει καί σήμερον σὲ κάθε Ἕλληνα τό Εἰκοσιένα, ἰδιαίτερα δὲ πρὸς τοὺς ταγούς τοῦ λαοῦ, τοὺς θεράποντες τῆς παιδείας καί τὴν σπουδάζουσα νεότητα.

Ο ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ

- «Τί πηγες, Καραϊσκάκη μου, τί πηγες, καπετάνο, καί ἔσθης τό ταμπουρί σου, τὴ φοβερὴ σου τάπια μέ στοῦ Προουσσοῦ τὰ κράκουρα, μέσ στὴ βαθιά γκεμίλια; Δέν ἦταν κάμπος νά τό πᾶς, κατώμερο δέν ἦταν, δέν ἦταν αἱ χαμήλωμα νά βρεῖς καί νά τό φκιάσεις, μόν' πηγες καί τό στέριωσες σὲ σταυραῖτων λημέρια; Ἐκεῖ πετᾶνε μόνο αἱ τοῖς, πετρίτες φτεράκιζον καί λύκοι κάνουν τίς μονιές καί τσάκαλοι φωλιάζουν».

- «Τοῦ τουφεκιῦ κι ἐγώ' μαι αἱ τοῖς καί τοῦ σπαθιοῦ πετρίτης, σὲ ρίζα δὲ μοῦ ταίριαζε, δὲ μοῦ 'πρεπε σὲ κάμπο, μηδὲ καί σὲ χαμήλωμα νά στήσω πολέμηστρα, μόν' νά'χω τάπια στό βουνό, ψηλά στό καραούλι, γιὰ ν' ἀναγναντεύω στ' Ἀγραφα, νά βλέπω στό Βελούχι, στήν Καλιακούδα νά πατῶ, στὴ Χελιδόνα νά'μαι, μὰ πὶό πολὺ νά βρῖσκομαι κοντά στό μοναστήρι, στό μοναστήρι τοῦ Προουσσοῦ τό πολυξακουσμένο. Νά κατεβαίνω τίς γιορτές, νά βοσολᾶω τίς σκόλες, νά προσκυνῶ τὴν Παναγίαν, νά γονατῶ στοὺς Ἁγίους καί στό ἀφέντη τό Χριστό γιὰ νά στραυροκοπιέμαι καί νά τοὺς λέω τὰ βάσανα τῆς δόλιας μου πατρίδας. Οἱ αἱ τοῖς φωλιάζουν στὰ ραϊδιά, κουρνιάζουν στὰ κριταῖδια τροχᾶν τὰ νυχοπόδαρα στίς πέτρες καί στὰ βράχια καί ἀπὸ τὸν ἥλιο παίρνουν φῶς, δύναμη ἀπ' τὸν ἀγέρα

καί βγαίνουν νά 'βρουνε ταγὴ καί βγαίνουν στήν παγᾶνα, κι ἐγὼ ἀγρυπνῶ στήν πᾶλα μου στίς ἀγριές τίς κοτρώνες καί παίρνω χάρη ἀπ' τό Χριστό, βόηθειο ἀπ' τὴν Παναγία καί σάν αἱ τοῖς ξεχύνωμαι, πετιέμαι σὰ γεράκι καί τρώγω Τουρκικά κορμιά, πασάδες πελεκᾶω καί εὐχαριστῶ τὴν Παναγίαν, δοξάζω τό Θεό μου».

- «Δέν τοὺς θαμάζω τοὺς αἱ τοῖς, μηδὲ καί τὰ γεράκια, πὺν χάνονται στό λυφάτο, π' ἀναπετᾶν στὰ νεφία, ἐσένα, καπετάνο μου, θαμάζω ἀπάνω ἀπ' ὅλα, πὺν τ' ὄνομά σου τραγουδοῦν τῆς Ρούμελης οἱ βρούσες, τό λέν' τ' ἀηδόνια τοῦ βουνοῦ, τοῦ λόγγου τ' ἀγριοπούλια καί τό βαστάει χρυσόγραφο, τῆς πίστες σου ἡ κορώννα, κ' ἡ Παναγία ἡ Προουσιώτισσα στήν ἁγία Τῆς εἰκόνα».

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΑΝΤΑΡΜΗΣ

ΛΕΞΙΑΡΙΟ
Καλιακούδα= βουνό τῆς Εὐρυτανίας.
Κράκουρα= Πετρότοπος κορυφῆς, κακοτράχαλο βουνό.
Κριταῖδι= Κακοτράχαλο ἔδαφος μέ μυτερές πέτρες, πετρό-βουνό, ἀγρός τόπος.
Μονιά= Κατοικία ἀγριοῦ, φωλιά ἀγριοῦ πουλιοῦ.
Παγᾶνα= Τό γύρισμα ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὁμάδας κυνηγῶν ἢ ζῶων ἢ πουλιῶν ἀρπαχτικῶν μέ σκοπὸ τὸ κυνήγι ζῶων ἢ πουλιοῦ.
Πᾶλα= Καμπυλωτὸ πλατὺ ἀπαδί.
Πετρίτης= Εἶδος ἀγριοῦ γερακιῦ πὺν ἀρέσκειται νά στέκεται σὲ ψηλὲς πέτρες-γι' αὐτό καί λέγεται πετρίτης-ἀπ' ὅπου ὀρμᾷ καί κυνηγᾷ τὴ λεία του.
Ραϊδιῶ= Ἀπόκρημνος χαράκωτος θράχος.
Χελιδόνα= Βουνό τῆς Εὐρυτανίας.

Μνημόνια του στρατηγού ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ

«Κι όλων μας τό αίμα θέλει να 'μπει μέσ στ' αούλάκι, τό ίδιο τό χωράφι νά ποτίσει, Στρατηγέ μας! Τί πιά δέν είμαστε στό «εγώ», ώς 'Εσύ μās τό πες, μά σήμερα είμαστε στό «εμείς» κι άς μαζωχτούμε σ' ένα σκοπόν, άν θέλουμε νά φτιάσουμε χωριό και κόσμο!...»
(ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ)

Μέ τά πενιχρά αυτά λόγια, δέν μπορεί νά σκιαγραφηθεί ή φωτεινή φυσιογνωμία σου, ήρωϊκή Στρατηγέ Μακρυγιάννη. Αποτελούν μία άπείριπτη έκφραση του ύψηλου χρέους και της έθνικης συγκίνησης, πού δέχεται κάθε ελληνική ψυχή άπ' τό ίσχυρό και υπέροχο πνεύμα σου.

Όσο περνούν τά χρόνια και συρρικνώνονται ήθικά οι καιροί μας, τόσο περισσότερο ή ψυχή μας άναζητεί μέ νοσταλγία την παρουσία σου. Όσο χανόμαστε μέσα στή μηδαμινότητα και στή μικρότητα της ζωής μας, τόσο τό άνάστημά σου γίνεται ύψηλότερο και ή σκέψη μας άνυψώνεται, μ' εύλάβεια κι εύγνωμοσύνη, στή σεβάσμια Σκιά σου, 121 χρόνια, ύστερα άπ' τό θάνατό σου. Τό μήνυμά σου είναι πάντα ολοζώντανο και μεστό, δυνατό και διδακτικό. Σάλπισμα πίστης κι ελπίδας, έλευθερίας και νίκης. Ό φωτεινός και κοφτερός, μονοκόμματος κι άλάξευτος λόγος σου, άπόσταγμα πλούσιας έμπειρίας, εύθύνης κι εύσυνειδησίας, έμπνέει, όδηγεί και κατευθύνει τούς Έλληνες στήν εκπλήρωση του ανθρώπινου κι έθνικου χρέους τους. Η ίσχυρή φωνή σου όρθοτομεί τό λόγο της αλήθειας και του δικαίου. Μέ τό υπεροχο πνεύμα, τό εύαίσθητο ήθος, τό θρησκευτικό οίστρο και τούς ύψηλούς όραματισμούς σου, διέθεσες όλόκληρη τή ζωή σου στήν

Του κ. ΔΗΜ. ΚΟΥΤΣΟΥΛΕΛΟΥ
Επίτιμου Επόπτη Δημοτ. Εκπ/σεως

ύπηρεσία της Πατρίδας. Κι εύτύχησες - εύνοια της Θείας Πρόνοιας-νά δείς έλεύθερη τήν Έλλάδα, γιά τήν όποία τόσο έμόχθησες και τόσα δεινά υπέφερες.

Γιός φλογεροῦ άγωνιστή της Δωρίδας, ξεκινάς άπ' τό αγαπημένο χωριό σου - Αβροίτι- και ύψώνεσαι, μέσα στον πόνο και στή δοκιμασία, στή στέρηση και στήν πικρία, σέ ιδεολόγο άγωνιστή των ελληνικών και χριστιανικών ιδανικών.

Διατήρησες, παρά τίς πικρίες και τίς δοκιμασίες, άλώβητη τήν ελληνική ψυχή, εκράτησες ψηλά τά λάβαρα των έθνικων παλμών και διαφύλαξες τίμιο τόν Άνθρωπο και άμωμη τήν Έλευθερία. Δαδούχος των Έλληνικών Ίδεών, ιδανικός στρατιώτης, άγρυπνος και όρθιος στήν πρώτη γραμμή, ύψωσες, άπ' τίς ιερές επάλξεις σου, μήνυμα άγώνων και θυσιών. Ξάστερο μυαλό, μέ καθαρούς όρίζοντες, σάν τούς όρίζοντες των βουνών της πατρίδας σου, γενναίος και ιπποτικός, έγινες υπόδειγμα ζωής και σύμβολο του Νέου Έλληνισμού. Η πορεία σου είναι επική και δραματική, μέ μοναδικό γέρας τήν άπόλυτη συνέπεια στο έπίμονο χρέος. Βαθύτατα θρησκευτική είναι ή ουσία των έθνικων και ήθικων άγώνων σου, πού έκαμες μέ ρουμελιώτικη παλληκαριά. Βαθύτατα θεόσταλτος άνθρωπος, γεμάτος ταπείνωση κι έθελοθυσία, έβάδισες τό δρόμο του έλεύθερου Έλληνα. Η ζωή σου όλόκληρη είναι ένα λαμπρό παράδειγμα σεμνότητας και πειθαρχίας, συνέπειας και δικαιοσύνης, τιμιότητας και άνιδιοτέλειας, τόλμης και όρθοφροσύνης, ανθρωπιάς και άλτρουισμού. Αγαπούσες και νοσταλγούσες τήν άγνότητα της θρησκευτικής ζωής, γιατί ζούσε μέσα σου ή άύστηρή παράδοση. Ίδιόμορφος στο χαρακτήρα, στον τρόπο της ζωής και στήν έκφραση των σκέψεών σου, κινείσαι πάντα σ' ένα ιδιαίτερο δικό σου κόσμο, πού τόν αγιάζουν ή αγαθότητα και ή πίστη, τό άγωνιστικό πάθος και ή καλοσύνη, ή ήθική πληρότητα και ή ένοραματική δύναμη, τό δημιουργικό πνεύμα και ή έλεύθερη σκέψη. Μās άφησες ένα άπαράμιλλο έργο, μέ άγωνιστική ιδεολογία, μία πλούσια πνευματική κληρονομιά, μέ τή σφραγίδα της προσωπικότητάς σου. Στο πέραςμα του χρόνου, παραμένεις, μία παιδαγωγούσα και ιδανική Μορφή, αληθινός «πατριδοφύλακας», όπως αποκάλεσες τόν έαυτό σου, ένα αιώνιο όνομα και μία λαμπρή δόξα. Τίποτα δέν έχασες άπ' τήν άδρή και άρρενωπή φωνή σου.

Σαφής, καθαρός, αληθινός είναι ό λόγος σου:

«Η Πατρίδα του κάθε ανθρώπου και ή Θρησκεία είναι τό πάν....

Και τότε λέγονται έθνη, όταν είναι στολισμένα μέ πατριωτικά αίσθήματα τό αναντίον λέγονται παλιόμαθες των έθνών και θάρος της γής.»

«Γλυκώτερον πράμα δέν είναι άλλο από τήν Πατρίδα και τή Θρησκεία. Όταν δι' αυτά τόν άνθρωπον δέν τό τύπτει ή

συνειδησή του, αλλά τά δουλεύει ως τίμιος και τά προσκυνή, είναι πλέον εύτυχής και πλέον πλούσιος.»

Ό Γιάννης Βλαχογιάννης, άκούραστος έρευνητής της ζωής και του έργου σου, γράφει:

«Ό Μακρυγιάννης ούδέποτε έκαμψε τό πνεύμα ή τό σώμα, τήν γλώσσαν ή τά όπλα, καθώς ούτε και τήν γραφίδα. Ός υπήρξε λίαν άπαιτητικός καθ' έαυτού, όμοίως υπήρξε και προς τούς άλλους, προκειμένου περί των συμφερόντων του έθνους αυτού...»

Ό Γ. Σεφέρης τονίζει χαρακτηριστικά:

«Ό βίος του Μακρυγιάννη είναι ένα μεγάλο κομμάτι της ζωής του Έλληνισμού στά έξήντα πρώτα χρόνια του περασμένου ειώνα... Η ιστορία του Μακρυγιάννη είναι περισσότερο από μία ιστορία γεγονότων. Είναι μία ιστορία των συναισθημάτων του λαού του στή μεγάλη αυτή περίοδο, πού γέννησε τή σημερινή Έλλάδα... Ό Μακρυγιάννης είναι ό πιο σημαντικός πεζογράφος της νέας Έλληνικής Λογοτεχνίας, άν όχι ό πιο μεγάλος, γιατί έχουμε τόν Παπαδιαμάντη....

Πολέμησε, άγωνίστηκε, πίστεψε, σακατεύτηκε, άηδίασε, θύμωσε. Άλλά έμεινε - όπως βγαίνει από τό γράψιμό του τό άπελέκητο - πάντα όρθός ως τό τέλος: άνθρωπος στο ύψος ανθρώπου. Δέν έγινε μήτε υπεράνθρωπος, μήτε σκουλήκι.»

«Αναγνωρίζουμε -γράφει σχετικά ό Γ. Θεοτοκός - τόν πιο άτόφιο έλληνισμό στήν καλλιτεχνική του ιδιοσυγκρασία- στήν έμφυτη κλίση του προς τό άπλό, τό φωτεινό, τό άδρό και συνάμα τό ιδανικό, κλίση πού συνδυάζει τή μαστοριά των βιοτεχνών της Έλλάδας, τήν κληρονομία της βυζαντινης τέχνης και τήν ύποσυνειδητή επίδραση των αρχαίων ναών, στο βαθύ και συγκρατημένο συναισθηματισμό του, στήν αιδώ της καρδιάς του, στα καυτερά του πάθη, πού θράζουν υπόκωφα και ξεσπάνουν σέ θύελλες, στήν έλεύθερη και παιχνιδιάρικη φαντασία του, στο μυαλό του, τό τόσο «ρωμαϊκό», άνήσυχο, άνικανοποίητο, δξύτατο, θετικό και μαζί όνειροπαρμένο...»

Κι ό κ. Δ. Σταμέλος σημειώνει:

«Ό Μακρυγιάννης άνυψώνεται στους κορυφαίους μέ τή φωτεινή του πίκρα, μέ τό φεγγοβόλημα της καρδιάς και τήν άστραπή του λόγου του και παίρνει, μέ τόν άγέρα της λεβεντιάς του, μία πρωτοκαθεδρία στο θαυμασμό μας γιά τίς φυσιογνωμίες του '21 και των πρώτων μετά τήν άπέλευ- θέρωση, χρόνων.»

Τα όράματα, οι σκέψεις και οι στοχασμοί σου, έμπνευ- σμένες Στρατηγέ Μακρυγιάννη, πηγάζουν άπ' τή βαθύτατη όρθόδοξη πίστη σου. Βροντοφωνείς πάντα, όπι, γιά νά έ- δραιωθεί ή Έλευθερία, άποκτημένη μέ ποταμούς αιμάτων, πρέπει νά επικρατεί δικαιοσύνη και νόμος, ίσονομία και όμό- νοια, παιδεία και άρετή. Κι άξίζει νά παραθέσουμε εδώ μερικές άπ' τίς βαθυστόχαστες σκέψεις σου, πού είναι πάντα επικάρες και διδακτικές:

- Τράβηξα δεινά, πληγές και κιντύνους, όμως είμαι καλά σάν θέλει ό Θεός.

- Η άδικία, όσο νά κάμη ή άντρεία, νικείται, όπι θήκαν από του Θεού τόν δρόμον οι Τούρκοι.

- Θέ, δώσε μας γνώση και άρετή νά σωθούμε, νά μήν χαθούμε παρώρα!

- Όταν σηκώσαμε τή σημαία αναντίον της τυραγνίας, ξε- ραμεν, ότ' είναι πολλοί ατέινοι και μαθητικοί κι έχουν και κανόνια κι όλα τά μέσα έμείς άπ' ούλα είμαστε άδύνατοι όμως ό Θεός φυλάγει και τούς άδύνατους κι άν πεθάνωμεν, πεθαίνουμεν διά τήν Πατρίδα μας, διά τήν Θρησκείαν μας...

κι ό Θεός βοηθός. Αυτός ό θάνατος είναι γλυκός.

- Όσοι άγωνιστήκαμεν, αναλόγως ό καθείς, έχομε νά ζήσομεν εδώ. Τό λοιπόν δουλέψαμεν όλοι μαζί, νά τή φυλά- με κι όλοι μαζί και νά μή λέγει ούτε ό δυνατός «εγώ», ούτε ό άδύνατος.

- Έγραψα γυμνή τήν αλήθεια, νά ιδούνε, όλοι οι Έλληνες ν' άγωνίζονται γιά τήν Πατρίδα τους, γιά τή Θρησκεία τους νά ιδούνε και τά παιδιά μου και νά λένε: «έχομε άγώνες πατριούς, έχομε θυσίες - άν είναι άγώνες και θυσίες. Και νά μπαίνουν σέ φιλοτιμία και νά εργάζονται στο καλό της Πατρίδας τους, της Θρησκείας τους και της κοινωνίας- όπι θά είναι καλά δικά τους.

- Πατρίς, νά μακαρίζεις γενικώς όλους τούς Έλληνες, όπι θυσιάστηκαν γιά σένα, νά σ' άναστήσουνε, να ξαναειπω- θείς άλλη μία φορά έλεύθερη Πατρίδα, πού ήσουνε χαμένη και σθημένη από τόν κατάλογο των έθνών.

- Όσο αγαπώ τήν Πατρίδα μου δέν αγαπώ άλλο τίποτας. Νάρθη ένας νά μου ειπή, όπι θά πάγη όμπρός ή Πατρίδα μου στέργομαι νά μου βγάλη και τά δυό μου τά μάτια. Ότι άν είμαι στραβός και ή Πατρίδα μου καλά μέ θρέφει. Αν είναι ή Πατρίδα μου άχαμνά δέκα μάτια νάχω στραβός θε νά είμαι. Ότι σ' αυτή θά ζήσω, και δέν έχω σκοπό νά πάγω άλλο. Η διαίρεση και ή διχόνοια φέραν τόν όλεθρο της Πατρίδας.

- Όταν μου πειράζουν τήν Πατρίδα μου και τή Θρησκεία μου, θά μιλήσω, θά ένεργήσω και όπι θέλουν άς μου κάμουν.

- Δέν ήθελα χρήματα και βιό, ήθελα Σύνταμα διά τήν Πατρίδα μου νά κυβερνηθί μέ νόμους κι όχι μέ τό έτσι θέλω.

Υπήρξες, Στρατηγέ μας, σοφός, δίκαιος, άκαταπόνητος πυρπολητής των ελληνικών ψυχών, αληθινός πατέρας και Δάσκαλος του πολύπαθου Γένους μας. Οι ύποθήκες σου ένοσάρκωνουν τό έργο και τό παράδειγμά σου και μάς πα- ρορμούν σέ δράση κι εργασία, γιά ένάρετη ζωή κι ένατένι- ση, γιά πίστη και σφυρηλάτηση του ελληνικού μέλλοντος.

Ταραγμένες και κρίσιμες είναι οι εποχές μας. Θεσμοί καταλύονται, άξιες καταρρέουν, ιστορικά γεγονότα άμφι- σβητούνται, σύμβολα καταστρέφονται, θυσίες άμαυρώνο- νται.

Όλα τώρα έχουν αλλάξει: ή ζωή, τά ήθη, οι άνθρωποι. Η όψη του κόσμου έχει μεταβληθεί, μέσα σέ φοβερούς σπα- σμούς. Απειλείται και κινδυνεύει ή αλλοίωση της ψυχής μας. Παντού σύμπτώματα κρίσης και παρακμής, σήψης και διαφθοράς, άπιστίας και σύγχυσης, νοθείας και κατάρτι- σης.

Στό δύσκολο δρόμο μας, σέ βλέπουμε μπροστά μας, σέ κάθε βήμα μας, εύαίσθητη και φλογερή ψυχή, άσυμβίβαστο και δημιουργικό, δυνατό κι άνώτερο, σεμνό και σώφρονα, ένάρετο και στοχαστικό, γνήσιο χριστιανό και αληθινό Έλ- ληνα. Σκύβοντας εύλαβικά στήν ιερή μνήμη σου, στήν κρή- νη των αισθημάτων κι αισθητικών κραδασμών σου, έμπνεό- μαστε άπ' τό ίσχυρό πνεύμα σου, πού, επάνω από εποχές, καταιγίδες κι έρεϊπία, κατευθύνει και όδηγεί στο δρόμο των ύψηλών και ωραίων ελληνικών ιδανικών. Ακούμε τά υπέρο- χα σαλπισμάτα σου, πού υπενθυμίζουν τό χρέος όλων μας: νά ζούμε έντονα τό πνεύμα των μεγάλων προγόνων μας και ν' άγωνιζόμαστε γιά μία ελληνική ανωτερότητα, ζωντα- νέοντας μέσα μας ένα ώραίο παρελθόν. Στήν ψυχή μας είναι χαραγμένα τά βαρυσήμαντα λόγια σου:

«Τή λεφτεριά μας τούτη δέν τήν ήθραμε στο δρόμο και δέ θα μπούμεν εύκολα στού αύγου τό τόφλι, γιατί δέν είμαστε κλωσόπουλα σ' αυτό νά ξαναμπούμε πίσω. Άλλά γινήκαμε πουλιά και τώρα πιά στο τόφλι μέσα δέ χωράμε.»

ΤΑ ΨΑΛΤΙΚΑ ΜΕΡΑΚΙΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Του κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ Ε. ΖΗΣΗ τῆς Ἑταιρείας
Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου
Γραμμάτων - Τεχνῶν

Βιβλιοθήκη ὁλόκληρη ἀποτελοῦν οἱ μέχρι τώρα μελέτες καί τὰ δοκίμια, πού γράφτηκαν γιά τόν ἐπιλεγόμενο Ἅγιο τῆς Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας τόν Κοσμοκαλόγερο Ἀλέξανδρο Παπαδιαμάντη, τοῦ ὁποίου τό συγγραφικό ἔργο, γεμάτο Ἑλληνισμό, λαϊκισμό καί θρησκευτική πνοή, πέρασε στήν πνευματική ἱστορία τοῦ τόπου μας.

Ξεπερνοῦν τίς ἐξακόσιες οἱ μεγάλες καί μικρές κριτικές (φιλολογικές, βιογραφικές, βιβλιογραφικές, αἰσθητικές) μελέτες, δοκίμια, μελετήματα, ἄρθρα καί σημειώματα, πού ἔχουν γραφεῖ μέχρι τώρα γιά τόν Παπαδιαμάντη, ἀνάμεσα στά ὁποῖα συγκαταλέγεται καί ἓνα δικό μας συγγραφικό δημοσιευμένο εὐκαιριακά σάν ἐπιφυλλίδα στή «Φιλολογική Σελίδα» (Ἑρευνα) τοῦ ΕΜΟΤ, πού ἐπιδέξια φρόντιζε ὁ ἀλησμόνητος Ἀχιλλέας Καρανάσιος. Ἔτσι οἱ Παπαδιαμαντολόγοι ἀποτελοῦν μιά ὁλόκληρη φάλαγγα.

Βλέπετε, τέτοια εἶναι ἡ μοῖρα καί ἡ εὐκλεία τῶν κλασικῶν, γιατί πραγματικά ὁ Παπαδιαμάντης ἀνήκει στούς καλούς. Μοιάζουν - ὅπως γράφει κάπου ὁ πολύ ἀγαπητός καί πρόωρα χαμένος Καθηγητής τῆς Φιλολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν μακαριστός Βαγγέλης Σκουβαράς- (μοιάζουν) μέ μιά χιονοστιβάδα ὅσο κυλινδρῶνται στήν ἔκταση τοῦ χρόνου, τόσο αὐξάνει κι ὁ ὄγκος τους.

Δέν ἔμεινε σχεδόν τίποτε ἀπό τή Ζωή καί τό ἔργο τοῦ μεγάλο Σκιαθίτη διηγηματογράφου πού νά μὴν ἔχει ἐρευνηθεῖ. Τό ἴδιο θά λέγαμε καί γιά τό μεγάλο ἔθνος μας ποιητή, τό Διονύσιο Σολωμό. Τό ἴδιο καί γιά τόν ἄλλο βάρδο τῆς Νεοελληνικῆς Ποίησης, τό μεγαλόστομο Κωστή Παλαμά. Καί γιά μερικούς ἄλλους.

Στά παρεπόμενα τῆς λεγόμενης Παπαδιαμαντολογίας ἀναφέρεται τό κείμενο μας τοῦτο καί συγκεκριμένα στά...ψαλτικά μεράκια τοῦ Κύρ' Ἀλέξανδρου.

Σημειώνουμε, πῶς ὁ Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης, ἂν καί δέν γινώριζε γρῶ ἀπό τή Βυζαντινή παρασημαντολογία, ἂν καί δέν ἦταν καλλιφώνος, ὥστόσο κυριολεκτικά ζοῦσε τήν ἐκκλησιαστική μουσική, τή βίωνε ὅπως λέμε. Ἡ ἐκκλησιαστική μουσική ἦταν γιά τόν Παπαδιαμάντη μιά ἱεροτελεστία, μιά μυσταγωγία πού τοῦ ἔφερνε μέθεξη καί εὐτυχία.

Ὅταν ἔψελνε στούς ἐσπερινούς τὰ εὐκαιριακά Κοντάκια στό δεξιό στασίδι στό μικρό ταπεινό ἰδιωτικό ἐκκλησάκι τοῦ Προφήτη Ἐλισσαίου στήν Ἀθήνα (πού τώρα δέν ὑπάρχει πιά) συνεπαίρνετο ὁλόπλευρα καί σύψυχα.

Τό στασίδι τό ἱεροψαλτικό γινόταν, γιά τόν Παπαδιαμάντη, θρόνος καί τό μικρό ἐκκλησάκι ἔπαιρνε τεράστιες διαστάσεις, ὅταν ἔψελνε τὰ «Τραγούδια τοῦ Θεοῦ», ὅπως

ἀποκαλοῦσε ὁ ἴδιος τούς ἐκκλησιαστικούς ὕμνους.

Γράφει ὁ ὀνομαστός μουσικοσυνθέτης Κ.Α. Ψάχος στό περιοδικό «Φόρμιγξ» στά 1908. «Ὁ Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης δέν εἶναι μόνο ἀριστοτέχνης, ἐν τῷ γράφειν, ἀλλ' εἶναι καί ἀφελής καί ἀνεπιδεδεικτός σοφός, εἶναι καί στωϊκότατος φιλόσοφος, ἐπὶ πᾶσιν ὅμως εἶναι τέλειος χριστιανός, ἀκόμη δέ καί καλός ἱεροψάλης. Εἶναι πολλά ἔτη τώρα, ἀφ' ὅτου ὁ θαυμάσιος αὐτός ἄνθρωπος ψάλλει τακτικά ἐν ταπεινῷ ἰδιωτικῷ ναυδρίῳ τιμωμένῳ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Προφήτου Ἐλισσαίου εἰς τόν περίβολον οἰκίας τινος παρά τόν παλαιόν στρατῶνα... Ὁ Παπαδιαμάντης εὐρίσκεται πάντοτε εἰς τήν θέσιν του. Ἀπέναντί του εἰς τὰ ἀριστερά ψάλλει, τακτικώτατα ἐπίσης, ὁ Ἀλέξανδρος Μωραϊτίδης, ὁ διάσημος ὡσαύτως διηγηματογράφος Ἀλέξανδρος καί αὐτός, εὐσεβής ὡς καί ὁ Παπαδιαμάντης ἐκ Σκιάθου. Εἶναι δύο Διόσκουροι τῆς νεωτέρας λογοτεχνίας, ἀλλά καί πιστοί ἐξ ἴσου εἰς τὰς ἀγρυπνίας τοῦ Προφήτου Ἐλισσαίου. Σημειωτέον ὅτι ἀμφοτέρωθεν δέν ψάλλουσι πρὸς ἐπίδειξιν, ἀλλά ψάλλουσιν ἐκ συνειδήσεως διά νά προσευχηθῶσιν καί νά ἐπικοινωνήσωσι πρὸς τὸ Θεῖον, μέ πίστιν ἀληθῆ, ἡ ὁποία κατέστη ἐγγενὴς τοῦ πνεύματός των.

Ὁ Παπαδιαμάντης, διά νά περιορισθῶ τώρα εἰς αὐτόν, (συνεχίζει ὁ Κ.Α. Ψάχος) γνωρίζει ἀπὸ στήθους ὅλα τὰ κείμενα, ὅπως καί τῇ μουσικῇ ὅλων τῶν κανόνων, εἰς τοὺς ὁποίους προπάντων εἶναι ἀμίμητος. Εἶναι εἰδήμων τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν, ψάλλει δέ μέ ὅλους ἀτομικῶν τοῦ ἰδίωματος τοὺς πολυελέους τῶν ἀγρυπνιῶν πάσης ἐορτῆς, Δεσποτικῆς Θεομητορικῆς καί τῶν Ἀγίων...»

Ἐπίσης ὁ μουσικολόγος Ι.Θ. Τσώκλης ἔγραψε στό ἴδιο περιοδικό, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Παπαδιαμάντη, τὰ ἀκολουθα: «...ὁ Παπαδιαμάντης δέν ἐγνώριζε οὐδέ γρὶ μουσικῆς. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἡ προικοδότηρα φύσις, ὡς ἐπρόκειτο αὐτόν διά τῶσων ἄλλων προτερημάτων, ἄτινα ἀνέδειξαν αὐτόν μέγαν, οὕτως ἐπρόκειτο τόν Παπαδιαμάντην καί διά μουσικοῦ ὠτός, ἱκανοῦ νά δέχεται πρὸς ἀποτύπωσιν καί τὰς πλέον δυσκόλους μουσικάς γραμμὰς διά νά παραμένωσιν εἰς αὐτόν διά βίου γνωσταί... Πάντα τὰ πρὸς διεξαγωγὴν μιάς τοιαύτης ὁλονυκτίου ἀκολουθίας, τυπικαί δηλονότι διατάξεις καί ἐκκλησιαστικά μέλη, ἦσαν γνωστότατα εἰς τόν Παπαδιαμάντην... Ἐκεῖνο ὅμως, ὅπερ προεκάλεε ἐπὶ μᾶλλον τόν θαυμασμόν καί τήν ἐκπληξιν, ἦτο ἡ πιστοτάτη ἀπὸ μνήμης ἐκτέλεσις ὑπὸ τοῦ Παπαδιαμάντη ἀπάντων γενικῶς τῶν «Εἰρμῶν», τῶν Κανόνων καί τῶν πολυπληθῶν τούτων καί πολυποικίλων εἰς τόνον καί μέλος τύπων τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς, τοὺς ὁποίους ἀπεριόριστου μόνον μουσικῆς μνήμης καί πολυετοῦς πείρας ψάλης δύναται νά ἐκτελέσῃ ἐκ στήθους, καί πάλιν ἴσως οὐχὶ τόσο πιστῶς καί τήν ἐκπαια καθιερωμένην μουσικὴν γραμμὴν τῶν Εἰρμῶν τούτων.

Ἐν τῇ ἐκτελέσει δέ τῶν μελῶν τούτων ὁ Παπαδιαμάντης ἦτο ἀμίμητος. Κατ' αὐτήν, μετεχειρίζετο ἰδιαζοντά τινα τρόπο ἐκφράσεως καί χρωματισμοῦ τῆς φωνῆς, προδίδοντας μίαν ἐγνωσμένην προσπάθειαν ἐξωτερικεύσεως καί διερμηνείας τῶν διαφορῶν συναισθημάτων τῆς χαρᾶς ἡ τῆς θλίψεως, ἡ καί ἄλλου τινός, τὰ ὁποῖα ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἐγεννῶντο, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος συνήντα ἐν τῷ ψάλλειν φράσεις περιέχουσας ἐννοίας παραγωγικάς τῶν τοιούτων συναισθημάτων. Καί ὡς νά μὴ ἴσκει δι' αὐτόν ἡ μουσικὴ μόνον ὡς μέσον τῆς τοιαύτης διερμηνείας, ὁ Παπαδιαμάντης μετεχειρίζετο καί τι πλέον πρὸς τελειότεραν καί ἐκ-

(Συνέχεια στή σ. 27)

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ

Τοῦρκοι διαβῆκαν. Χαλασμός, θάνατος πέρα ὡς πέρα.

Ἡ Χίο, τ' ὁλόμορφο νησί, μαύρη ἀπομένει ξέρα,
μέ τὰ κρασιά, μέ τὰ δέντρα,
τ' ἀρχοντονήσι, πού θουνά καί σπίτια καί λαγκάδια
καί στό χορό τίς λυγρές καμιά φορά τὰ βράδια
καθρέφτιζε μέ τὰ νερά.

Ἐρημιὰ παντοῦ. Μά κοίταξε κι ἀπάνου ἐκεῖ στό
βράχο,
στοῦ κάστρου τὰ χαλάσματα, κάποιο παιδί μονάχο
κάθεται, σκύβει δλιβερά
τό κεφαλάκι, στήριγμα καί σκέπη τοῦ ἀπομένει
μόνο μιά ν' ἄσπρη ἀγρόμπελη, σάν αὐτό ξεχασμένη
μέσ στήν ἀφάνταστη φθορά

- Φτωχό παιδί, πού κάθεσαι ξυπόλυτο στίς ράχες,
γιά νά μὴν κλαῖς λυπητερά, τ' ἤθελες τάχα νά 'χες,
γιά νά τὰ ἰδῶ τὰ θαλασσά
ματάκια σου ν' ἀστράψουνε, νά ξαστερώσουν πάλι
καί νά σηκώσης χαρωπά σάν πρῶτα το κεφάλι
μέ τὰ μαλλάκια τὰ χρυσά

Τί θέλεις, ἄτυχο παιδί, τί θέλεις νά σοῦ δώσω,
γιά νά τὰ πλέξης ξέγνοιαστα, γιά νά τὰ καμαρώσω
ριχτά στούς ὤμους σου πλατιά
μαλλάκια, πού τοῦ ψαλιδιοῦ δέν τὰ 'χει ἀγγίξει ἡ
κόψη
καί σκόρπια στή δροσάτη σου τριγύρω γέρνουν ὀψη
καί σάν τήν κλαίουσα τήν ἱτιά;

Σάν τί μποροῦσε νά σοῦ διώξῃ τάχα τό μαράζι;
Μήπως τό κρίνο ἀπ' τό Ἰράν, πού τοῦ ματιοῦ σου
μοιάζει;

Μὴν ὁ καρπός ἀπ' τό δεντρί,
πού μέσ στή μουςουλμανικὴ παράδεισο φυτρώνει,
κι ἐν' ἄλλο, χρόνια ἑκατό κι ἂν πηλαλᾷ, δέ σώνει
μέσ ἀπ' τόν ἥσκιο του νά βγῇ;

Μὴν τό πουλί, πού κελαηδαί στό δάσος νύχτα μέρα
καί μέ τή γλύκα του περνάει καί ντέφι καί φλογέρα;
Τί θές κι ἀπ' ὅλα τ' ἀγαθὰ
τοῦτα; Πές! Τ' ἄνθος, τόν καρπό; Θεός τό πουλί;

- Διαβάτη,
μοῦ κράζει το Ἑλληνόπουλο, μέ τό γαλάζιο μάτι.
Βόλια, μπαρούτη, δέλω, νά!

Β. ΟΥΓΚΩ (Μτφρ. Κωστής Παλαμᾶς).

ΤΟ ΚΑΡΙΟΦΙΛΙ

Ι. ΠΟΛΕΜΗ

ΕΓΓΟΝΙ

Τήν ὥρα πού στὸν οὐρανὸ
ὁ ἥλιος γέρνει καί πηγαίνει
νά πέση πίσω ἀπ' τό θουνό
γιατί, γιατίά μου, ὅταν σημαίνει
καμπάνα τὸν ἐσπερινὸ
καί πρὶν ἀκόμη ὁ ἥλιος γείρη,
παίρνεις στό χέρι τό θυμιατήρι;

ΓΙΑΓΙΑ

Παίρνω στό χέρι θυμιατό
καί μοσκολίβανο τοῦ βάζω
κι ἔτσι μ' εὐλάβεια το κρατῶ
καί πηγαινοέρχομαι θυμιάζω
τά εἰκονίσματα μ' αὐτό.
Γιατί ἡ καμπάνα ὅταν σημαίνει,
ἡ ὥρα εἶν' εὐλογημένη.

ΕΓΓΟΝΙ

Μά δέ θυμιάζεις μόν' αὐτὰ
πού τὰ φωτίζει τό κανδήλι
μέ δάχτυλα τρεμουλιαστά
θυμιάζεις καί τό καριοφίλι,
πού τό λουρί του τό βαστά
ψηλά στὸν τοῖχο κρεμασμένο,
παλιό, παλιό καί σκουριασμένο.

ΓΙΑΓΙΑ

Τό καριοφίλι πού δωρεῖς
ψηλά στὸν τοῖχο νά σκουριάξῃ,
παιδάκι μου, μὴν ἀπορεῖς
ἀγιολιβάνι τοῦ ταιριάζει
γιατί χωρὶς αὐτό, χωρὶς -
χωρὶς τό φλογερὸ του στόμα
δά'μαστε σκλάβοι, σκλάβοι ἀκόμα.

Τὸ κρυφὸ σχολειό

του Θ. ΠΕΤΣΑΛΗ-ΔΙΟΜΗΔΗ

Ο παπα-Χρύσανθος δειπνήσε μόνος καθώς πάντα, μπρός στο κατώφλι της εκκλησιάς, κι ήταν μέρα ακόμα και κάθισε εκεί στο πεζούλι και χάzejε, κρατώντας κρεμασμένο το κομπολόι του στο χέρι. Έτσι περνάει η ώρα: κάθε τέταρτο πέφτει κι ένα κουκί. Πολλά κουκιά πέσανε ως τώρα. Καμιά φορά έρχεται ένας γείτονας, ο Χρόνης ο Εύσταθίου, ο Γιώργης ο Κουρής, ή καμιά γερόντισσα, ή κυρά Έλευθερία, ή θεία ή Γιαννούλα, και του κρατάνε συντροφιά. Δηλαδή αυτός τούς μιλάει κι εκείνοι ακούνε. Αλλά τίς πιά πολλές φορές κάθεται ολόμονος και χάσκει, λίγο-λίγο αποκοιμείται. Και στον ύπνο του, λέει ο ίδιος γελώντας, κάνει μετάνοιες σαν καλός χριστιανός. Και σήμερα μονάχος είναι πάλι. Νωρίς το απομεσήμερο, ο ταχυδρόμος τόν αποχαιρέτησε και πάει. Κι' ίσως μιά ζήλεια κρυφή νά τότε δάγκασε λίγο στην καρδιά τόν παπα-Χρύσανθο, έτσι ριζωμέννος πού είναι έδω στην εκκλησιά του χρόνια τώρα, ένας φθόνος γι' αυτόν τόν ταχυδρόμο πού δε στέκει ποτέ, μόνο καβάλα πάει

από τόπο σέ τόπο, μαντατοφόρος, άγγελος. Κι ίσως νά τρέχουνε μαζί του οι στοχασμοί του παπα-Χρύσανθου, ως ηγαλάει τ' άλογο μέ τόν καβαλάρη και διαβαίνει τόπους, πού τούς ξέρει κι ο παπάς άπ' τά παλιά τά χρόνια, τότες πού γύριζε κι αυτός, πρίν έρθει νά ρίξει είκοσι χρόνων ριζες στό Βασιλοχώρι.

Κι εκεί πού αφαιρέθηκε, ξαφνιάστηκε ο παπάς. Βήματα κατεβαίνουν από τό βουνό... Πρόβαλε ο Κώστας ο Σκαλαίος, φορτωμένος φρύγανα από κουμαριές κι από πουρνάρια.

— Ωρα καλή, λέει ο παπάς.
— Τήν εύχή σου, παπα-Χρύσανθε, ζήτησε ο Σκαλαίος.

Στάθηκε μιά στιγμή, άκουμπώντας τη ζαλωμένη ράχη του στον τοίχο της εκκλησιάς. Είναι βαριά ή άνάσα του, ώσάν του θεριού, και τaráζει της νυχτιάς της γλύκα. Μά πάλι κίνησε, νά πάει νά ξεφορτώσει και νά κοιμηθεί. Και τά βαριά, σурτά του βήματα σβήσανε μέσ στο σκοτάδι.

Ξανά ή γαλήνη, ξανά ή δροσιά. Ένα

κουκί πέφτει από τό κομπολόι, κ' ύστερα άλλο ένα. Τότες, από κάπου κοντά ήρθαν ως του παπα-Χρύσανθου τ' αὐτί κάτι παιδιαστικές φωνούλες ψιθυριστές, πού λέγανε τό τραγουδάκι, τό τραγουδάκι πού συνηθάνε νά λένε τά παιδιά, όταν έρχονται στην εκκλησιά, στο δάσκαλο, χαράματα ή βράδυ βράδυ. Άστατες, φτωχές φωνούλες λέγανε:
*Φεγγαράκι μου λαμπρό
φέγγε μου νά περπατώ.*

Τρακόσα χρόνια τραγουδάνε τούτες οι φωνούλες. Κ' είναι ο ίδιος εκείνος ο φόβος, πού τά κάνει νά τραγουδάνε τούτο τό σκοπό, γιά νά αναθαρρέψουνε πεζοδρομώντας, ο φόβος του τούρκου. Κ' είναι τά ίδια τά παιδιά, θαρρείς, τά χριστιανόπουλα, τά ρωμιόπουλα, έδω και τρακόσια χρόνια, μέ τά χλωμά τά μάγουλα και μέ τά κοκαλιάρικα τά χέρια και μέ τά χτυπημένα γόνατα.

Μά δεν έχει φεγγαράκι άπόψε. Μόνο τ' άστέρια λάμπουνε, άμέτρητα στον ούρανό, κ' είναι κι αυτά άρκετά γιά νά φωτίζουνε τά μονοπάτια. Ο παπα-Χρύσανθος δεν τά 'δε ακόμα τά παιδιά, μόνο άκουσε τίς φωνούλες και τά πατήματά τους, κι όπως γίνεται κάθε φορά, ή καρδιά του χτύπησε μέσ στο δασύ του στέρνο, λές κι άκαρτεράει δικό του σπλάχνο, ξενητεμένο.

Κι ως πρόσμενε ασάλευτος, καθισμένος στην πεζούλα της εκκλησιάς, άναρωτήθηκε, αν είναι και σήμερα άκόμη άνάγκη νά 'ρχονται τά παιδιά τόσο άργά τό βράδυ βράδυ ή πρίν νά φέξει την αύγή. Τάχα ο Τούρκος θά τά μπόδιζε; Μή δεν τό ξέρει ο τούρκος; Πρίν σαράντα χρόνια ήταν ένα φανερό σχολειό έδω στο Βασιλοχώρι. Ύστερα άγρίεψε ο τούρκος μονομιές και τούς τά χάλασε όλα. Κρυφά και μυστικά και φοβισμένα ξανάρχισαν λίγο-λίγο νά μαζεύνονται τά παιδιά στίς εκκλησιές — έδω στον Άγιο Νικόλα του Βουνού και στην Άγιά Βαρβάρα κάτω— νά συνάζονται τά παιδιά και νά μαθαίνουν γράμματα. Κρυφά, σαράντα χρόνια τώρα. Αλλά σαράντα χρόνια

ζωή γεννάει συνήθειες, βαθύριζες, στήνει καταστάσεις σαν πέτρινους τοίχους δυσκολογκρέμιστους. Και σήμερα, πού σίγουρα ο τούρκος δε θά τά πείραζε τά παιδιά, μηδ έ καί θά τά μπόδιζε, νά ρθουνε, σήμερα άκόμα τό βράδυ ή αύγούλα έρχονται, νύχτα ή αύγή γυρνάνε σπίτι.

— Ίσως και νά 'ναι πιό σωστό έτσι, στοχάζεται ο παπάς. Ποιός τήν όρίζει τήν ζήση του, σαν είναι δούλος;... Κι όμως, όχι. Τή ζήση του δεν τή νιοιάζεται ο άντρας! Μά θά μου πείς, ποιός όρίζει τίς πράξεις του, τή θέλησή του, σαν είναι δούλος; Αύριο θ' άνοιξει έπίσημα και φανερά τό καινούργιο σχολειό στο Βασιλοχώρι, μά ποιός τό ξέρει, αν ως μεθαύριο θά νά δουλεύει άκόμα;... Καλώς τά παιδιά, τά παιδάκια μου! λέει συνέχεια ο παπα-Χρύσανθος και χαϊδεύει στά μαλλιά τόν πρώτο πού ήρθε και στάθηκε κοντά του.

Ήταν ο Μηνάς, ο γιός της κυρα-Διαμάντως, πού χήρεψε πρίν άκόμα κλείσει τούς δυό χρόνους νύφη. Τόν αγαπάει τό Μηνά σά δικό του παιδί ο παπα-Χρύσανθος, κι όλο λέει νά χωρίσει τά μαθητούδια του σέ δυο τάξεις, νά τότε βάλει εκείνον πρωτόσχοιο στά μικρά, τήν ώρα πού αυτός θά μαθαίνει τά μεγάλα.

Όσοτόσο φτάσαν κι άλλα δυό παιδιά, κ' ύστερα άλλα τρία. Τα 'βλεπες πού έρχονταν φοβισμένα κι αναθαρρεύανε μόλις ξεχώριζαν μέσ στο θαμπό σκοτάδι τό λίγο φώς πού φέγγιζε άπ' τόν Άι-Νικόλα. Ζύγωναν θαρρετά τόν παπά και του φιλούσανε τό χέρι.

Ξαφνικά ήρθε τρέχοντας κι ένα άλλο παιδί, ο Νικολάκης του Γαβή, ένα φτωχαδάκι, πού κάτι άκουσε, λέει, και μούγγριζε πίσω του, καθώς περνούσε μέσ στον ίσκιο του Κεφαλαριού. Και τό βάλε στά πόδια, λέει. Άκόμα, σπαρταράει το φυλλοκάρδι του κι ή λαλιά του κόπηκε από τό κοντανάσμα.

Έπειτα ήρθαν άλλα δυό ξεπεταρούδια τό 'να μεγάλο, τ' άλλο τόσο δα μικρό. Δυό αδελφάκια είναι πιασμένα από τό χέρι, ο Γιαννούλης κι ο Θανασέκος, ξανθά και τά δυό, μέ μαύρα μάτια πού σαλεύουνε πέρα-δωθε άνήσυχα. Είναι τά παιδιά του Παντελή του Ψάλλη, πού έχει τό μεγάλο τ' άργαστήρι γιά τά χαλιά. Αλλά ο πατέρας τους λείπει τώρα στην ξενητειά στη Λειψία, και τά παιδιά τά φυλάει ή μάνα κι ο παπούς, ο Δημητρός ο Ψάλλης.

Έτσι ήρθαν άνάκατα, νοικοκυρόπαιδα και φτωχαδάκια όλα τους τρομαγμένα, λαχανιασμένα. Ήρθαν έντεκα παιδιά. Και τότες τά ρώτησε ο παπα-Χρύσανθος.

— Πού είναι ο Φάνης, παιδιά; Τόν είδε κανένας σας τό Φάνη;
Πετάχτηκε ένα παιδί.
— Έγώ τόν είδα, παπα-Χρύσανθε. Δέ θά 'ρθει άπόψε. Δεν μπορεί...
Μπερδεύεται...
— Η μάνα του δεν μπορεί... δεν μπορεί νά 'ρθει ο Φάνης...

Λείπει κι ο Δημητράκης του Λουκά, αλλά αυτός έχει μιά βδομάδα νά 'ρθει. Έχει πάει στού πατέρα του τό καμίνι, έξω στο δάσος, νά βοηθήσει. Κι άκόμα λείπει άπόψε ο Νίκος του Πελη, αλλά κανένας δεν ξέρει γιατί δεν ήρθε.

Έντεκα κουρεμένα κεφαλάκια μπήκαν σκυφτά στην εκκλησιά, και πρώτα-πρώτα σταυροκοπήθηκαν. Έπειτα ξεκρεμάσανε από τόν ώμο τους τόν «φύλακα», όπου βάζουνε τήν πλάκα, τό σφουγγάρι και τό κοντύλι. Στο άναμεταξύ ο Βαγγέλης κι ο Θανασέκος — τήν κάθε φορά έχουνε σειρά από δυό παιδιά— ξεδιπλώσανε χάμω, άπάνω στο πλακόστρωτο, κάτι ψάθες, γύρω-γύρω. Στη μέση στήσανε ένα στασίδι γιά τόν παπά, έδρα νά πούμε του δασκάλου.

Κι άφού πήγε τό κάθε παιδί και στάθηκε στή θέση του, άρχισαν άργά-άργά νά λένε όλα μαζί τήν προσευχή:

«Θεέ μου παντοδύναμε και ποιητά και πλάστη, βοήθησε τόν δούλο Σου, έμένα τό παιδάκι, νά μοιάσω σ' όσους αγαπώ, τό θέλει ή καρδιά μου, νά μάθω έδω, εις τά χαρτιά, τήν φω-νή της 'Ελλάδος...»

Κάθισε ο παπάς, καθίσανε και τά παιδιά χάμω στίς ψάθες σταυροπόδι. Πήρανε τήν πλάκα στο άριστερό τό χέρι κι άρχισανε όλα μαζί νά διαβάζουνε καπικιστά (συλλαβιστά). Μέ τό δεξι χέρι δείχνουνε τήν κάθε λέξη πού διαβάζουν. Από τή μιά μεριά στην πλάκα είναι γραμμένη ή αλφαβήτα και οι αριθμοί.

Άπάνω-άπάνω είναι ο σταυρός και του τα λόγια: «σταυρέ βοήθει μοι». Από τήν άλλη μεριά της πλάκας τά παιδιά έχουνε γράψει, μέ τό κοντύλι του τό καθένα, τήν υπαγόρευση του παπα-Χρύσανθου, ένα κομμάτι από τό Ψαλτήρι. Κι αυτό διαβάζουνε τώρα όλοι μαζί, τόσο δυνατό, πού βούιξε ο κουμπές του Άι-Νικόλα. Αξάφνα θυμώσε ο παπάς. Πήρε από δίπλα ένα μακρύ καλάμι κι έδωσε μιά του Δημητρου αὐτομνού που ξεφωνίζει παραπάνω άπ' όλους.

— «Ο μη δαρεις ου παιδεύεται», λέει ο παπάς. «Ο φειδόμενος ράβδου τόν έαυτοῦ υιόν άπώλεσεν!»

Διαβάζουνε τά παιδιά συλλαβιστά, και δύσκολα ξεχωρίζεις τό τι λένε. «Όν-

τρό-πον-έ-πι-πο-θεϊ-ή-ε-λα-φός-έ-πί-τάς-πη-γάς-τών-ύ-δά-των-ού-τως-έ-πί-πο-θεϊ-ή-ψυ-χή-μου-πρός-σέ-ό-Θε-ός».

Συλλαβίζουνε φωναχτά, όλα μαζί, κ' έπειδή πάντοτε κάνα-δυό παιδιά θά πούνε λάθος, γίνεται σύγχυση πολλή κάθε φορά, πού πάλι χωνεύει μέσ στίς άλλες φωνές, όσες διαβάζουνε σωστά τη λέξη.

«Εὐ-λό-γει-ή-ψυ-χή-μου-τόν-Κύ-ρι-ον-και-πάν-τα-τά-έν-τός-μου-τό-δ-νο-μα-τό-α-γι-ον-αὐ-τοῦ».

Κι άφού τέλεψε ή άνάγνωση και ή εξήγηση, ήρθε ή σειρά της όρθογραφίας. «Ό μικρον-νι: όν, ταῦ-ρό-ο μικρον: τρο, πι-ο μικρον-νι: πον, όν τρόπον, ήτα ή, έψιλον-λάμδα-άλφα: έλα, φί-ο μικρον-σίγμα: φος, ή έλαφος... όν τρόπον ή έλαφος, έψιλον-πί...

Μέ τό δεξι τό χέρι δείχνουν τά παιδιά τό κάθε γράμμα πού διαβάζουν. Κι άφού τέλεψε κ' ή όρθογραφία, σβήσανε μέ τό σφουγγάρι τά όσα διάβασαν, αυτά πού είχανε γράψει στο περασμένο μάθημα, κι ο παπα-Χρύσανθος άρχισε γράμμα τό γράμμα νά υπαγορεύει καινούργιες λέξεις:

— Κάπα-ύψιλον-ρό-γιώτα-έψιλον: Κύριε...

«Κύριε, ο Κύριος ήμών, ως θαυστόν τό όνομά σου έν πάση τη γή...»

— Γράφε! φωνάζει ο παπάς. Τι κάνεις αὐτοῦ!... Έσύ, Μηνά! γιά ιδές! Τι γράφει ο Γιαννούλης;...

Έσκυψε ο Μηνάς νά δει. Ο Γιαννούλης, πού δε θέλει νά 'χει τό Μηνά πάνω άπ' τό κεφάλι του — όλο Μηνά!... κοίτα, Μηνά! φέρε, Μηνά! γράφε, Μηνά! — του 'δωσε στά κρυφά μιά σκουντιά μέ τόν άγκώνα. Ο Μηνάς δε μαρτυράει στο δάσκαλο. Αλλά κάτι είδε ο παπα-Χρύσανθος και σήκωσε τό μακρύ καλάμι και σήκωσε και τη φωνή του:

— Όρθιος ο Γιαννούλης! Πετάξου άπάνω, Γιαννούλη! Στη γωνία! Παλιό-παιδο!

Ο Γιαννούλης τώρα στέκει στή γωνιά, δίπλα στο δάσκαλο, μέ τό πρόσωπό γυρισμένο κατά τόν τοίχο. Δίπλα του είναι ο φάλαγγας, άκουμπισμένος χάμω. Μέ τό πόδι του ο Γιαννούλης τότε σπρώχνει λίγο-λίγο παραπέρα. Ο παπα-Χρύσανθος υπαγορεύει σ' άλλα τά παιδιά:

— Θήτα-άλφα-ύψιλον: Θαῦ, μι-άλφα: μα, σίγμα-ταῦ-ο μικρον-νι: στόν, θαυμαστόν, ταῦ-ο μικρον...

Ο Γιαννούλης θά ξανάρθει αύριο πρῶι-πρῶι μονάχος του, νά τ' άντιγράψει. Κι αν δεν τό ξέρει καλά μεθαύριο

τό μάθημα, θά τό ξαναντιγράψει πέντε φορές. Κι ἄν πάλι κάνει νάζια κι ἀταξίες, τότε θά δουλέψει ὁ φάλαγγας.

— «Ὅπου δέν πίπτει λόγος, πίπτει ῥάβδος», λέει ὁ παπᾶς.

Καί τώρα ἀρχίζει ἡ ἀριθμητική.

— Ἐμπρός, παιδιά... ὅλοι μαζί!

— Ἐνα: ἕνας ὁ Θεός. Δύο: δύο τὰ ματάκια. Τρία: ἡ Ἁγία Τριάς. Τέσσερα: τέσσερα τὰ καντήλια τοῦ Ἀι-Νικόλα. Πέντε: πέντε τὰ δαχτύλια μου.

Στό βάθος, μπρός στό τέμπλο, τόφυτίλι τοῦ καντηλιού βάλθηκε νά τσιρίζει.

— Τρέχα, Μηνά, λέει ὁ παπᾶς.

Σταμάτησε τό μάθημα. Ὁ Μηνάς πήγε κι ἄλλαξε τό φυτίλι. Ξανάναψε ἡ καντήλα μπρός στήν εἰκόνα τοῦ Ἀι-Νικόλα τοῦ Βουνοῦ, καί τ' ἄσπρα γένεια τοῦ Ἁγίου, καθώς σαλεύει ἡ φλόγα, σαλεύανε κι αὐτά σάν ἀνεμοδαρμένα. Γρήγορα ὁ Μηνάς ξαναγυρνάει κοντά στους ἄλλους.

Τώρα θά κάνουμε μιά πρόσθεση: Δυό κότες ἔχει ἡ κυρα-Βασιλική, ἐνιά κοτόπουλα ὁ γερο-Μόσχος. Πόσα κάνουνε; Μιάν ἀφαίρεση ὕστερα. Δέ φτάσανε ἀκόμα στόν πολλαπλασιασμό. Τό μάθημα κοντεύει νά πάρει τέλος. Τά παιδιά κουρασθήκανε πιά, μουδιάσανε, σαλεύουν πάνω στίς ψαθές. Ἐνας ἀπλώνει τό γυμνό ποδάρι του, καποιανοῦ τοῦ ξέφυγε ἕνα φύσημα σά στεναγμός. Τ' ἀντίθετο, ὁ παπα-Χρύσανθος γίνθηκε τώρα στό τέλος πιό αὐστηρός.

— Ἀσε τό «φύλακά» σου χάμω! φωνάζει τοῦ Νικολάκη τοῦ Γιαβῆ.

Μέ τό μακρύ καλάμι του τόν χτύπησε στόν ὦμο.

— Τελειώσαμε γιά σήμερα παιδιά!

Σηκώθηκε ὁ παπᾶς. Κι ὅλα μεμιάς τά παιδιά πεταχτήκανε ἀπάνω. Τεντώνονται, τινάζονται καί στέκουν προσοχή.

— «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς...» λένε.

— «Ἅγιος ὁ Θεός, ἅγιος Ἰσχυρός, ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς...».

Πάνε κ' ἔρχονται τά χέρια. Βιαστικά σταυροκοποῦνται, βιαστικά σκύβουν καί μαζεύουν ἀπό χάμω τίς πλάκες καί τά σφουγγάρια, καί τά χώνουνε μέσα στούς «φύλακες» βιαστικά, σπρώχνοντας τό 'να τ' ἄλλο, φιλᾶνε τό χέρι τοῦ παπᾶ, καί βιαστικά, σάν νά τά κυνηγοῦσαν, βγαίνουν ἔξω στό φεγγαρόφωτο. Κ' εἶναι, σ' ἄληθεια, νά γελαστεῖς, ἠώς ἀρχίνησαν νά κελαῖδουε. Ἐνα λειψό φεγγάρι ἐξεμύτισε πίσω ἀπ' τό διάσελο, καί καθώς χύνεται μιά ἀσπρικήτρινη θαμπή ἀναλαμπή πάνω ἀπ' τό δάσος, φαντάζει πιό μαύρη ἀκόμα ἡ σκιά καί πιό δυσκολοδιάβατη γιά τά παιδιά. Στό διάσελο ξεχώρισαν, γραμμένα στόν φωτισμένο οὐρανό, τά πεῦκα τοῦ βουνοῦ ἀπάνω-ἀπάνω.

Ἐδῶ στό ξέφωτο, μπροστά στόν Ἀι-Νικόλα, στρώθηκε χάμω, σάν τόν ἄμμο ξανθό, τόφως τοῦ φεγγαριοῦ καί τά παιδιά κυνηγιοῦνται, ξεφωνίζοντας. Βγήκε ὁ παπᾶς στό κατώφλι τῆς ἐκκλησίας καί χτύπησε τά παλαμάκια.

— Φτάνει, παιδιά!... εἶναι ἀργά! Στά σπιτία σας!... Ἡσυχα! Ἡσυχα! Φτάνει! Ἀκούτε; Εἶπα: φτάνει!

Σταμάτησαν οἱ τρεχάλες, κοπήκανε οἱ φωνές, καί τά παιδιά πήρανε τό δρόμο τοῦ σπιτοῦ, λέγοντας:

— Καληνύχτα, παπα-Χρύσανθε, καληνύχτα! καληνύχτα!

Μόνο δυό παιδιά κυνηγιοῦνται ἀκόμα σά σκιές, καί δῖχως ν' ἀκούσουνε τόν παπα, πήραν τόν κατήφορο τό 'να ξοπίσω ἀπ' τ' ἄλλο.

Λίγο-λίγο καταλάγιασε ὁ ἀχός, ἔσβησε ὁ ἀντίλαλος, μήτε φωνή, μήτε ποδοβολητό, μηδὲ τίποτα. Στήν ἀρχή φάνηκε ἀπόλυτη, ἀπέραντη ἡ σιγαλιά, ὕστερα ἀπό τίς τόσες κραυγές καί τά τρεχάματα. Ὅμως τώρα τό ἀρτί ξεχωρίζει κάτι σαλέματα, κάτι βουίσματα, κάτι μурμουρητά, πού ζωντανέψανε μέσ στήν καλοκαιριάτικη τῆ νύχτα.

Ὁ παπα-Χρύσανθος κάθεται ὁλομόναχος στό πεζούλι, μπρός στήν ἐκκλησιά. Δίπλα του ὀρθώνεται σύρριζα στόν τοίχο, ἀντίς γιά κυπαρίσσι, ἕνα καβάκι μ' ἀσημένια φυλλασιά, καί λίγο παρακεῖ ἡ ἀσπρη ταρόπετρα εἶναι στρωμένη χάμω σά σεντόνι.

Κάθεται ὁ παπα-Χρύσανθος ξεσκούφωτος, κ' ἔχει τό κομπολόι στό χέρι. Κοιμάται νά ξεκουραστεῖ, προτοῦ νά πάει νά πλαγιαίσει. Κάθε τόσο πέρτει ἕνα κουκί, ἕνα κουκί ἀπό τό κομπολόι. Ὡσπου ὁ ὕπνος τόν ἐνίκησε ξαφνικά. Τό κεφάλι του ἐγειρε, βούλιαξε μέσα στούς ὦμους του, καί τόφως τοῦ φεγγαριοῦ, πού προχωράει τ' ἀνάποδα, ἀνέβηκε σιγά-σιγά ἀπό τά πόδια του στά γόνατα, κι ἀπό τά γόνατα στούς ὦμους, καί τέλος στάθηκε στήν ἀσπρη κεφαλή καί τῆνε στόλισε μ' ἕνα χρυσάργυρο φεγγίο...

(Ἀπό τοὺς «Μαυρόλукους»)

ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΑΡΤΙΟΥ

Τέτοιαν ἡμέραν διάλεξεν ἡ σπλαχνική Μαρία
νά εἰπῇ στόν Κύριο τοῦ Παντός πού τ' ἄψυχα ἐμψυχώνει:
«Κοίτα στή γῆ τοὺς χριστιανούς, πού μ' ἄπειρη λατρεία
ἐμέ γιοτάζουν, σήμερα, πόση σκληθιά πλακώνει!»

Καί πνεῦμα θεῖο χύθηκε μεμιάς εἰς τὴν ἁγία
ψυχὴ τοῦ ἐνδόξου Γερμανοῦ, πού ἀτρόμητος ἀπλώνει
τὸ ξακουστό τὸ Λάβαρο κι ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν
πρῶτος προβαίνει ἀγωνιστὴς καί πρῶτος ξεσπαθώνει.

Φεύγουν ἀπ' ὅλες τίς μεριές οἱ Τοῦρκοι τρομαγμένοι,
ἐνῶ προφέρει ὁ Γερμανὸς κι ἠχολογοῦν οἱ ἄλλοι
τόν ὄρκο π' ὅλην ἔσεισε βαθιά τὴν οἰκουμένη.

Μέρα γλυκιά, μέρα λαμπρή, μέρα χαριτωμένη!
Κάθε φορά πού ἡ λάμψη σου στήν ἐκκλησίαν προβάλλει,
πάντα με δάφνη ἐλεύθερη θά τὴν ἰδῇς σπαρμένη.

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΛΛΗΣ

ΕΡΥΘΡΟΣΤΑΥΡΙΚΑ ΝΕΑ

Μηνιαῖο Παράρτημα του Περιοδικοῦ «Ε.Ε.Σ.Ν.»

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 7

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ.

ΜΑΡΤΙΟΣ 1986

(Παρακαλοῦνται τὰ ἐπαρχιακά τμήματα νά ἐνημερώνουν ἀνελλιπῶς τόν Πρόεδρο τοῦ Ε.Ε.Σ. γιά τὴ δράση τους).

(Οἱ φωτογραφίες πού ἀναφέρονται κατὰ αὐτ. ἀριθ. στό κείμενο βρίσκονται στό δίχρωμο σαλόνι τοῦ τεύχους αὐτοῦ)

ΕΚΘΕΣΗ ΚΕΡΑΜΙΚΗΣ - ΑΓΓΕΙΟΠΛΑΣΤΙΚΗΣ

Στίς 2.12.1985, ὁ Ε.Ε.Σ., μὲ τὴν Κοινωνική τοῦ Ὑπουργεῖο τοῦ Δρακοπούλειου Κέντρου Αἰμοδοσίας, ὀργάνωσε τὴν τρίτη ὁμαδική ἐκθεση Κεραμικῆς - ἀγγειοπλαστικῆς στή μεγάλη αἴθουσα συνεδριάσεων τοῦ Ε.Ε.Σ. στὰ Κεντρικά μας Γραφεῖα.

Τὰ Μέλη τοῦ Ἐργαστηρίου τῆς κεραμικῆς - ἀγγειοπλαστικῆς ἔχουν ἕνα ὑψηλό ἐπίπεδο καλλιτεχνικῆς εὐαισθησίας, ἔχουν λάβει μέρος σὲ Πανελλήνιες ἐκθέσεις στό Μαρούσι καί ἔχουν ἀποσπάσει ἐπαίνους καί χρηματικά βραβεῖα.

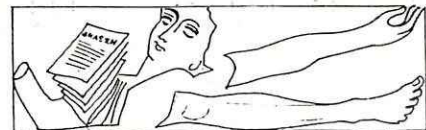
Τό Ἐργαστήριό αὐτό, πού λειτουργεῖ στὰ πλαίσια τοῦ προγράμματος τοῦ Ε.Ε.Σ. γιά ἐπαγγελματική καθοδήγηση καί ἐκπαίδευση τῶν παιδιῶν μας τοῦ Δρακοπούλειου Κέντρου Αἰμοδοσίας, ἐπιχορηγεῖται καί ἀπὸ τὴν Ε.Ο.Κ. καί ἀπὸ τό Ὑπουργεῖο Ὑγείας καί Πρόνοιας καί πρόκειται προσεχῶς νά μεταφερθεῖ - ὅπως καί τὰ ἄλλα ἐργαστήρια πού περιλαμβάνει τό πρόγραμμα τοῦ Ε.Ε.Σ. γιά ζωγραφικὴ καί γιά κόσμημα, τὰ ὁποῖα θά λειτουργήσουν ἐφέτος - σὺν ἀνακαινισμένο εἰδικά γιά τό σκοπὸ αὐτὸ κτίριο τοῦ Ε.Ε.Σ. στήν Κηφισιά, μὲ στόχο τὴν ἐξασφάλιση λαμπρῶν ὑγιεινῶν συνθηκῶν ἐκπαιδεύσεως γιά τὰ Μέλη τῶν ἐργαστηρίων αὐτῶν.

Μὲ χαρὰ καί μὲ καμάρι, ἡ Διοίκηση τοῦ Ε.Ε.Σ. ἀνακοινώνει ὅτι, ἤδη μιά ὁμάδα ἀποφοιτῶν τοῦ Ἐργαστηρίου Κεραμικῆς - Ἀγγειοπλαστικῆς τοῦ Δρακοπούλειου Κέντρου Αἰμοδοσίας τοῦ Ε.Ε.Σ., ἐτοιμάζεται γιά συνεταιριστικὴ παραγωγικὴ ἐργασία, ὥστε νά ὁλοκληρωθεῖ ὁ στόχος τοῦ προγράμματός μας μὲ τὴν ἐνταξί τους στήν ἐλεύθερη ἀγορὰ ἐργασίας.

Τὰ ἐγκαίνια τῆς Ἐκθέσεως αὐτῆς κήρυξε ὁ Πρόεδρος τοῦ Ε.Ε.Σ. καθηγητὴς κ. Ὁρέστης Λουριδῆς, ὁ ὁποῖος ἀνάλυσε τὸ λαμπρὸ ἔργο πού ἐπιτελέσθηκε ὡς τώρα μὲ τόσο καλλιτεχνικὴ εὐαισθησία καί πληρότητα, εὐχαρίστησε τοὺς διδασκάλους τῶν παιδιῶν στήν ἐκπαίδευση τῆς κεραμικῆς - ἀγγειοπλαστικῆς, συγχάρηκε τὴν κοινωνικὴ Ὑπηρεσία τοῦ Δρακοπούλειου Κέντρου τοῦ Ε.

Ε.Ε.Σ. γιά τὸ ἐπικοδομητικὸ ἔργο τῆς, ἀναμνήσθηκε καί ἀνάφερε καί ἄλλες περιπτώσεις ἐκπολιτιστικοῦ ἔργου τῶν πολιτισμικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ Ε.Ε.Σ. στήν 108χρονη ζωὴ του καί ὑποσχέθηκε κάθε δυνατὴ συνδρομὴ γιά τὴν συνέχιση τῆς καλλιτεχνικῆς ἐπιμορφώσεως καί γιά τὴν βελτίωση τῶν ὄρων διαβιώσεως τῶν μικρῶν φίλων καλλιτεχνῶν τοῦ Ἐργαστηρίου αὐτοῦ.

Στὰ ἐγκαίνια παραβρέθηκε ἐπίσημος ἐκπρόσωπος τοῦ Ὑπουργεῖο Ὑγείας καί Πρόνοιας, βουλευτὴς καί ἄλλοι ἐπίσημοι, οἱ ἀντιπρόεδροι τοῦ Ε.Ε.Σ. καί πλῆθος Ἐρυθροσταυριτῶν, πού μὲ θαυμασμό ἐξέταζαν τὰ ἐκθέματα καί πού ἀγόρασαν πολλὰ ἀπ' αὐτά. (Φωτ. 3, 4, 5, 6, 7).

ΔΩΡΗΤΕΣ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ε.Ε.Σ. γιά τὴ διάδοση τῆς κοσμοσωτηρίας δωρεὰς σώματος συνεχίζει τὴν συστηματικὴ ἐκστρατεία τῆς γιά τὴ ἀνεύρεση ἀνθρώπων πού εἶναι διατεθειμένοι νά δωρήσουν ὅργανα τοῦ σώματός τους ἢ καί τὸ σῶμα τους ὁλόκληρο μετὰ τὸ θάνατό τους.

Στὰ πλαίσια τῆς ἐκστρατείας αὐτῆς, οἱ Ἐρυθροσταυριτεῖς ὄχι μόνον διενεργοῦν σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα διαφωτιστικὰ ὁμιλίες καί ἄλλες σχετικὲς ἐκδηλώσεις, ἀλλὰ καί μοιράζουν ἐντυπες δηλώσεις δωρεὰς μελῶν καί ὀργάνων σώματος καί εἰδικὰ ἐντυπα ἐρωτηματολόγια, πού βοηθοῦν τὸν καθένα νά ξεπεράσει τίς προκαταλήψεις του καί νά γίνεи δωρητὴς σώματος.

Ἡ προσπάθεια αὐτὴ τὸνῶθηκε ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι τόσο ὁ Πρόεδρος τοῦ Ε.Ε.Σ., ὅσο καί πολλὰ μέλη τοῦ Κεντρικοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὡς καί πολλοὶ ἐπίλεκτοι φίλοι τοὺς Ἐρυθροσταυριτεῖς γράφθηκαν ἀπὸ τοὺς πρῶτους σάν δωρητὲς σώματος.

**ΣΤΟΧΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΧΩΡΑ ΜΑΣ
500.000 ΔΩΡΗΤΕΣ ΣΩΜΑΤΟΣ**

ΝΕΟΛΑΙΑ 1985 - ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Στὰ πλαίσια τοῦ Διεθνoῦς ἔτους Νεότητος, ἡ Ἑλληνικὴ Ἐταιρεία Κοινωνικῆς Ἀναπτύξεως παρουσίασε στίς 3/12/1985 σὺν Κέντρο Ἐνoυ Τύπου, τὴν δεῦτερη ἐκδήλωση συνεισφορᾶς τῆς στήν παγκόσμια ἐκστρατεία τοῦ Ο.Η.Ε. γιά τὴν Νεότητα. Θέμα τῆς ἐκδηλώσεως: «Νεολαία 1985. Προβλήματα καί Προοπτικὲς».

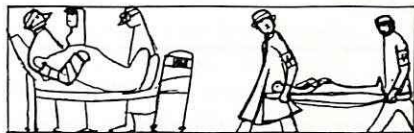
Ἡ πρώτη ἐκδήλωση συνεισφορᾶς γιά τὴν Νεότητα εἶχε πραγματοποιηθεῖ τὸν Μάιο τοῦ 1985, μὲ θέμα: «Νεολαία 1985 - Ὁ ρόλος τῆς πνευματικῆς ἡγεσίας», μὲ ὁμιλητὴ τοὺς καθηγητὲς Πανεπιστημίου κ.κ. Δημήτρη Κούσουλα τοῦ Howard Πενουλβανίας, Ὁρέστη Λουριδῆ καί Νίκου Μπαχλόγυρου τῶν Ἀθηνῶν.

Στὴ δεῦτερη ἐκδήλωση, κεντρικοὶ ὁμιλητὲς θά εἶναι panel τοῦ κλάδου νεότητος τῆς Ἑλλ. Ἐταιρείας Κοινωνικῆς Ἀνάπτυξης, συντονιστὴς ἡ Πρόεδρος τῆς Ἐταιρείας κ. Μ. Θεολόγου, τὰ συμπεράσματα θά ἀνακοινώσει ὁ καθηγητὴς κ. Δ. Κούσουλας καί χαιρετισμούς θ' ἀπευθύνουν ὁ Διευθυντὴς τοῦ Κέντρου Πληροφοριῶν τοῦ Ο.Η.Ε. γιά τὴν Ἑλλάδα κ. Τεὸ Λουάρ καί ὁ καθηγητὴς Πανεπιστημίου καί Πρόεδρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ κ. Ὁρέστης Λουριδῆς ἐκ μέρους τῶν Ἐρυθροσταυρικῆς Νεότητος.

Ὁμιλητὲς τοῦ panel ἦσαν οἱ Λ. Κολοβοῦ, Μπ. Γιαννίκα, Μ. Οἰκονομάκου καί Τ. Θεολόγου, πού μετ' ἐπίκαιρες καί σωστὲς παρατηρήσεις καί ἀπόψεις τοὺς ἀπόσπασαν τὰ συγχαρητήρια τῶν πολυπληθῶν ἐπιστῶν καί ἀκροατῶν, οἱ ὁποῖοι χάρηκαν διαπιστώντας τὴν ἀξία σύγχρονων παιδιῶν τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, πού βαρύνεται μὲ τὴν καταλυτικὴ παρουσία νέων, πού κατέχονται ἀπὸ τὸν ἐπιφοβὸ «ἀμφισβητισμὸ» τοὺς ὡς πρὸς τίς ἐθνικὲς, ἠθικὲς, πνευματικὲς καί παραδοσιακὲς ἀξίες.

Στὴν ἐκδήλωση παραβρέθηκαν καί ἐπρωποῖ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου, τοῦ Τύπου, τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ Νε-

ότητος, του Σώματος Προσκόπων και Όδη-
γών, της πνευματικής ηγεσίας και πληθός
νέων.

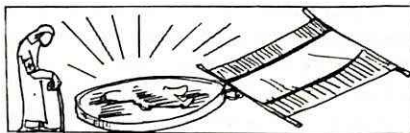

Η ΚΙΝΗΣΗ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ Α' ΒΟΗΘΕΙΩΝ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ. ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΠΑΤΡΩΝ

Τόν Νοέμβριο του 1985, από τόν Σταθμό
Α' Βοηθειών του Τμήματος Ε.Ε.Σ. Πατρών
και από τὰ έξωτερικά Ιατρεία του, εξυπηρε-
τήθηκαν συνολικά 3.752 περιπτώσεις άσθε-
νών και τραυματιών.

Έξ άλλου, από τό Τμήμα Βοηθείας του
Σταθμού τούτου έγιναν υγειονομικές καλύ-
ψεις ποδοσφαιρικών και άλλων συναντήσε-
ων και εκδηλώσεων.

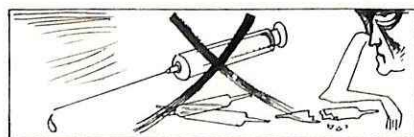
Τέλος εξακολούθησαν οι συγκινητικές
προσφορές ιδιωτών στον εφετινό έρανο του
Ε.Ε.Σ. Έτσι, ό κ. Ι. Αθανασόπουλος, γυμνα-
σιάρχης Άρσακείου, κατέθεσε τό ποσό των
8000 δρχ., προϊόν έράνου μεταξύ των μαθη-
τών του Σχολείου.

Ο Ε.Ε.Σ. ΤΙΜΗΣΕ ΤΗΝ ΔΩΡΑ ΒΑΛΣΑΜΑΚΗ

Στήν τελευταία άπονομή πτυχίων στις νέ-
ες τάξεις Έθελοντριών Άδελφών, πού ξε-
κίνησε μέ εύλογία από τόν εκπρόσωπο του
Άρχιεπισκόπου κ. Σεραφείμ, Έπίσκοπο κ.
Βασίλειο, ό Πρόεδρος του Έλληνικού Έρυ-
θρου Σταυρού καθηγητής κ. Ορέστης Λου-
ριδης, τίμησε μέ τό μετάλλιο Μεσολωρά τήν
κυρία Δώρα Βαλσαμάκη, ήδη 91 έτών, πού
υπηρέτησε ακούραστα και άφιλοκερδώς τόν
Ε.Ε.Σ. επί 30 όλόκληρα χρόνια. Η τιμηθείσα
είναι άδελφή του άιμνηστου φίλου και συμ-
πατριώτη του Προέδρου μας Τζώρτζη Άθα-
νασιάδη.

Στήν όμιλία του τήν παραινετική, ό Πρόε-
δρος του Ε.Ε.Σ. αναφέρθηκε στο ύψηλό λει-
τούργημα της Έθελοντρίας Άδελφής και
στο μεγάλο, κοινωφελές και πολυσύνθετο
έθνικό και κοινωνικοπρονοιακό έργο του Ε.
Ε.Σ., πού επί 108 όλόκληρα χρόνια βρίσκεται
στήν υπηρεσία του Έλληνικού Έθνους και
του Λαού μας.

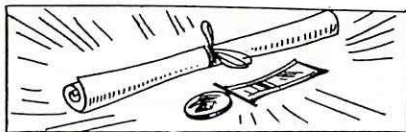

ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ

Στίς 8/12/1985, ή Λέσχη Λεό Άθηνών
-Ποσειδών, όργάνωσε μέ μεγάλη επιτυχία
μία έξόρμηση, κατά των ναρκωτικών, πού
συγκέντρωσε πολύ και ειδικό κόσμο στήν
Ένωση Άνταποκριτών Ξένου Τύπου. Έτσι,
παραβρέθηκαν εκεί ό εκπρόσωπος του Ο-
.Η.Ε. στήν Ελλάδα κ. Όντ Νόρστραντ, ή
Εύρωβουλευτής κυρία Μ. Γιαννάκου - Κού-
ταικου, ό Πρόεδρος του Έλληνικού Έρυ-
θρου Σταυρού Καθηγητής κ. Ορέστης Λου-
ριδης, ό Άντιεπισαγγελέας κ. Λ. Καράμπε-
λας, ό Κυβερνήτης των Λαίωντς Έλλάδος κ.
Ν. Νικόπουλος, πολλοί Έρυθροσταυρίτες
και Δημοσιογράφοι.

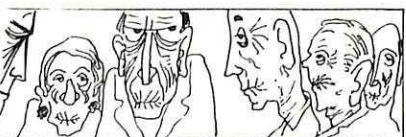
Τήν έναρξη των εργασιών της έξορμήςε-
ως αυτής, κήρυξε ό Πρόεδρος του Ε.Ε.Σ.
καθηγητής κ. Όρ. Λουριδης, ό όποιος ένη-
μέρωσε τό κοινό γιά τήν εξέλιξη της τοξικο-
μανίας στήν Ελλάδα. Μίλησαν ακόμη ό Δρ.
Δ. Γκούτας, ό Δρ. Δ. Μπούκης και ό τελειό-
φοιτος της Ιατρικής Σχολής κ. Τ. Τσαπάρας.

Παραμβάσεις στο θέμα έκαναν ό κ. Κα-
ράμπελας, ή Δρ. Γιαννάκου - Κούταικου, ό κ.
Λουριδης, ό κ. Νικόπουλος και άρκετοί από
τό πυκνότατο άκροατήριο.

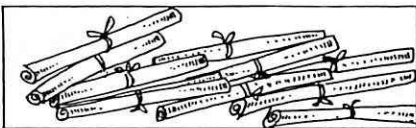
ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΑΔΕΛΦΗΣ ΝΟΣΟΚΟΜΟΥ

Η Έπιτροπή του κοινωφελούς Ιδρύμα-
τος «Κατίγκω και Γιώργης Χρ. Λαιμός» γιά
τήν κρίση των ύποψηφιοτήτων και τήν άπο-
νομή του «Βραβείου Άδελφής Νοσοκό-
μου», πού άποτελείται από τόν καθηγητή κ.
Όρ. Λουριδην σάν Πρόεδρό της και από τόν
Καθηγητή κ. Γ. Ράμμο, τέως πρύτανη και
Πρόεδρο της Διοίκουσής Έπιτροπής του
Νοσοκομείου του Ε.Ε.Σ. Άμπελοκήπων, τόν
κ. Νικόλαο Μαρκέτο, Διευθυντή του Νοσο-
κομείου Ν.Ι.Ε.Ε., τήν Διευθύνουσα του Νο-
σοκομείου του Ε.Ε.Σ. Δίδα Στέλλα Πισπιρί-
κου, τήν Διευθύνουσα του Θεραπευτηρίου
«Ο Εύαγγελισμός», Δίδα Άριστέα Δημητρι-
άδου και τήν Διευθύνουσα του Νοσοκομείου
Ν.Ι.Ε.Ε. κυρία Βασιλική Τζευράνη σάν Μέλη
της Έπιτροπής, άπένειμε τό βραβείο αυτό
στήν Άδελφή κ. Άριστέα Τριανταφύλλου.
Η επίδοσις πραγματοποιήθηκε στόν «Παρ-
νασσό», στίς 9.12.1985.

Η ΠΟΛΥΤΡΟΠΗ ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΗ ΤΡΙΤΗ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗ ΗΛΙΚΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ

Η μέ τόν παραπάνω τίτλο όμιλία του καθη-
γητού κ. Όρ. Λουριδην, Προέδρου του Έλ-
ληνικού Έρυθρου Σταυρού και Λ. Προέδρου
του θέματος «γ' ήλικία», όρίσθηκε, άπ' ή
Λέσχη Λαίων Άθηναι - Κολωνάκι, νά πρα-
γματοποιηθεί στίς 11.12.1985 στήν μεγάλη
αίθουσα διαλέξεων του Έθνικού Ιδρύματος
Έρευνών, παρουσίασε του Λ. Κυβερνήτου
κ. Νικολάου Νικοπούλου.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΩΝ ΣΕ ΕΘΕΛΟΝΤΡΙΕΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ.

Το πρόγραμμα της τελετής ήταν τό άκό-
λουθο και πραγματοποιήθηκε στίς 11.12.1985
στήν αίθουσα διαλέξεων του Δρακοπούλει-
ου Κέντρου Αιμοδοσίας του Ε.Ε.Σ.

- Παρουσίαση των Έθελοντών και Συνεργα-
τών Κοινωνικής Προνοίας, άπ' τήν κ. Μ.
Μαλικούτη, Προϊσταμένη Κοινωνικών Υπη-
ρεσιών του Ε.Ε.Σ.

- Όμιλία επί του έργου των Έθελοντριών
Κοινωνικής Προνοίας και άπονομή των δι-
πλωμάτων τους ως και τιμητικών διακρίσεων,
από τόν Πρόεδρο του Ε.Ε.Σ. Καθηγητή κ.
Όρ. Λουριδην.

- Υπόσχσεις δοκιμών Έθελοντών Κοινω-
νικής Προνοίας.

- Όμιλία δοκιμίου Έθελοντού Κοινωνικής
Προνοίας.

- Έθνικός ύμνος.

Ο Ε.Ε.Σ. βραίζεται όλως ιδιαίτέρως επί
των γνώσεων και της άποδοτικότητας των
Έθελοντών Κοινωνικής Προνοίας γιά τήν
συμμετοχή τους στίς Ομάδες Δράσεως
(Equipes d' Action) του Τμήματος Βοηθείας
και των Προγραμμάτων Άναπτύξεως. (Φωτ.
10-17)

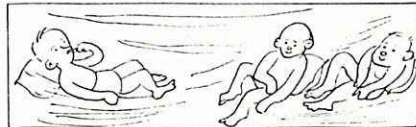

ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ Ε.Ε.Σ. ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Στίς 12.12.85, μέ τήν εύκαιρία του Διε-
θνούς έτους Νεότητος, ό Ε.Ε.Σ. Νεότητος,
όργάνωσε και μία ακόμη χαρούμενη και λυ-
τρωτική αυτή τη φορά εκδήλωση γιά τούς
νεαρούς Έρυθροσταυρίτες του, πού πρα-
γματοποιήθηκε στο Μέγαρο της Ραλλείου
Έξοχης Άδελφών στήν Κηφισιά.

Χαιρετισμό στήν νεότητα και έγκωμιαστι-
κή αναφορά στο πολυσύνθετο σήμερα έργο
της άπηύθυναν ό Πρόεδρος του Ε.Ε.Σ. κα-
θηγητής κ. Όρ. Λουριδης, ό Πρόεδρος του
Κ.Δ.Σ. του Ε.Ε.Σ. Νεότητος κ. Άθ. Άρβανί-
της και μία πολυσύνθετη καλλιτεχνική συν-
τροφία Έρυθροσταυριτών της Νεότητος δι-
ασκέδασαν μέ ποιήματα, μέ τραγούδια, μέ
μουσική, μέ μπαλέτο και μέ χορούς τό πυκνό
άκροατήριο.

Θερμά συγχαρητήρια στους όργανωτές κ.
Περιμένει και Δίδα Καλλιεράκη και εύγε στο
νέο αίμα του Ε.Ε.Σ.

Η ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ.... ΕΔΡΑΣΕ

Πραγματικά, στίς 13.12.85 μέ κινητοποίη-
ση των φορέων της άμεσης δράσης του, ό
έλληνικός Έρυθρός Σταυρός έσωσε τρία
νήπια από βέβαιο κίνδυνο θανάτου.

Ο κίνδυνος δημιουργήθηκε σέ τρία νήπια
σέ Μαιευτήριο των Άθηνών, γιατί τό ένα άπ'
αυτά γεννήθηκε από μητέρα πού πάσχει από
άνεμοσευλογία, ένώ τὰ δύο άλλα βρίσκονται
στον ίδιο θάλαμο μέ τό πρώτο.

Μέ πρωτοβουλία των γιατρών του Μαιευ-
τηρίου, ειδοποιήθηκε ό Έλληνικός Έρυ-
θρός Σταυρός γιά νά βρεθεί ό απαραίτητος
γιά τίς περιπτώσεις αυτός όρος «serum tes-
ter globulin», πού ήταν ή μόνη σωτηρία γιά
τά νεογέννητα.

Ο Ε.Ε.Σ., μέ ταχύτητα ζηλευτή επικοινωνή-
ωσε άμέσως μέ τόν Όλλανδικό Έρυθρό
Σταυρό και μέ τό πρώτο άεροπλάνο της Ό-
λυμπιακής Άεροπορίας οι όροι έφθασαν στο
Μαιευτήριο.

Έτσι τὰ τρία νεογέννητα των κ.κ. Γιαννά-
κη, Ρωμανά και Κούρκουλου, σώθηκαν από
βέβαιο θάνατο.

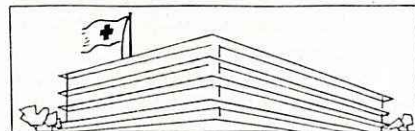
ΤΟ ΤΜΗΜΑ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΦΡΟΝΤΙΖΕΙ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΥΠΕΡΗΛΙΚΕΣ

Ιδιαίτερη προσπάθεια καταβάλλουν οι έ-
θελόντριες Άδελφές και οι Έθελόντριες
Κοινωνικής Προνοίας του Τμήματος Ε.Ε.Σ.
Πειραιώς γιά τήν ψυχαγωγία και εκτός της
Λέσχης του Τμήματος, των υπερηλικών της
πόλεως τους.

Έτσι, μέ πρωτοβουλία των κ.κ. Προέδρου
και των Μελών του Δ.Σ. του Τμήματος Ε.Ε.Σ.
Πειραιώς, ικανοποιούνται οι άνάγκες 55 υπε-
ρηλικών, πού δέν αισθάνονται πιά όλόμονοι
και δέν πάσχουν από τό πιεστικό συναίσθημα

του άγχους της μοναξιάς και της εγκατάλει-
ψης.

Πέρα από τίς φροντίδες αυτές και τίς έ-
κτακτες άτομικές και όμαδικές συγκεντρώ-
σεις τό τμήμα μας αυτό προγραμματίισε από
τώρα πάμπολλες ευχάριστες συγκεντρώ-
σεις και εκδρομές, ως και κατασκήνωση των
υπερηλικών του γιά τό καλοκαίρι του 1986.
Τό περιοδικό μας συγχαίρει εγκάρδια.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΤΙΡΙΟΥ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ. ΣΤΑ ΑΝΩ ΛΙΔΙΑ

Στίς 16 Δεκεμβρίου 1985, ό Έλληνικός
Έρυθρός Σταυρός, σέ συνεργασία μέ τόν
Δήμο Άνω Λιοσίων, πραγματοποιήσαν ένα
άκομη άθλο: Έγκαινίασαν τό νέο κτίριο και
τίς σύγχρονες εγκαταστάσεις μέ τόν τέλειο
ιατρικό έξοπλισμό στο Σταθμό Υγείας και
Έκπαιδευτικό Κέντρο του Ε.Ε.Σ. στα Άνω
Λιόσια, Λεωφόρος Φυλής 89, τηλ.: 2463345.

Μετά από τόν άγιασμό, ακολούθησε προ-
σφώνησης της Προϊσταμένης του Σταθμού
κυρίας Φανής Άμπαζολί και αναφορά της
στά «Πεπραγμένα» του Σταθμού, όμιλία του
Προέδρου του Ε.Ε.Σ. καθηγητού κ. Όρ.
Λουριδην, αντίφωνοις του Δημάρχου Άνω
Λιοσίων κ. Στέργιου Πανάγου και συγχερη-
τήριος καταληκτική όμιλία του Νομάρχου
Δυτικής Άττικής, ιατρού κ. Νικολάου Φαρ-
μάκη.

Στήν τελετή των εγκαινίων παραβρέθηκαν
έπίσης ό εκπρόσωπος του Υπουργείου Υ-
γείας, Πρόνοιας και Κοινωνικών Άσφαλίσε-
ων, ό Δήμαρχος Καματερού, ό Διοικητής της
Ε.Α. Άνω Λιοσίων, ό Άντιδήμαρχος Άνω
Λιοσίων μέ τούς Δημοτικούς Συμβούλους, ό
Άντιπρόεδρος του Ε.Ε.Σ. Καθηγητής κ. Ν.
Μποχλόγυρος, οι Γεν. Έπιθεωρήτριες Ά-
δελφών Νοσοκόμων του Ε.Ε.Σ. Δίς Έλ. Σπυ-
ροπούλου και κυρία Έλένη Ποταμιάνου, Δι-
ευθυντές Υπηρεσιών του Ε.Ε.Σ. και πολλές
Προϊστάμενες Άδελφές Νοσοκόμες μας.
Ός και πολυμελής άντιπροσωπεία των κα-
τοίκων Άνω Λιοσίων.

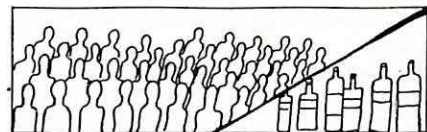
Ο Σταθμός αυτός - πού ιδρύθηκε μέ πρω-
τοβουλία του Προέδρου του Ε.Ε.Σ. Καθηγη-
τού κ. Ορέστη Λουριδην, στόν Άγιο Γιάννη
τόν Θεολόγο Άνω Λιοσίων και εγκαινιάσθη-
κε στίς 17 Αυγούστου 1977, μέ τήν τιμητική
παρουσία Υπουργών, Βουλευτών και άλλων
προσωποτήτων των Άθηνών-, άποτε-
λει, όπως είπε ό Πρόεδρος μας, εγκαινιά-
ζοντας τό νέο κτίριο μέ τόν υπερύχονο
έξοπλισμό του, «μία πειστικότερη άπόδειξη
του τι μπορεί νά προσφέρει μία ειλικρινής
συνεργασία μεταξύ της Τοπικής Αυτοδιοική-

σεως και του Έλληνικού Έρυθρου Σταυ-
ρού. Ο Σταθμός αυτός του Ε.Ε.Σ., όκτώ όλό-
κληρα ως τώρα χρόνια θαυματουργήσε και
περιέθαψε -πλήρης έφαρμογή της δωρεάν
πρωτοβάθμιας ιατρικής περίθαλψης, μέ όδη-
γίες προληπτικής ιατρικής, μέ δωρεάν προ-
σφορά υπηρεσιών από γιατρούς έννέα ειδι-
κοτήτων του Ε.Ε.Σ.- χιλιάδες Δημοτών των
Άνω Λιοσίων, γιά τούς όποιους ό Σταθμός
αυτός άποτελεί τήν άτομική τους άμεση δρά-
ση σέ θέματα υγείας, πρόνοιας και πνευματι-
κής άκόμη καλλιέργειας». «Κι αυτά τὰ τονί-
ζω», πρόσθεσε ό κ. Πρόεδρος του Ε.Ε.Σ.,
συνεχίζοντας τόν εγκαινιαστικό λόγο του,
«γιατί ή μακροχρόνια πείρα μου στά κοινά μέ
έκαμε νά πιστεύω άκράδαντα ότι, σήμερα,
δέν είναι δά και τόσο δύσκολο νά βρεθούν τὰ
χρήματα γιά ύποστήριξη κοινωφελών έργων
και άξιόλογων πολιτιστικών και πολιτισμικών
και άνθρωπιστικών και υγειονομικών δρα-
στηριοτήτων. Άλλά είναι τρομερά δύσκολο
νά βρεθούν οι άνθρωποι καλής θέλησης, οι
άνθρωποι μέ καλές προθέσεις, οι άνθρωποι
οι όλόκληρωμένοι σέ γνώσεις και σέ πείρα, οι
σωστοί, μέ μία λέξη, άνθρωποι, πού θέλουν
νά μοχθήσουν, πού θέλουν νά προσφερθούν
μέ άνιδιοτέλεια, μέ συνέχεια και μέ συνέ-
πεια, ακόμα και μέ αύτοθυσία, γιά νά υπηρε-
τήσουν τὰ έργα αυτά, σάν τό σημερινό πού
εγκαινιάζω στα Άνω Λιόσια, γιά τό όποιο μέ
χαρά σας παρουσιάσαμε τό «νέο σπίτι του»
και στο όποιο θά συνεχισθεί ή θαυματουργή
δράση, ή λαοσωτηρία προσφορά και οι πολιτι-
στικές εκδηλώσεις του Ε.Ε.Σ., μέ λαμπρό
συμπαρασάτη τόν Δήμο Άνω Λιοσίων και
τόν ρέκτη Δημάρχο του». Συνεχίζοντας ό κ.
Πρόεδρος του Ε.Ε.Σ. πρόσθεσε: «Στήν έπο-
χή μας έχουμε πολλούς επιστήμονες, αλλά,
άτυχώς, έχουμε λίγους ανθρώπους.

Στήν έποχή μας έχουμε τελειότητες μη-
χανές και διαστημόπλοια άκόμη, μέ έχουμε,
άτυχώς, έλάχιστες θερμές και πραγματικά
τίμιες καρδιές. Γι αυτό, κι εσείς τώρα, φιλε κ.
Δήμαρχε, αλλά κι εγώ, πού πρίν από 8 χρόνια
τό εμπνεύστηκα, τό ίδρυσα, τό δημιούργησα
και τό άνάστησα από τό μηδέν τό έργο αυτό,
δικαιούμαστε σήμερα νά είμαστε περήφανοι
γιά τήν άπίθανά τέλεια άποδοτικότητα του».
Στή συνέχεια ό κ. Πρόεδρος μας έπλεξε τό
έγκωμιο των φίλων του έθελοντών έρυθρο-
σταυριτών, γιατρών του Σταθμού, των Νοσο-
κόμων και όλων των άλλων συμπαραστατών
του, γιά νά καταλήξει άπευθυνόμενος και
πάλι στόν κ. Δημάρχο Άνω Λιοσίων: «Χωρίς
τη δική τους και χωρίς τη δική σας εγκάρδια
προσφορά, ούτε ό Ε.Ε.Σ. ούτε βέβαια και ό
Δήμος Άνω Λιοσίων μόνοι τους, θά μπορού-
σαν νά στηρίξουν ένα τόσο σπουδαίο, μέ και
τόσο δαπανηρότατο στή λειτουργία του Στα-
θμό Υγείας, μέ 9 ειδικότητες της Ιατρικής,
πού εφαρμόζει ταυτόχρονα και τήν ιδέα της
Κοινωνικής Πρόνοιας και Άντιλήψεως στήν
περιοχή αυτή, περιοχή πού, όπως άποδει-
χθηκε είχε τόσο μεγάλη άνάγκη και από έπι-
στημονική θεραπεία και από σωστή προνοια-
κή φροντίδα και από πνευματική καλλιέργεια
και ψυχαγώγηση».

Στό Σταθμό αυτό λειτουργεί παράλληλα Κέντρο Έκπαίδευσης Υγείας για τις Σπουδαστριες των Σχολών του Ε.Ε.Σ. και των ΤΕΙ του Τομέα Δημόσιας Υγείας.

Ο ήμερήσιος Τύπος των Αθηνών έδωσε ευρεία δημοσιότητα στις καθαυτό έρυθροσταυρικές αυτές δραστηριότητες της Έργανώσεώς μας και τό απόκάλεσε «μοναδικό στην Ελλάδα» και απόδειξη της θαυματουργικής συνεργασίας του Ε.Ε.Σ. με την Τοπική Αυτοδιοίκηση.

ΝΕΑ ΕΞΟΡΜΗΣΗ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΕΙΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΑΙΜΟΔΟΣΙΑΣ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ.

«Κάθε παιδί χρειάζεται 30 ανθρώπους». Μέ τό δραματικό αυτό μήνυμα για παράταση ζωής και για ουσιαστική απόδειξη ανθρωπιάς, παραμονές των Χριστουγέννων του 1985, τό Δρακοπούλειο Κέντρο Αιμοδοσίας και ή Διευθύντρια της Μονάδος Μεσογειακής αναιμίας του Ε.Ε.Σ. Δρ. Ντίνα Πολίτου, κάλεσαν τό Πανελλήνιο νά συνειδητοποιήσει την ανάγκη προσφοράς αίματος στά παιδιά πού πάσχουν από την αναιμία αυτή.

Η ζωή τριών χιλιάδων Έλληνόπουλων, από τό όποια τά περισσότερα είναι μικρά παιδιά, εξαρτάται από τίς τακτικές μεταγγίσεις, ιδιαίτερα αυτές τίς γιορτινές μέρες, γιατί, όπως ανέφερε ή κ. Πολίτου, τό πρόβλημά τους γίνεται ακόμη από σοβαρό αυτή την εποχή, δεδομένου ότι τό κοινό μειώνει αισθητότητα την έθελοντική προσφορά του σέ αίμα.

Καί πάλι ό Ε.Ε.Σ. πρωτοπόρος στίς 17.12.85 στην έξόρμηση για όλοκληρωτική επάρκεια αίματος για την σωτηρία των συνανθρώπων μας και μάλιστα των παιδιών μας πού πάσχουν από Μεσογειακή αναιμία.

Τήν έκκληση αυτή των ειδικών φορέων αιμοδοσίας, μεταγγίσεων και θεραπείας της Μεσογειακής αναιμίας του Ε.Ε.Σ. ένστερνίσθηκαν πολλά Σωματεία και Έργανώσεις και έσπευσαν νά οργανώσουν ομαδικές αιμοδοσίας για τά πάσχοντα Έλληνόπουλα, ως και ή Τηλεόρασις της ΕΡΤ-2, πού μέ τόν «Μαραθώνιο της αγάπης», όπως τό απόκάλεσε, παρουσίασε στίς 24.12.85 την «γκέστ στάρ» Μπόνι Τάιλερ, Άγγλιδα τραγουδίστρια, ως και πολλούς δικούς μας συγγραφείς, ήθοποιούς και τραγουδιστές, πού έθελοντικά παρουσίασαν ένα 5ωρο γιορταστικό πρόγραμμα, μέ σκοπό την ένίσχυση του άγώνος για την καταπολέμηση της Μεσογειακής αναιμίας.

Άλλά, δέν θά ήταν δίκαιο, άν δέν αναγράφαμε και την «Βραδιά αγάπης» πού όργάνωσε στίς 20.12.85 και ή «Πανελλήνια Έταιρεία Προστασίας Πασχόντων από Μεσογεια-

κή Άναιμία», μέ δείπνο στην «Μ. Βρετανία», στό όποίο παρακάθισαν ή κ. Μ. Παπανδρέου, ό Υπουργός κ. Γ. Κατσαφάδος, πολλοί βουλευτές και πλήθος έκλεκτών προσκαλεσμένων.

Η Πρόεδρος, κ. Τόλια, ανέφερε πώς στόχος της έκδηλώσεως είναι ή εύρύτερη ευαισθητοποίηση και πληροφόρηση του κοινού στά προβλήματα και τίς ανάγκες των παιδιών πού πάσχουν από Μεσογειακή αναιμία.

Τήν όργάνωση της βραδυάς ανάλαβαν, σέ συνεργασία μέ την Έταιρεία οι Κυρίες Μαρία Φρεζάδου, Μίνα Κουτσοδημητροπούλου και ό κ. Στέφανος Εύαγγελάτος.

Σ' όλους τούς έμπνευστές, προπαγανδιστές και όργανωτές των παιδοσωτήριων αυτών έξορμήσεων, τό περιοδικό μας απέυθύνει θερμότητα συγχαρητήρια.

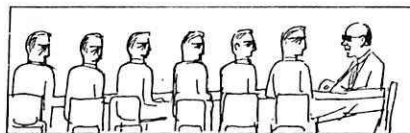

Η ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Στίς 20.12.85, ό Έλληνικός Έρυθρός Σταυρός όργάνωσε, στην αίθουσα του Βιοτεχνικού Έπιμελητηρίου, πνευματική έκδήλωση, μέ όμιλητή τό μέλος του Κ.Δ.Σ. του Ε.Ε.Σ. Νεότητος και δόκιμο λογοτέχνη κ. Ιωάννη Χατζηφώτη, ό όποιος μίλησε μέ θέμα: «Η Λογοτεχνία των Χριστουγέννων».

Η όμιλία του συνεργάτου του Περιοδικού μας πλαισιώθηκε άπ' την Έλληνική Βυζαντινή Χορωδία, υπό την διεύθυνση του κ. Λυκούργου Άγγελόπουλου, ή όποια έψαλε ύμνους του Παπαδιαμάντη και των Χριστουγέννων.

Έν τώ μεταξύ, τά κάλαντα έψαλαν στό Γραφείο του Προέδρου μας ή Χορωδία Έρυθροσταυριτών μαθητών υπό την διεύθυνση της βραβευθείσης άπ' αυτόν καθηγήτριας κυρίας Μανωλά, ή Χορωδία των Άδελφών Νοσοκόμων μας, ή Χορωδία του ΚΑΠΗ μας νέου Έρακλείου και ή Χορωδία του Σώματος έθελοντών Σαμαρειτών μας.

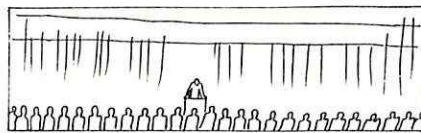

ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΦΟΡΕΙΑΣ ΑΙΜΟΔΟΣΙΑΣ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ.

Μέ πλήρη σύνθεσή της και μέ την παρουσία του Γεν. Γραμματέως του Ε.Ε.Σ. άντιναυάρχου κ. Γκ. Πετμεζά, ως και των Διευθυντών και Προϊσταμένων Τμημάτων και Υψηλίων του Δρακοπούλειου Κέντρου Αιμοδοσίας του Ε.Ε.Σ., συνήλθε σέ έκτακτη συ-

νεδρία, στίς 17.12.85, ή Κεντρική Έφορεία Αιμοδοσίας του Ε.Ε.Σ.

Ο Πρόεδρος της Έφορείας και του Ε.Ε.Σ. Καθηγητής κ. Όρ. Λουρίδης, έθεσε υπόψη των Μελών και των παρισταμένων τό πρόβλημα της ανακατατάξεως των χώρων της προσφοράς του πολυμόρφου έργου του Δρακοπούλειου Κέντρου Αιμοδοσίας, έδωσε τόν λόγο εις τόν Διοικητικόν Διευθυντήν του Κέντρου, ό όποιος διάβασε την εισηγησίν του, άκουσε τίς απόψεις της Έπιστημονικής Διευθυντού του Κέντρου και της Μονάδος της Μεσογειακής αναιμίας και των άλλων Μελών της Κεντρικής Έφορείας και των συνεργαζομένων στό Κέντρο, συζήτησε τίς προσφορώτερες λύσεις ανακατατάξεως και διευθετήσεως των χώρων του Κέντρου, σύμφωνα μέ τίς σημερινές ανάγκες και δυνατότητες και για την επίτευξη άπρόσκοπτης και έπιστημονικά σωστής και άποδοτικής προσφοράς ύπηρεσιών, καθώρισε τά όρια άρμοδιοτήτων των συνεργαζομένων φορέων - έπιστημονικών και διοικητικών-του κέντρου, εξέτασε τά θέματα της υπερωριακής άπασχολήσεως του ιατρονοσηλευτικού προσωπικού, τά προγράμματα σεμιναρίων Αιμοδοσίας και του Σώματος Έθελοντών Αιμοδοτών, καθώρισε τιμητικές διακρίσεις για εύεργέτες και για μέλη της Κεντρικής Έφορείας Αιμοδοσίας μέ μακροχρόνια και άποδοτική θητεία σ' αυτή, συγχάρηκε για την έπιτυχία της έκθέσεως Κεραμικής - Άγγειοπλαστικής των παιδιών του Δρακοπούλειου Κέντρου, πού πάσχουν από Μεσογειακή αναιμία, ως και για την έπιτυχημένη έκδοση των άναμνηστικών μεταλλίων της 50ετίας της Έθελοντικής Αιμοδοσίας του Ε.Ε.Σ., συνέστησε την σέ κατάλληλο χώρο του Δρακοπούλειου Κέντρου Αιμοδοσίας και της Μονάδος Μεσογειακής Άναιμίας του Ε.Ε.Σ. ένδειξη μαρμάρινης πλάκας, πάνω στην όποια θά αναγραφούν τό όνοματεπώνυμο των μεγάλων εύεργετών του Κέντρου, συγχάρηκε τούς παρισταμένους για την άποδοτική διεξαγωγή της 4ωρης αυτής συνεδριάσεως και για τό θετικό της συμμετοχής τους στην Κεντρική Έφορεία και τό Κέντρο Αιμοδοσίας και εύχήθηκε πλήρη εύόδωση των ύψηλων σκοπουμένων τους κατά τό 1986.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΜΑΣ ΣΤΟ ΛΑΪΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Μέ πολυπληθή παρουσία Συνεργατών του και Έρυθροσταυριτών ως και του έκπαιδευτικού του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου κ. Σεραφείμ, βουλευτών και προσωπικοτήτων του δικανικού και του έκκλησιαστικού κόσμου, ό Καθηγητής κ. Όρ. Λουρίδης όμιλησε, από τό βήμα των Φίλων του Λαού, στίς 20.12.85, μέ θέμα: «Ο Άγιος Άνδρέας ό

9 Από την έκδήλωση της ΕΛ.Ε.ΚΑ. στην Ένωση Άνταποκριτών Ξένου Τύπου.

8 Τά νιάτα της ΕΛ.Ε.ΚΑ. για τά προβλήματά τους (3-12-85).

11 Ο Πρόεδρος του Ε.Ε.Σ. απονέμει τιμητική διάκριση στην εξαίρετη...
μαέστρο των εκδηλώσεών μας Κοινωνικής Προνοίας.

12 Έπίδοση διπλωμάτων από τον Αντιπρόεδρο Δρ. Χρ. Χρυσανθάκη.

10 Όρκωμοσία των έθελοντριών Κοινωνικής Προνοίας του Ε.Ε.Σ. (11-12-1985).

Από την έκθεση κεραμικής του Δρακοπούλειου Κέντρου Αιμοδοσίας Ε.Ε.Σ. στις 2/12/85.

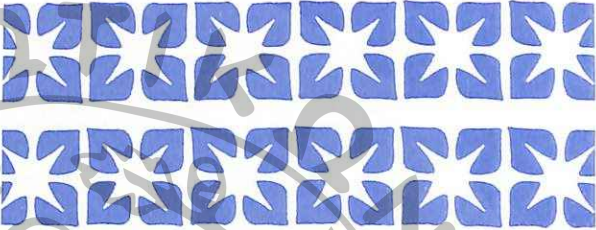
Ο πρόεδρος μας συγχαίρει μια μικρή κεραμίστρια.

Ο πρόεδρος μας συνομιλεί με ένα μικρό καλλιτέχνη κεραμίστη.

Ο Πρόεδρος και ο Αντιπρόεδρος κ. Ανδρέας Μαρτίνης
θαυμάζουν τα εκθέματα.

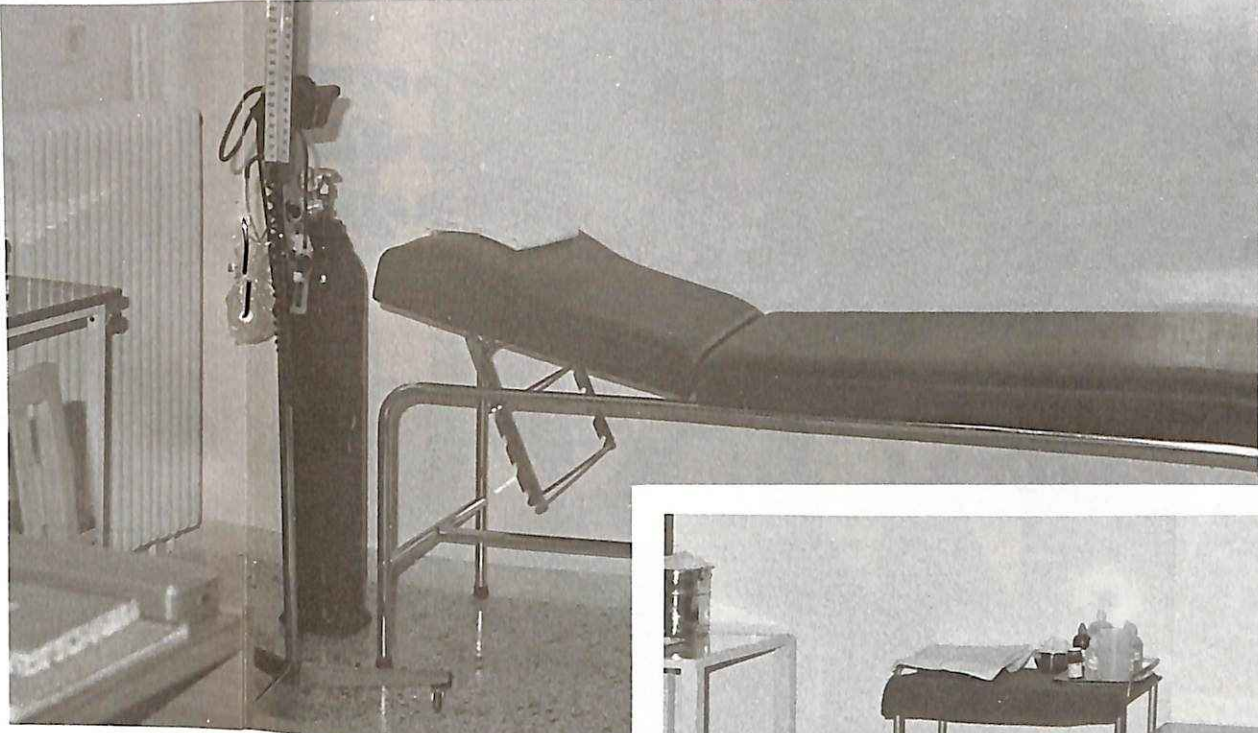

Ο Πρόεδρος με τον Αντιπρόεδρο εκτιμούν ένα από τα
εκθέματα

Το καινούργιο μεγαλόπρεπο κτίριο του Σταθμού Υγείας του Ε.Ε.Σ στα Άνω Λιόσια.

Επάνω: Το παθολογικό-καρδιολογικό Τμήμα του Σταθμού του Ε.Ε.Σ. Άνω Λιοσίων.

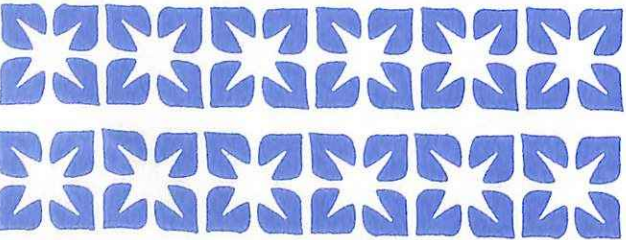
Δεξιά: Το Ω.Ρ.Λ. Τμήμα του Σταθμού Ε.Ε.Σ. Άνω Λιοσίων.

Οι ηλικιωμένοι στην παιδική χαρά.

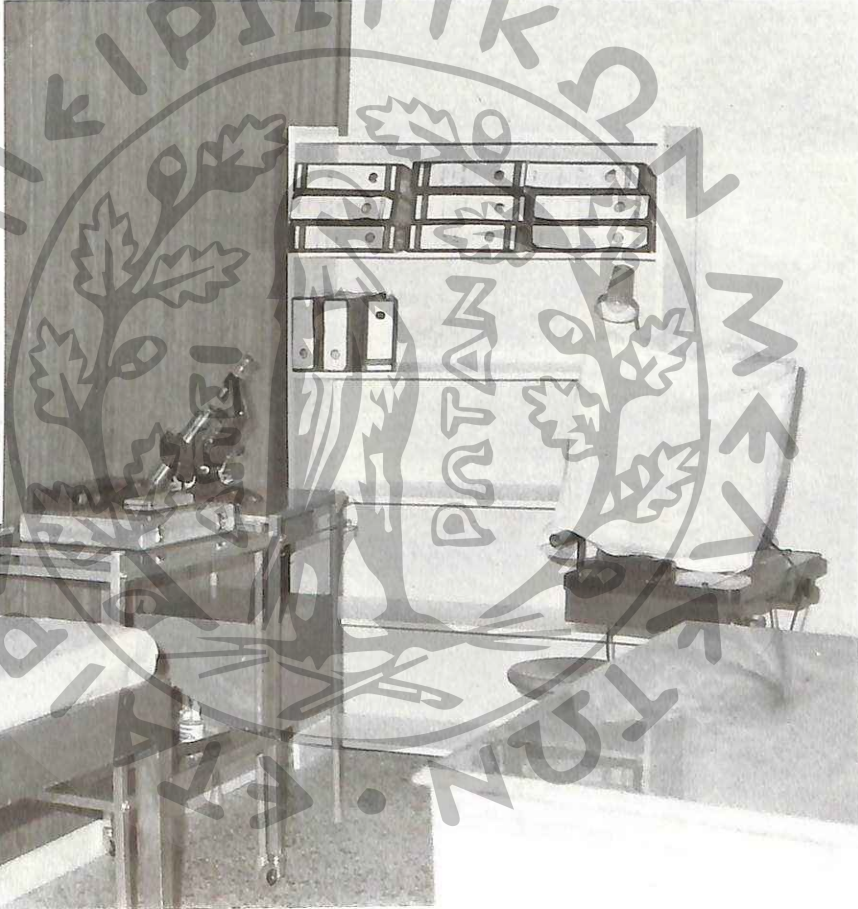
Από την κατασκήνωση ηλικιωμένων του τμήματος Πειραιά στο Σούνιο το καλοκαίρι του 1985: Δωμάτιο διαμονής δύο ατόμων με θεράντα και όλες τις ευκολίες.

Δεξιά: Μια ομάδα από τους υπερήλικες, φτάνουν στην κατασκήνωση.

Κάτω: Το οφθαλμολογικό Τμήμα του Σταθμού του Ε.Ε.Σ. Άνω Λιοσίων.

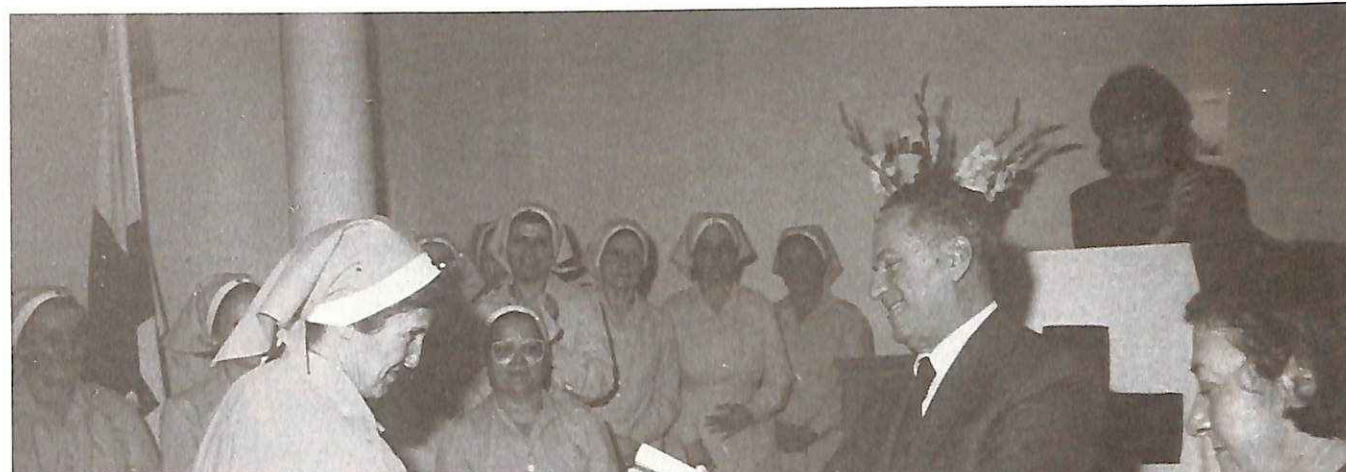
Επάνω: Από τα εγκαίνια του νέου Σταθμού του Ε.Ε.Σ. Άνω Λιοσίων, κατά τον Αγιασμό.

Δεξιά: Μερικές από τις λαμπρές συνεργάτριες του Σταθμού του Ε.Ε.Σ. Άνω Λιοσίων.

Κάτω: Η προϊσταμένη του Σταθμού του Ε.Ε.Σ. Άνω Λιοσίων μοιράζει την τούρτα.

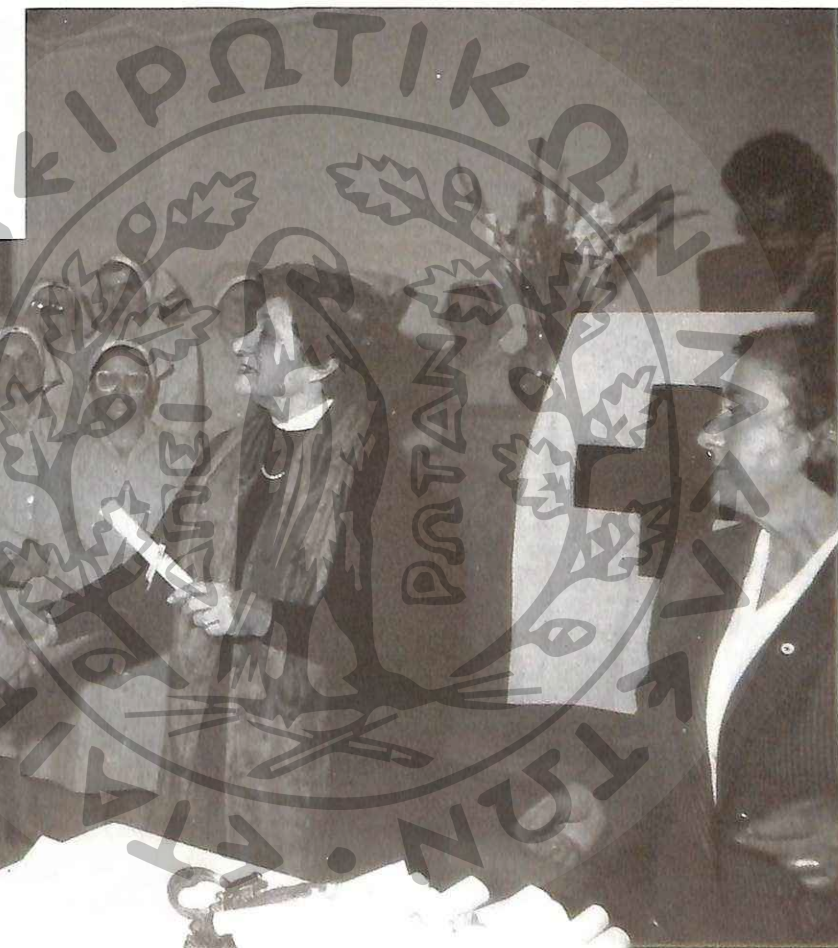
Κάτω: Από τη δεξίωση που επακολούθησε, στα εγκαίνια του Σταθμού του Ε.Ε.Σ. Άνω Λιοσίων.

13 Έπάνω: Έπίδοση διπλωμάτων από τον Αντιπρόεδρο Καθηγητή κ. Ν. Μποχλόγγυρο.

14 Άριστερά: Έπίδοση διπλωμάτων από τον Γεν. Γραμματέα Ναύαρχο Γκ. Πετμεζά.

15 Κάτω: Έπίδοση διπλωμάτων από τη Σύμβουλο κυρία Μαρία Καπιταινέα.

16 'Επάνω: 'Επίδοση διπλωμάτων έκ μέρους του Συμβούλου Στρατηγού κ. Δ. Λιάμη.

18 'Αριστερά: 'Από την έκθεση ζωγραφικής της κ. Αικατερίνης Σπανέα.

17 Κάτω: 'Η τιμηθείσα δυναμική μαέστρος μας έν δράσει.

ΣΤΗΛΗ ΤΙΜΗΣ ΚΑΙ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ
ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΕΥΕΡΓΕΤΑΣ, ΕΥΕΡΓΕΤΑΣ ΚΑΙ ΔΩΡΗΤΑΣ
ΤΟΥ Ε.Ε.Σ. ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΜΕΧΡΙ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΜΑΣ*

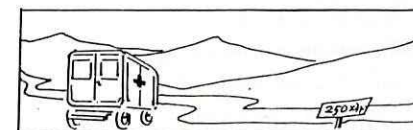
ΧΡΟΝΟΛ. ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ	ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ
1986 ΕΘΝΙΚΗ ΦΑΡΜΑΚΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ	ΜΕΓΑΛΗ ΕΥΕΡΓΕΤΙΣ *
1986 ΦΑΡΜΑΚΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ BRISTOL HELLAS	ΔΩΡΗΤΡΙΑ
1986 ΤΕΧWOOD INTERNATIONAL LTD	ΜΕΓΑΛΗ ΕΥΕΡΓΕΤΙΣ
1986 ΕΛΒΙΡΑ ΜΑΡΙΟΥ ΠΙΠΙΝΕΛΗ	ΔΩΡΗΤΡΙΑ
1986 ΦΙΛΙΠΣ ΕΛΛΑΣ	ΔΩΡΗΤΡΙΑ
1986 ΜΑΡΙΚΑ ΜΠΟΤΣΗ	ΕΥΕΡΓΕΤΙΣ
1986 LIONESS CLUB ATHENS CENTER	ΔΩΡΗΤΡΙΑ
1986 ΑΦΟΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΙ ΕΥΘΥΜΙΑ ΦΑΡΜΑΚΙΔΟΥ	ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ
(Συμπληρωματική δωρεά)	
ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΟΜΟΣΠ. ΓΕΡΜΑΝ.	ΜΕΓΑΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ
1986 ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΚΛΙΑΣ Α.Ε.Β.Ε.	ΜΕΓΑΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ
(συμπληρωματική δωρεά)	
1986 Γ. και Θ. ΒΑΒΟΥΛΑΣ - Θ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ	ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ
1986 ΜΑΙΡΗ ΣΠΕΓΓΟΥ	ΔΩΡΗΤΡΙΑ

* Κατόπιν έντολης του Προέδρου του Ε.Ε.Σ. Καθηγητού 'Ορ. Λουριδή, τά σχετικά στοιχεία συνέλεξε ή κ. Αίγλη 'Αναλογίδου από τά «Πρακτικά» από την Διεύθυνση Δικαστικού και την 'Υπηρεσία 'Ακινήτων, ως και από την Διεύθυνση Οικονομικών 'Υπηρεσιών. ('Υπηρεσία Κινήσεως Κεφαλαίου). 'Η αναγραφή των στοιχείων θά συνεχίζεται κάθε μήνα. 'Η τιμητική διάκρισις καθορίζεται ανάλογα μέ τό ύψος της προσφοράς (Μέρος ΙΗ').

Πρωτόκλητος και ή θρονική έορτή εις τό σεπτόν Οικουμενικόν Πατριαρχείον».

'Ο Πρόεδρος και τά μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου της 'Εταιρείας, παρακάλεσαν τόν Πρόεδρό μας νά όμιλήσει από του βήματος της και γιά άλλες θρονικές έορτές στην Βασιλεύουσα.

'Ο Καθηγητής κ. Λουριδής ύποσχέθηκε νά όμιλήσει, σύντομα, μέ θέμα επίκαιρο στις 30 'Ιανουαρίου 1986, «Παιδαγωγικά 'Αρχαί των Βυζαντιών Τριών 'Ιεραρχών και ή κατά την έορτή των πανηγυρική έκδήλωση εις την Βασιλεύουσαν».

ΚΙΝΗΤΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ Α' ΒΟΗΘΕΙΩΝ ΓΙΑ
ΤΟΥΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΕΣ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

Τό Σώμα 'Εθελοντών Σαμαρειτών του Τμήματος του Ε.Ε.Σ. Θεσ/κης, στά πλαίσια της κινητοποίησης της Νομαρχίας της γιά την ύγειονομική κάλυψη των εθνικών όδων κατά την έξοδο των εορτών, κάλυψε την έξοδο αυτή πρός τή Χαλκιδική μέ μία Μονάδα 'Οδικής Βοήθειας, πού διέθετε 4μελές πλήρωμα σέ ειδικό διασωστικό όχημα, ως και μέ ένα κινητό Σταθμό Α' Βοηθειών, πού στάθηκε στό 250 χιλιόμετρο της νέας εθνικής όδου Θεσσαλονίκης - Μουδανιών.

ΤΑ 40 ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΕΣ
ΤΡΙΚΑΛΩΝ

'Οπως αναγράφει «'Ο Πρωϊνός Λόγος Τρικάλων», στο φύλλο του της 19.12.85, στά γραφεία του Τμήματος Ε.Ε.Σ. της πόλεως αυτής, πραγματοποιήθηκε σεμνή και απέριττη γιορτή, μέ την ευκαιρία της συμπληρώσεως 40 χρόνων δράσεώς του.

Κατά τή διάρκεια της γιορτής μίλησε ό Πρόεδρος του καθηγητής κ. Σπ. Μπίσνωτης, ό όποιος αναφέρθηκε στά «Πεπραγμένα» του Τμήματος, τόνισε ότι τόν δρόμο της προσφοράς της άγάπης τόν άκολούθησε ό Διεθνής 'Ερυθρός Σταυρός επί 125 χρόνια ό 'Ελληνικός 'Ερυθρός Σταυρός επί 108 χρόνια και τό Τμήμα του των Τρικάλων επί 40 χρόνια και μαζί μέ την Δοσούλα Καρανάσιου, άναμνήστηκαν ένγκωμιστικά τίς πολλαπλές εύεργεσίες στό Τμήμα του άείμνηστου Λεωνίδα Καστρακίδη και της συντρόφου της ζωής του κυρίας Πόπης Καστρακίδου.

ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ ΣΕ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ

Αιμοδοσία όργάνωσε στό 'Υπουργείο 'Εθνικής Οικονομίας στις 17 και 18.12.85, ό 'Ελληνικός 'Ερυθρός Σταυρός. Τό παράδειγμα των έθελοντών αιμοδοτών, ύπαλλήλων του 'Υπουργείου αυτού, εύχόμαστε νά άκολουθήσουν και οι ύπάλληλοι όλων των 'Υπουργείων. Τό κοινωνικό σύνολο πρέπει, επί τέλους, νά συνειδητοποιήσει την άνάγκη, αλλά και την κοσμοσωτήρια σημασία της έθελοντικής προσφοράς αίματος γιά τόν συνάνθρωπο. Καί τό πρόβλημα αυτό δέν επιλύεται, δυστυχώς, μόνο μέ ειδικές όμιλίες, παραινετικές ένγκυλίους και ειδικά καταποιστικά φυλλάδια. Χρειάζεται και ή συνειδησις χρέους του κοινωνικού συνόλου, πού σέ άνύποπτο χρόνο πρέπει νά προσφέρει αίμα, κι όχι μόνο όταν άγαπητό πρόσωπο χρειάζεται αίφνιδίως μετάγγιση αίματος.

ΠΕΝΘΗ

Τόν Πρόεδρον του Κ.Α.Σ. του Ε.Ε.Σ. Νεότητος κ. 'Αθανάσιον 'Αρβανίτην, γιά τόν θάνατο του άγαπημένου πατέρα του, συλλυπούμαστε θερμά.

Τό Κ.Α.Σ. του Ε.Ε.Σ.Ν.

ΕΙΣΦΟΡΕΣ
ΕΙΔΩΝ ΚΑΙ ΧΡΗΜΑΤΩΝ
(Διά μέσου του Ε.Ε.Σ. Νεότητος)

ΑΤΤΙΚΗ

'Ιδιωτικά Δημοτικά Σχολεία:
- Τό 'Ιδιωτικό Δημοτ. Σχολείο Β. Σταυράκη - Γλυφάδα 'Αττικής, 23 δέματα μέ είδη βοήθειας στό Δημοτ. Σχολείο Καταρράκτη 'Αρτας.

ΝΗΣΙΑ ΑΙΓΑΙΟΥ

Δημοτικά Σχολεία:
- Τό Δημοτ. Σχολείο Πλάκας Μήλου, 8 δέματα μέ είδη βοήθειας στό Δημοτ. Σχολείο Κουστεσσας Εύρυτανίας.

ΠΕΙΡΑΙΑΣ

Λύκεια:
- Οι 'Ερυθροσταυριτες μαθητές του Α' Λυκείου Κυθήρων (Χώρα) πρόσφεραν τό ποσό των 2.000 χιλιάδων δραχμών γιά ένίσχυση του έργου του Ε.Ε.Σ. Νεότητος.

ΕΥΒΟΙΑ

Δημοτ. Σχολεία:
- Οι 'Ερυθροσταυριτες μαθητές της Ε' τάξεως του Δημοτ. Σχολείου 'Ερέτριας - Χαλκίδας πρόσφεραν 1 δέμα μέ τρόφιμα στην Πανελλήνια 'Ενωση Φίλων των Πολυτέκνων γιά τούς προστατευμένους τους.

NATIONAL AND INTERNATIONAL ACTIVITIES OF THE HELLENIC RED CROSS

Ceramic-Pottery Exhibition

On December 2nd 1985, the Hellenic Red Cross with its Social Service of Dracopoulion Blood Transfusion Center, organized the third team exhibition of ceramics-pottery at the large assembly room of the Hellenic Red Cross Headquarters.

The Members of the Workshop of Ceramics-Pottery are on a high level of artistic sensibility; they have participated in Panhellenic Exhibitions at Maroussi, a suburb of Athens and have been given praises and money prizes.

This Workshop functioning in the frame of the Hellenic Red Cross program for vocational guidance and training of our children of Dracopoulion Blood Transfusion Center who suffer from Thalassaemia, is subsidized by E.E.C. and the Ministry of Health and Welfare, very soon the Workshop will be transferred—as well as the other Workshops included in the Hellenic Red Cross Program for Painting and Ornament, which will function this year—to the specially restored for this purpose building of the Hellenic Red Cross at Kifissia, aiming at insuring the best healthy conditions of training for the Members of these Workshops.

The Hellenic Red Cross Administration with pleasure and pride announces that, a team of graduates of the Ceramic-Pottery Workshop of the Hellenic Red Cross "Dracopoulion" Blood Transfusion Center, has already been prepared for joint-productive work so that the target of our program to be completed by their joining in the free market of work.

The Exhibition was inaugurated by the President of the Hellenic Red Cross, Professor Orestis Louridis, who analysed the splendid work that has been accomplished up to now with such an artistic sensibility and completeness. Then, he thanked the teachers of the children in the training of ceramic-pottery, congratulated the Social Service of the Hellenic Red Cross Dracopoulion Blood Transfusion Center for its edifying work, remembered and mentioned other cases of civilizing work and cultural manifestations of the Hellenic Red Cross during the 108 years of its life and promised every possible assistance for the continuation of the artistic culture and the improvement of the living conditions of the young friends, artists of this workshop.

The inauguration ceremony was attended by an official representative of the Ministry of Health and Welfare, deputies and other officials, the Vice-presidents of the Hellenic Red Cross and a lot of Red Cross people who admired the exhibits and bought many of them.

(pictures 3,4,5,6,7)

Inauguration of the new building of the Hellenic Red Cross Health Station and Training Center at Ano Liossia

On December 16th 1985, the Hellenic Red Cross, in collaboration with the Municipality of Ano Liossia, succeeded a great achievement. They inaugurated the new building and the modern installations with the perfect medical equipment in the Hellenic Red Cross Health Station and Training Center at Ano Liossia, 89 Phylis Ave., tel. 2463345.

After the sanctification, there followed an address of the Station Head Nurse Mrs Phani Ambazoli who referred also to the activities of the Station, a speech delivered by the President of the Hellenic Red Cross Professor Orestis Louridis, a response of the Mayor of Ano Liossia Mr. Stergios Panagos and a congratulatory final speech of the Prefect of Western Attica, Doctor Nikolaos Pharmakis.

The inauguration ceremony was also attended by the Representative of the Ministry of Health, Welfare and Social Services, the Mayor of Kamatero, the Local Police Commander, the Ano Liossia Deputy Mayor with the Town-Councillors, the Vice-President of the Hellenic Red Cross Professor N. Bochlogyros, the Hellenic Red Cross General Inspectors of Nurses, Miss Helen Spyropoulou and Mrs Helen Potamianou, Directors of the Hellenic Red Cross Services and many of our Head Nurses. (Pictures 11,12,13,14,15,16,17,18, 19), as well as a large representation of the Ano Liossia inhabitants.

This Station-founded by the initiative of the President of the Hellenic Red Cross Professor Orestis Louridis, at Aghios Ioannis Theologos, Nea Liossia and inaugurated on August 17th 1977 in the Honorary presence of Ministers, Deputies and other personalities of Athens —, "constitutes", as our President said, inaugurating the new building with its super-modern equipment, "the most persuasive proof of what can be offered by a sincere collaboration between the local Administration and the Hellenic Red Cross.

This Station of the Hellenic Red Cross, for eight years now has worked miracles taking care—a complete appliance of the free primary medical care by preventing medicine instructions, by free treatment offered by the Hellenic Red Cross doctors of nine specialities—of thousands of citizens in Ano Liossia for whom this Station constitutes their personal emergency action in subjects of health, welfare and even mental culture. "I stress these activities of the Station" the President of the Hellenic Red Cross added continuing his inaugurating speech, "because my long experience in the public affairs, made me believe strongly that, today it is not so difficult to find money for the support of beneficial works and important cultural, civilizing,

humanitarian and sanitary activities. But it is terribly difficult to find people of good will, people of good intentions, people with many accomplishments in knowledge and experience, in one word, the right people who wish to toil, who wish to offer their services disinterestedly, continuously and with consequence, even with sacrifice in order to serve these works, like this which I inaugurate in Ano Liossia, for which we are pleased to present its "new home" and in which there will be continued the Hellenic Red Cross miraculus action, the salutary offer to the people and the cultural manifestations, by the assistance of the Ano Liossia Municipality and its full of energy Mayor". The President of the Hellenic Red Cross continuing his speech added: "In our days, we have many scientists, but unfortunately we have few MEN. In our days, we have the most perfect machines and even space-ships but unluckily we have few warm and really honest hearts. For this reason, now you, too, my dear Mayor, but I also, who 8 years ago inspired, founded, created and raised this work out of nothing, we should be proud of its most perfect efficiency". Then our President

praised his friends, Volunteers — Red Cross doctors of the Station, Nurses and all his other assistants, closing his speech by an address again to the Ano Liossia Mayor: "Without theirs and your hearty offer, neither the Hellenic Red Cross, nor certainly the Ano Liossia Municipality themselves would be able to support such an important but too expensive in its function Station of Health, with 9 Specialities of Medicine, a Station which applies simultaneously the idea of Social Welfare and Assistance in this area, an area which as it has been proved was in such a great need of both scientific treatment and right care as well as of mental culture and entertainment".

At this Station there functions at the same time a Health Education Center for the Students of the Hellenic Red Cross and Technical Professional Foundations, in the field of Public Health.

The Athens daily press gave a wide publicity to these very Red Cross activities of our Society naming it "unique in Greece" and proof of the wonderful collaboration of the Hellenic Red Cross with the local Administration.

ACTIVITÉS NATIONALES ET INTERNATIONALES DE LA CROIX- ROUGE HELLENIQUE

Interventions du Professeur ORESTE LOURIDIS,
Président et Chef de la Délégation de la Croix-
Rouge Hellénique, lors des séances de la IVe
Session de l'Assemblée Générale de la Ligue et du
Conseil des Délégués (suite et fin des interventions).

24 Octobre 1985. Rapport des quatre Commissions

"Permettez-moi d'ajouter quelques réflexions sur la politique de la mobilisation humanitaire de notre Mouvement International contre la sécheresse, la famine, la malnutrition et les maladies qui ravagent surtout les populations du Sahel et d'autres régions. La Croix-Rouge Hellénique est d'avis que le problème le plus urgent ne se localise pas seulement à l'augmentation de l'assistance en vivres et l'assurance de la sécurité alimentaire aux pays africains victimes de la sécheresse. Car, parfois, et en dépit du nombre et de la variété des programmes que notre Mouvement International et d'autres Organisations étatiques ou non gouvernementales mettent en action, la famine, la maladie et surtout la diarrhée infantile meurtrière, l'ignorance et la pauvreté persistent encore dans quelques zones rurales de l'Afrique.

D'autre part, si les objectifs généraux de l'Organisation des Nations Unies pour l'Alimentation et l'Agriculture, la fameuse FAO, ont peu changé depuis sa création en 1945, en revanche, sa tâche s'est considérablement alourdie entretemps, a déclaré récemment à Berne le Directeur de l'Office Fédéral de l'Agriculture, M. Jean-Claude Piot, à l'occasion de la Journée Mondiale de l'Alimentation. Et, depuis 1945, la famine et la malnutrition n'ont pas été rayées de la carte de la

planète. Aujourd'hui, plus d'un demi milliard d'êtres humains continuent à souffrir de la faim et le nombre de ses victimes s'accroît continuellement.

Je propose donc:

1. D'étudier des projets de développement adéquats.

Les malheurs des pays du Sahel ne doivent pas être mis seulement sur les épaules de la sécheresse et de la famine, car cette sécheresse et l'absence de puits et de pâturages, ainsi que la dégradation du système écologique existaient depuis presque toujours. Et nous connaissons les liens étroits qui existent entre l'environnement, la sécheresse et l'alimentation.

2. D'étudier de même les contraintes socio-économiques de la population des régions qui souffrent le plus de ces fléaux.

3. De s'attaquer aussi à cette vraie tempête catastrophique de la croissance démographique rapide et générale et aux déplacements de la population rurale, qui croît beaucoup plus vite que les ressources alimentaires qu'elle produit.

4. Que notre Mouvement International fasse entendre fortement sa voix, en s'élevant contre le mauvais traitement de l'environnement et la dégradation du système écologique, qui influence directement et indirectement les rapports qui lient le biotope avec son habitant.

Ο Ε.Ε.Σ. ΝΕΟΤΗΤΟΣ, κοντά σ'α στή Φύση

Είναι γνωστή η πρωτοβουλία του Ε.Ε.Σ. Νεότητας. Βασικός στόχος ή δυνατότητα δημιουργίας σχέσεων με την κοινή δραστηριότητα των νέων. Μέσα από ψυχαγωγικά προγράμματα και εκδηλώσεις να ενώσει τις γέφυρες της ανθρώπινης επικοινωνίας που στίς μέρες μας φαίνεται πως έχουν χαθεί. Η τελευταία όμως αυτή συνάντηση των νέων, με τη φύση αυτή τη φορά, μάς έπεισε πως πρέπει να αισιοδοξούμε και δεν έχει χαθεί τίποτε οριστικό.

Στίς 8 του Φλεβάρη 1986 δυό λεωφορεία του Ε.Ε.Σ. Νεότητας ξεκίνησαν από την Αθήνα γιομάτα νέους και με προορισμό τις καταπράσινες πλαγιές του Κιθαιρώνα. Τό πρόγραμμα προόβλεπε την κοπή της πίτας στο καταφύγιο του Ορειβατικού Έλευσίνας με ευρύ ψυχαγωγικό χαρακτήρα.

Η μέρα ήταν ηλιόλουστη, οι συντροφικές ευθυμες κι όλα έδειχναν πως θα εξελιχθούν κάτω απ' τις καλλίτερες συνθήκες. Ο Ορειβατικός Έλευσίνας με τη διάθεση του καταφυγίου του πρόσφερε μία σπάνια ευκαιρία, ένα σημαντικό ερέθισμα και μία πρωτόγνωρη διάσταση για πολλούς από μας ενός άλλου τρόπου ζωής: της ζωής κοντά στη ΦΥΣΗ. Η παρουσία πολλών ορειβατών έδωσε μία ιδιαιτερότητα στο χαρακτήρα αυτής της συνάντησης. Και ο τρόπος της ψυχαγωγίας αυθόρμητος και χαρούμενος, όσο και η γνωριμία μας με τό βουνό και τις χάρες του, που γι' αυτούς φαινόταν ότι είναι τό «σπίτι» τους, έκαναν τη γιορτή πολύ ενδιαφέρουσα και έντελως πρωτότυπη.

Φτάνοντας στο βουνό μας περίμενε ή έκπληξη. Στο όμορφο καταφύγιο τά αναμμένα τζάκια και τό τσάι του βουνού που είχαν ετοιμάσει οι ορειβάτες που μάς υποδέχτηκαν μ' επικεφαλής τόν έφορο του Ορειβατικού Έλευσίνας κ. Δημήτρη Γεωργούλη. Μέσα σέ μία πολύ ευχάριστη ατμόσφαιρα κόψαμε την πίτα και στή συνέχεια 28 άτομα από μας μ' επικεφαλής τόν έμπειρο και κεφάτο ορειβάτη Μίχο Καλλιγέρη ξεκινήσαμε γιά τήν κορή (1.409 μ.), ενώ οι υπόλοιποι που έμειναν στο καταφύγιο διασκέδασαν περιμένοντας τούς υπόλοιπους με κιθάρες κι ετοιμάζοντας τό μεσημεριανό φαγητό. Η πεζοπορία μέσα στο πράσινο και φουντωμένο έλατο, ήταν φανταστική. Η θέα υπέροχη και τό όλο περιβάλλον ξεκούραζε τ' άμαθα κι άπειρα πόδια μας. Μετά απ' τό άγχος της κουραστικής βδομάδας αυτή ή πορεία ήταν μία τονωτική ένεση, μία άσκηση χαλάρωσης και σ' αυτά πρέπει να προσημετριόσουμε τήν ψυχική εύφορία και τήν αισθητική ικανοποίηση που νιώσαμε στόν εξαίσιο κόσμο του βου-

νού. Στο καταφύγιο έγινε ευχάριστο γλέντι με τη συμμετοχή ορειβατών, νέων μελών του Ε.Ε.Σ. Νεότητας, μία χορευτική ομάδα απ' τό Πανεπιστήμιο τής Αθήνας, φίλους και νέους του Ε.Ε.Σ. Νεότητας. Διασκεδάσαμε κάτω απ' τούς ήχους μιάς υπέροχης αυτοσχέδιας ορχήστρας, οι δέ νέοι χορευτές που μάς έκαναν χορευτική επίδειξη ήταν άψογοι και χειροκροτήθηκαν πολύ.

Παρ' όλο που δέν γνωριζόμαστε όλοι μεταξύ μας είχαμε γίνει φίλοι και συμμετείχαμε στή γιορτή ό καθένας με τόν τρόπο του. Κι αυτή ή συμμετοχή ήταν πιστεύω ό κυριώτερος παράγοντας αυτού του αισθήματος τής ικανοποίησης και τής εύφορίας που φέραμε μαζί μας μέχρι τήν Αθήνα.

Μέσα απ' αυτή τήν πετυχημένη εκδήλωση δέν είναι μόνο ή σημαντική κοινωνική δραστηριότητα του Ε.Ε.Σ. Νεότητας που επιβεβαιώνεται αλλά και ό τι ή επιδίωξη του γιά μία συλλογική λειτουργικότητα των νέων μπορεί νά γίνει πραγματικότητα.

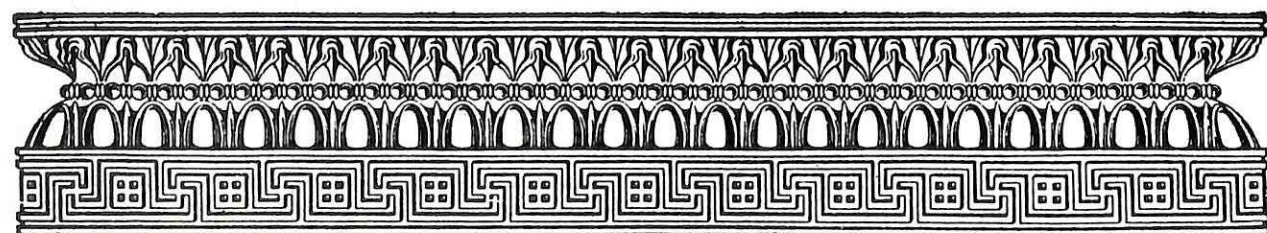
Τά σοβαρότατα προβλήματα που αντιμετώπιζουν οι νέοι σήμερα, όπως ή δυσκολία τής κοινωνικής αναγνώρισης και άποκατάστασης, ό σκληρός ανταγωνισμός, ή άβελαιότητα, όδηγούν συχνά στήν έπιλογή σπασμωδικών λύσεων όπως ή φυγή, ή χρήση ναρκωτικών, ή άπομόνωση, ή προκλητική συμπεριφορά ή ή παθητικότητα.

Τέτοιες λύσεις άπομακρύνουν τόν νέο άνθρωπο από τό κοινωνικό περιβάλλον και διαταράσσουν τις δυνατότητες προσαρμογής και εξέλιξης του. Η κινητοποίηση του Ε.Ε.Σ. Νεότητας μπροστά σ' αυτά τά προβλήματα συμβάλλει όχι μόνο στήν βοήθεια των νέων με τήν υπόδειξη προσιτών εναλλακτικών λύσεων αλλά και στήν πρόληψη των πιθανών ψυχολογικών διαταραχών που άπειλούν τήν εξέλιξη των νέων παιδιών.

Η συλλογική έκφραση, ή γνώση τής φύσης και του έαυτού μας, είναι οι παράγοντες που ευννοούν τήν κοινωνικοποίηση του άτόμου και παρεμποδίζουν τήν παθολογική επικοινωνία που συχνά διέπει τις σχέσεις μας. Από μέρους μου δέν έχω παρά νά έκφρασώ τις ευχαριστίες μου γι' αυτή τήν όμορφη μέρα.

Από τό σύνολο των φίλων που παραβρέθηκαν και πρόσφεραν ό καθένας ό,τι μπορούσε σ' αυτό τό πανηγύρι τής Νιότης και τής χαράς, πρέπει νά ξεχωρίσουμε τούς ακούραστους (και τόσο νέους όπως τό απέδειξαν!) ορειβάτη κ. Γεωργούλη, κ. Καλλιγέρη και τήν παρέα τους.

ΣΤΕΛΛΑ ΧΑΡΟΛΙΔΟΥ
Ψυχολόγος

ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΜΥΘΕΝΙΑ ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ

(ΑΖΟΡΕΣ-ΜΑΔΕΡΑ-
ΚΑΝΑΡΙΕΣ)

Παιδί μου Δημητρώ,

Αυτή τη φορά σου γράφω -μήν παραξενευτείς- μέσα από ένα κρατήρα ήφαιστείου τής «Ατλαντίδας». Ναι, χωρίς υπέρβολη. Γιατί, αν κάποτε, παιδί μου, υπήρξε αυτή ή παραμυθένια χώρα, που ποιός ξέρει τί τρομερές διαταραχές του γήινου φλοιού γίνανε αίτια να καταποντισθεί, τά νησιά αυτά, που είχα τύχη νά επισκεφθώ αυτές τις μέρες, ήταν άσφαλώς τά ψηλότερά της βουνά και τά μεγαλύτερα ήφαιστειά της!

Ξέρω πως κάτι γνωρίζεις γιά τήν Ατλαντίδα, γιατί, θυμάμαι, πρόπερσι του Αγίου Δημητρίου σου έκανα δώρο ένα βιβλίο του Ίουλιού Βέρν, τό «Είκοσι χιλιάδες λεύγες κάτω άπό τη θάλασσα», και κάτι διάβαζες σχετικά, και μάλιστα μουδειχνες και μένα μία περίεργη εικόνα που είχε το βιβλίο. Δέν είχα όμως όρεξη νά σέ προσέξω τότε. Αλλωστε κι εγώ σάν ήμουν μικρός τό είχα διαβάσει. Αυτές τις μέρες όμως τό ξαναείδα στά χέρια του μούτσου μας, που τό διαβάζει τις ώρες που δέν έχει δουλειά. Τώρα, που βρισκόμουν, πιθανώτατα, πάνω στ' άπομεινάρια τής μεγάλης και μυθικής αυτής χαμένης ήπείρου, μου γεννήθηκε ή περιέργεια νά ξαναδιαβάσω έκείνο που πρόπερσι δέν είχα κέφι...

Όπως σου γράφω πιο πάνω, βρισκομαι -φαντάσου!- μέσα σ' ένα κρατήρα ήφαιστείου. Στή Φουνσάλ, τήν πρωτεύουσα του νησιού Μαδέρα, που είναι και τό σπουδαιότερο λιμάνι της. Είμαι 700 μίλια μόνο μακριά απ' τή Βόρειο Αφρική. Πόσο θά ήθελα νά έμπαίνα στή Μεσόγειο και νάρχόμουν κοντά σας!...

Φθάσαμε στό λιμάνι πριν από τρεις μέρες. Έρχόμαστε απ' τις

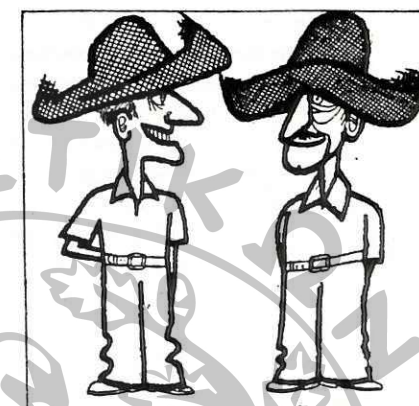

ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ

Αζόρες, που είναι πιο βορεινά, και αύριο φεύγουμε γιά τις Κανάριες, απ' όπου θα βάλουμε πλώρη γιά τήν Νέα Υόρκη.

Όταν πριν από δεκαπέντε μέρες πλησιάζαμε τις Αζόρες, δέν μπορούεις νά φαντασθείς τί έννοιωσα βλέποντας από μακριά τά ψηλά και άπότομα βουνά τους, και ανάμεσα σ' αυτά τό ψηλότερο, τό βουνό Πίκο, μέ 2.300 μέτρα ύψος. Και όσο πλησιάζαμε άπολαμβάναμε τις γεμάτες από κόλπους άπότομους, σέ σχήμα μισοφέγγαρου, άκτές τους. Αυτοί οι κόλποι φαίνεται πως κάποτε ήσαν κρατήρες ήφαιστειών, γιατί και σήμερα, έκτός από τά ήφαιστεια, που έχουν τούς κρατήρες τους στίς κορυφές των βουνών, υπάρχουν και πολλά υποβρύχια ήφαιστεια με τους κρατήρες τους μέσα στή θάλασσα και κοντά στίς άκτές. Πλησιάζαμε, μέ πορεία προς τό Σάν Μικουέλ, αφήνοντας άριστερά μας τα νησιά Φλόρες, Κόρβο, Γκρατσιόζα, Τερτσέιρα, Σάν Ζόρζε, Φάγιαλ και Πίκο. Έδώ και εκεί άμέτρητα άκατοίκητα νησάκια, που οι Πορτογάλοι τά λένε «Φορμίκας», γιατί μοιάζουν από μακριά σάν μυρμηγκία. Στήν Πόντα Ντελεγκάντα, τό μεγαλύτερο λιμάνι του Σάν Μικουέλ, ξεφορτώσαμε μέρος από τό έμπορεύμά μας κα φορτώσαμε παστά ψάρια, λάδι τής φάλαινας, κρασιά, ποτά από άνανά, ως και μπανάνες, πορτοκάλια και λεμόνια. Αφού τελειώσαμε τις δουλειές μας, πρότεινα στό δεύτερο καπετάνιο μας βγούμε μία βόλτα στό νησί. Όχι όμως στή πόλη. Τά λιμάνια λίγο ως πολύ μάς είναι γνωστά. Προτιμήσαμε να βγούμε γιά κυνήγι. Σκοτώσαμε μεκάτσοι, μεκατσόνια, όρτύκια, τσαλαπετεινούς, κοτούφια, σπίνους, και καναρινία που τά λυπόμουν, μά τήν αλήθεια. Η Κυβερνη-

ση όμως πληρώνει όσους σκοτώνουν αυτά τά πουλιά, γιατί προκαλούν μεγάλες καταστροφές στήν γεωργία. Χόρτασε τό μάτι μας ν' άπολαμβάνωμε τ' άπέραντα άμπέλια, τις μπανανιές, τά ξυνόδεντρα. Φάγαμε ωραιότατα γιαπωνέζικα μούσμουλα, που μάς πρόσφερε μία οικογένεια Ίρλανδών χωρικών, άπόγονοι, όπως μάς είπαν, των παλιών εκείνων άποίκων, πουχαν έρθει στά νησιά αυτά μετά τήν ανάκαλυψη τους, γύρω στά 1500 μ.Χ. Μιλούσαν όμως πορτογαλικά, όπως όλοι σχεδόν οι κάτοικοι, που είναι Πορτογάλοι, Άγγλοι, Σκώτοι, Ίρλανδοί, μιγάδες και ντόπιοι ίθαγε-

νείς. Σέ κάποιο χωριό αγοράσαμε και φορέσαμε ωραία ψάθινα καπέλλα γιά τόν ήλιο. Σου άγόρασα κι εσένα ένα και τό έχω φυλάξει. Μόλις τά φορέσαμε, σκάσαμε στά γέλια μέ τόν Δεύτερο. «Είσαι σάν τόν Ροβινσώνα Κροϋσο» μου λέει. «Κι' εσύ σάν τόν Παρασκευά» του άπαντώ. Τήν ήμέρα αυτή δέν ακούγαμε πια στά πραγματικά μας όνόματα. Ροβινσώνα μέ φώναζε αυτός, Παρασκευά εγώ. Τί νά κάνουμε, παιδί μου! Όρες-ώρες γινόμαστε κι εμείς οι μεγάλοι παιδιά!...

Θά διακόψω όμως τό γράμμα μου, γιατί έχω νά κάμω κάτι προετοι-

μασίες για το ταξίδι και είναι άργα. Αύριο τό πρωί πρωί σαλπάρουμε, για νά βρεθούμε μπροστά σε νέες εκπλήξεις που θα μας παρουσιάσουν, πιθανώς, οι Κανάριες. Μόλις βρώ την εύκαιρία θά συνεχίσω.

Το γράμμα μου, παιδί μου, θα σου τό ταχυδρομήσω πιά από την Νέα Υόρκη. Σου γράφω ενώ ταξιδεύουμε μέσα στον Άτλαντικό, πού δέν είναι καί πολύ ταραγμένος. Στό γραφείο μου άπάνω έχω τό βιβλίον μουτσοῦ μας «20.000 λεῦγες...». Σου ὁμολογῶ ὅτι αὐτές τίς μέρες αἰσθάνομαι μιά περίεργη ἀλλαγὴ. Τό κλίμα τῶν νησιῶν αὐτῶν πού ἀφήσαμε πίσω μας, οἱ φυσικές καλλονές τους, τό ὥραϊο κρασί τους -δέν τό κρύβω!- ὁ περίεργος μύθος γιά τήν Ἀτλαντίδα καί ἡ τόση ὁμοιότητα πού παρουσιάζουν τά νησιά αὐτά μέ τήν μυθική ἡπειρο, ὅπως τήν περιγράφουν οἱ παλιοί, μοῦ ἔχουν ἀφήσει βαθιά ἴχνη στήν ψυχή καί στήν φαντασία μου. Τόσο, πού λέω, νάταν δυνατό νά κατέβω στό βάθος τοῦ ὠκεανοῦ νά ἐρευνήσω καί νά βρῶ τά μεγαλόπρεπα ἐρείπια τῆς χαμένης Ἀτλαντίδας. Ὅ,τι ὁραματίσθηκε μέ τήν φαντασία του ὁ Βερν, νά τό πραγματοποιήσω ἐγώ. Ἀλλά αὐτό εἶναι ἀδύνατο. Γι' αὐτό ἀρκοῦμαι νά διαβάζω τίς περιγραφές τοῦ μεγάλου Γάλλου μυθιστοριογράφου καί νά ἀπολαμβάνω μέ τήν φαντασία μου ὅσα δέν εἶναι δυνατό νά ἀπολαύσω στήν πραγματικότητα. Αὐτή τή στιγμή μάλιστα βλέπω στ' ἀνοιχτό βιβλίο, πού εἶναι δίπλα μου, μιά εἰκόνα -ἐκείνη πού μοῦδειχνες καί ἐσύ πρόπερι- καί μοῦ γεννήθηκε ἡ ἐπιθυμία νά σέ κάμω νά τήν ἀπολαύσεις κι ἐσύ ἀντιγράφοντάς σου ἕνα κομμάτι ἀπό τή θαυμάσια περιγραφή τῆς ὑποβρύχιας Ἀτλαντίδας. Ὁ Πλοίαρχος Νέμο μέ τόν Καθηγητὴ Ἀρρονάξ, ὅπως θά θυμᾶσαι, εἶχαν βγεῖ περίπατο στό βάθος τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Ὁ Ἀρρονάξ διηγεῖται:

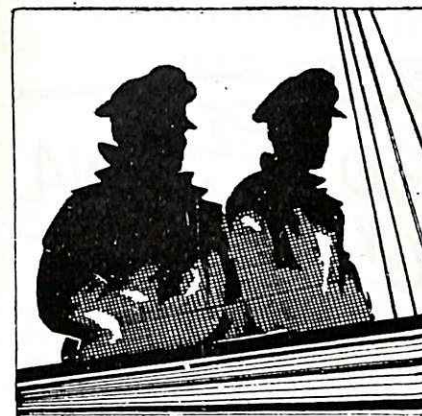
«Μετά ἀπό λίγο φθάσαμε σέ κάποιο ὁροπέδιο, ὅπου μέ περίμεναν νέες εκπλήξεις. Γραφικά ὑποβρύχια ἐρείπια μαρτυροῦσαν ἀνθρώπι-

νο χέρι. Πραγματικά ἐκεῖ κάτω, μπροστά στά μάτια μου, πρόβαλε ξαφνικά μιά πόλη γκρεμισμένη, καταστρεμμένη, βυθισμένη, ὅλο ἐρείπια, μέ τούς πεσμένους ναούς τῆς, τά ξεχαρβαλωμένα τόξα τῆς καί τίς κομματιασμένες κολῶνες τῆς. Πιο πέρα ἀπομεινάρια ἐνός μεγάλου ὑδραγωγείου. Κοντύτερα ξεχωρίζει τό ὕψωμα πού ἦταν κάποτε ἡ ἀκρόπολη. Πέρα πέρα ἴχνη προκυμίας, σάν κάποιο ἀρχαῖο λιμάνι πού χάθηκε νά ἐπροφύλασσε κάποτε τά ἐμπορικά καράβια καί τίς πολεμικές τριήρεις. Πιο πέρα ἀκόμη σειρές ἀπό γκρεμισμένα τείχη, ὁλόκληροι δρόμοι ἐρημοί, μιά Πομπηῖα θαμμένη κάτω ἀπ' τά νερά! Ποῦ ἤμουν; Ἦθελα μέ κάθε θυσία νά τό μάθω. Ἦθελα νά μιλήσω, νά ξεκολλήσω τή χάλκινη σφαῖρα πού αἰχμαλώτιζε τό κεφάλι μου. Ἀλλ' ὁ Πλοίαρχος Νέμο μέ σταμάτησε μ' ἕνα νεῦμα του. Ἐπειτα, παίρνοντας ἕνα κομμάτι κιμωλία, προχώρησε κοντά σέ

κάποιο μαῦρο βράχο ἀπό βασανίτη (λάβρα πού εἶχε σκληρανθεῖ) καί χάραξε τή μοναδική αὐτή λέξη: ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ!

»Μιά ἀστραπή πέρασε ἀπό τό μυαλό μου. Ἡ Ἀτλαντίδα τοῦ Πλάτωνα! Ἦταν λοιπόν ἡ χώρα ἐκεῖ, πού κάποτε βούλιαξε, πέρα ἀπό τίς Ἡράκλειες στήλες, ὅπου ζοῦσε ὁ δυνατός ἐκεῖνος λαός, οἱ Ἀτλάντες, ἐναντίον τῶν ὁποίων γίνανε οἱ πρῶτοι νικηφόροι πόλεμοι τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδας!

»Ἀγγίζα μέ τά χέρια μου τά πανάρχαια ἐκεῖνα τείχη. Ἐβάδιζα ἐκεῖ πού ἐβάδιζαν καί οἱ σύγχρονοι τοῦ πρῶτου ἀνθρώπου! Ἐσπαζα κάτω ἀπό τίς βαριές πτέρνες μου τούς σκελετούς ζώων τῶν μυθικῶν ἐποχῶν, στό ὅποια τά δένδρα αὐτά, πού βρισκόταν μπροστά μου ἀπολιθωμένα τώρα, ἐχάριζαν κάποτε τή σκιά τους!...»

Φαντάζομαι νά σου ἄρесе ὁ ὑποβρύχιος αὐτός περίπατος, Δημητρώ μου, καί νά μήν κουράστηκες. Ἀλλωστε ἔχω κι ἄλλα ἀκόμη νά σου γράψω. Στήν Φουνσάλ τῆς Μαδέρα βρήκα κάποιον Ἰταλό καπετάνιο, φίλο μου, ἀπ' τή Γένοβα. Αὐτός ἔρχεται συχνά στό νησιά αὐτά καί κουβαλαίει ἐμπορεύματα στήν Εὐρώπη, προπάντων μεταξωτά ὑφάσματα, βαμβακερά, δαντέλλες καί κεντήματα διάφορα, ὡς καί ἄλλα χειροτεχνήματα ἀπό ἄχυρα, καλάμια καί ξύλα· ἐξήντα χιλιάδες περίπου γυναῖκες δουλεύουν γιά τήν κατασκευή

τους. Κουβαλαίει ἐπίσης στήν Εὐρώπη ζάχαρη καί περίφημο κρασί -«μαδέρα», ὅπως λέγεται ἀπό τό ὄνομα τοῦ νησιοῦ.

Σάν φθάσαμε στίς Κανάριες ἦταν ἀκόμα αὐγή. Περιμέναμε νά ξημερώσει γιά νά μποῦμε στό λιμάνι Σάντα Κρουθ (Σταυρός) τῆς Τενερίφ. Εἶναι ἕνα ἀπό τα σπουδαιότερα λιμάνια τῶν Καναρίων, μαζί μέ τήν Σάντα Κρουθ τῆς Λά Πάλμα. Τά δυό αὐτά νησιά, μαζί μέ πέντε ἄλλα ἀποτελοῦν τό μεγαλύτερο συγκρότημα τῶν Καναρίων.

Τό ἰταλικό καράβι μέ τόν φίλο μου τόν καπετάνιο ἔμεινε στήν Λά Πάλμα. Ὅμως φρόντισε νά μέ πληροφορήσει γιά πολλά πράγματα σχετικά μέ τά νησιά ὅταν ἀκόμα ἤμαστε στή Μαδέρα. Καί πρῶτα-πρῶτα μοῦ εἶπε, μέ κάποια ὑπερηφάνεια, πῶς τίς Κανάριες τίς εἶχαν ἀνακαλύψει καί κατακτήσει οἱ πρόγονοί του οἱ Ρωμαῖοι, στό 40 π.χ., πού τούς δώσανε δυό ὀνόματα: Νησιά τῶν Μακάρων (Εὐτυχισμένων) γιά τίς πολλές φυσικές τους καλλονές καί Κανάριες ἀπ' τούς πολλούς καί μεγάλους σκύλους (canes λατινικά)

πού βρῆκαν ἐκεῖ. Μοῦ εἶπε ἀκόμα πῶς γιά τό ὥραϊο καί γλυκό κλίμα ὅλων τῶν νησιῶν ἔρχονται γιά ἀνάρρωση πολλοί ἀρρωστοί, ἰδίως φυματικοί, καί πάρα πολλοί τουρίστες.

Ἀγόρασα δυό κλουβιά, τό ἕνα μέ ἕνα πολύχρωμο παπαγαλάκι καί τ' ἄλλο μ' ἕνα θαυμάσιο καναρίνι. Τά ἔχω στό καράβι καί, ὅταν -πρῶτα ὁ Θεός- ἔρθω στήν Ἑλλάδα, θά τά φέρω στό σπίτι. Ἦθελα νά ἤσουν νά δεῖς καναρίνια καί παπαγάλους πού νά χάσεις τό νοῦ σου. Βγήκα μιά βόλτα στήν πόλη γιά δουλειές, καί ἐκεῖ ἔφαγα τό πιό περίεργο ψωμί πού εἶδα στή ζωή μου. Καλαμπόκι ψημένο, ἄλεσμένο καί ζυμωμένο με νερό καί γάλα. Οἱ ντόπιοι τό λένε γκόφιο.

Ἀρκετά ὁμως, γιατί αὐτή τή φορά θά κουρασθεῖς νά διαβάξεις. Φίλησέ μου τόν Πετράκη μας καί ἂν μπορεῖς πές του μέ λίγα λόγια αὐτά πού σου γράφω, γιά νά μαθαίνει κι αὐτός σιγά-σιγά πόσα ὥραϊα πράγματα βλέπει κανεῖς ταξιδεύοντας. Σου εὐχομαι «ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ» καί περιμένω γράμμα σου.

Σέ φιλῶ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΣΟΥ

ΤΑ ΨΑΛΤΙΚΑ ΜΕΡΑΚΙΑ ΤΟΥ ΑΛ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

(Συνέχεια ἀπό τή σ. 10)

φραστικώτεραν τούτων ἐκδήλωσιν, τόν μορφασμόν τουτέστι καί τήν κίνησιν τῆς κεφαλῆς, ἡ τῶν χειρῶν, ἡ καί αὐτῶν ἀκόμη τῶν ποδῶν... ψάλλον ὁ Παπαδιαμάντης ἐσκίρτα ἀληθῶς, ἡγάλλετο, ἐθλίβετο, ἐταπεινοῦτο καί οἰονεῖ συνέπασχε μετά τοῦ ὕμνωδου. Τοῦτο πολλαχῶς ἐξεδήλου ὁ Παπαδιαμάντης, εἴτε διὰ τοῦ χρωματισμοῦ τῆς φωνῆς αὐτοῦ εἴτε διὰ τῶν κινήσεων. Δέν εἶχεν ὁ Παπαδιαμάντης φωνήν, ἦτο καί αὐτή πενιχρά, ὡς ἦτο καί ὁλος αὐτοῦ βίος...» (Πρβλ. καί Βαγγέλη Σκουβαρά: Ὁ Παπαδιαμάντης ὅπως τόν τρανοῦδησε ὁ Σικελιανός, Ἀθῆναι 1981, σελ. 81-82).

Σημειώνουμε ἐπίσης, ὅτι ὁ Παπαδιαμάντης κατὰ τίς ψαλμῳδίες του δέν ἔκανε καμιά παραφωνία ἢ παρατονία οὔτε δέχονταν παρόμοιες ἀτέλειες. Σχετική εἶναι ἐπ' αὐτοῦ ἡ μαρτυρία τοῦ πατρός Φιλόθεου Ζερβάκου Ἡγουμένου τῆς Μονῆς τῆς Λογγοβάρδας στήν Πάρο-πού μαθήτεψε κοντά στόν Παπαδιαμάντη καί θυμῶταν τίς ἀγρυπνίες τοῦ Προφήτη Ἐλισσαίου, ὁ ὁποῖος καί ἔγραφε:

— Φύγε, μοῖ ἐλεγε, κλείσε τό στόμα σου, ἀπρόσεκτε. Ἐγώ παραμέριζα, ἀλλά γρήγορα τοῦ περνοῦσε ὁ θυμός καί πάλιν μέ ἐκάλει.

— Κώστά, ἔλα νά ψάλης. Ἐγώ ἐπειδὴ εἶχον ζῆλον νά μάθω ἀμέσως, ἔτρεχον καί ἐψάλλον. Ἦτο δέ τόσον ταπεινός, ὥστε πολλάκις μετά τό

τέλος τῆς ἀγρυπνίας ἐμπροσθεν πολλῶν μοῖ ἐζήτει συγχώρησιν.

— Κώστα, μοῖ ἐλεγεν (τοῦτο ἦτο τό κοσμικόν μου ὄνομα), νά με συγχωρήσης διότι σέ ἐλύπησα.

Καί τῷ ἐλεγον:

— Ἐγώ παιῶ διδάσκαλε, διότι εἶμαι ἀπρόσεκτος. Σέ εὐχαριστῶ δέ διότι μέ τās παρατηρήσεις πού μοῦ κάμνεις γίνομαι προσεκτικώτερος καί μέ τās ἐπιπλήξεις μέ διδάσκεις τήν ὑπομονή τῆς ὁποίας ἔχω ἀνάγκη». (βλ. περιοδ. «Κιβωτός», Φεβρουάριος 1953, σελ. 46. Πρβλ. καί Ζήσιμου Λορεντζάτου: «Μελέτες» 1966, σελ. 112).

Κοντολογίς τά ψαλτικά μεράκια τοῦ Ἀλ. Παπαδιαμάντη, εἶναι ἕνα κομμάτι ἀπό τήν τόσο περιορισμένη καί φτωχική ζωή του. Τά ψαλτικά του μεράκια δέν τά συναντᾶμε μόνον ὅταν ἔψελνε στό ναῦδριό τοῦ Ἁγίου Ἐλισσαίου-ὅπου ἔψελνε στό ταβερνάκι καί ὅταν ἔψελνε μουρμουρίζοντας στό δημοσιογραφικό γραφεῖο πού δούλευε γιά νά ἐξοικονομεῖ τά ἐξοδα τῆς φτωχῆς ζωῆς του, ἔψελνε -ὅπως σημειώνει ὁ Βαγγέλης Σκουβαράς- καί στόν ὕπνο του καί στό ξύπνιο του. Ἀλλά, κυρίως, τό ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Ἐλισσαίου ἦταν ὁ χώρος ὅπου ἐφάνερωσε τά ψαλτικά του μεράκια. Ἐκεῖ, στίς ὁλονυχτίες, ἀρχίζε νά ψέλνει μέ μεράκι Ἀλέξανδρος πού ἦταν ξάδερφός του. Τό πρόσωπό του ἔφεγγε, ἡ φωνή του, ἡ συνηθὼς βραχνερή, βροντοῦσε μέσ' στό ἐκκλησάκι τά μεσάνυχτα. Ἐπειτα ὅταν ξημέρωνε, γύριζε πάλι γαλήνιος στόν καφενέ καί κεί πιο πολύ σῶπαινε, παρά μιλοῦσε.

Στίς 8 Φεβρουαρίου, είχα την τύχη και τη χαρά να συμμετάσχω στην αξέχαστη εκείνη εξόρμηση της Νεότητας του Έλληνικού Έρυθρου Σταυρού στίς χιονισμένες κορφές του Κιθαιρώνα.

Με πρωτοβουλία του Διοικητικού Συμβουλίου της Νεότητάς μας και ιδιαίτερα της Διευθύντριας και Ύπευθύνου κ. Έλενης Περιμένη, επιλέχθηκε το πανέμορφο και υγιεινό περιβάλλον του Κιθαιρώνα, ως το ιδανικότερο μέρος για να κόψουν την πρωτοχρονιάτικη πίττα τους, τα νιάτα και όλοι εκείνοι οι άνθρωποι που εξακολουθούν να «νιώθουν» νέοι. Έτσι όλος αυτός ο «νέος» κόσμος βρέθηκε μέσα σ' ένα θαυμάσιο περιβάλλον, σ' ένα περιβάλλον που αρμόζει στον νέο άνθρωπο, στο περιβάλλον του Καταφυγίου του Ο.Σ.Ε (Όρειβατικού Συλλόγου Έλεουσινας). Στο γαλήνιο και καθαρό περιβάλλον του καταφυγίου, του δάσους και του βουνού.

Σάν Έρυθροσταυρίτες - νέοι απολαύσαμε το μαγεμένο εκείνο τοπίο, που προσφέρει ήσυχια, ήρεμία και ψυχική ανάπαυση, εκείνο που βοηθάει τους ανθρώπους να βρεθούν πιο κοντά, να ξεχάσουν τις αγωνίες και τα προβλήματα να πλησιάσουν πιο πολύ ο ένας τον άλλο και όλοι μαζί σάν παλιοί γνώριμοι να χαρούν και να απολαύσουν τις φυσικές ομορφιές, που άφθονες, δόξα τῷ Θεῷ, διαθέτει η πατρίδα μας.

Τι να πρωτοθαυμάσει κανείς; την άριστη οργάνωση, την αγάπη και την ζεστασιά που βρήκαμε όλοι, την αξέχαστη και γεμάτη περιπέτεια άναβασή μας στην κορυφή του όρους ή τέλος το χορό, το τραγούδι και το γέλιο που έσμιξε όλους μας μέσα στο Καταφύγιο; Πράγματι, οι στιγμές αυτές ήταν αξέχαστες και μόνο όποιος τις έζησε μπορεί να νοιώσει όλα εκείνα τα όμορφα και ευγενή αισθήματα που παρακίνησαν κι έμένα να αποκαλύψω τον δικό μου συναισθηματικό κόσμο, που είμαι σίγουρος ότι θα ναι άκριβως ό ίδιος με όλων εκείνων των «τυχερών» της ήμερήσιας εκείνης εξόρμησης μας.

Προσωπικά, αλλά και εκ μέρους πολλών παιδιών που συμμετείχαν σ' αυτήν την εξόρμηση, θα 'θελα να συγχαρώ και να ευχαριστήσω το Διοικητικό Συμβούλιο του Ε.Ε.Σ.Ν. και ιδιαίτερα την πολυαγαπημένη μας Διευθύντρια και Ύπευθυνο της πρώτης μας εξόρμησης, την κ. Έλενη Περιμένη, η οποία οραματίστηκε και με απόλυτη επιτυχία εκπλήρωσε την πρώτη εξόρμησή μας, που σάν άμεσο αποτέλεσμα είχε την γνωριμία και την σύμφιση των σχέσεων μεταξύ των μελών και φίλων του Ε.Ε.Σ.Ν.

Ακόμη πρέπει να ευχαριστήσουμε τον Όρειβατικό Σύλλογο Έλεουσινας και ιδιαίτερα τον έφορο του Καταφυγίου κ. Γεωργούλη, ο οποίος μās παρεχώρησε το Καταφύγιο με όλες τις άνεσεις και όλα εκείνα τα μέσα που συντέλεσαν στην απόλυτη επιτυχία της πρώτης μας Εξόρμησης στον Κιθαιρώνα.

Τέλος θεωρώ υποχρέωσή μου, να ευχαριστήσω τον κύριο Βιρβίλλη, την κυρία Νομικού, όλα τα υπόλοιπα έκλεκτά και αγαπημένα πρόσωπα του Ε.Ε.Σ.Ν. καθώς και τους γονείς που μās συνόδευσαν, ενώ παράλληλα και τον πολυαγαπημένο κ. Μίχο Καλλιγέρη, ο οποίος απέτελεσε με τό κέφι, τό χιοῦμορ, και την ζωντάνια του, την «ψυχή» της νεανικής παρέας των 60 ατόμων, και ο οποίος ηγήθηκε της Όρειβατικής Αποστολής μας, που αποτελούνταν από 28 άτομα, στην κορυφή του Κιθαιρώνα και σέ ύψόμετρο 1,450 μέτρων περίπου.

Εύχομαι η αξέχαστη αυτή εξόρμηση στον Κιθαιρώνα, να αποτελέσει άφετηρία για μιά σειρά παρομοίων ευκαιριών για την κατά τό δυνατόν βαθύτερη και καλύτερη γνωριμία μεταξύ των μελών και φίλων της Νεότητάς μας, πράγμα που θα βοηθήσει άλλωστε και στην συναισθηση του ιεροῦ καθήκοντος και της ύψιστης αποστολής την οποία έχει ο σύγχρονος Έρυθροσταυρίτης νέος μέσα στην Κοινωνία μας.

Δ.Γ. ΜΕΤΑΛΛΙΝΟΣ
Μαθητής Λυκείου
Μέλος Ε.Ε.Σ.Ν.

ΘΕΜΑ: Απάντηση επί εγγράφου σας

Απαντώντας στο αριθμ. 100/16-1-86 έγγραφό σας, για την αποστολή στο Δήμο μας 19 δεμάτων με διάφορα είδη σας ευχαριστούμε θερμά για την ευγενική προσφορά σας και ευχόμαστε να συνεχιστεί η συνεργασία μας.

Η παραλαβή των αποδειξεων έγινε προσωπικώς από την Κα. Περιμένη.

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ
ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΑΤΣΑΡΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΝΟΜΑΡΧΙΑ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΔΥΤ. ΑΤΤΙΚΗΣ
ΔΗΜΟΣ ΚΑΜΑΤΕΡΟΥ

Καματερό 11 Φεβρουαρίου 1986
Αριθμ. Πρωτ. 394

ΠΡΟΣ:
Τον Ελληνικό Έρυθρό Σταυρό
Νεότητας
Αλκιβιάδου 4
ΑΘΗΝΑ

ΤΑ ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΜΑΣ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ!

Ένας μεγάλος θρίαμβος σημειώθηκε τό βράδυ της Πέμπτης 28 Νοεμβρίου 1985. Η εθνική μας ομάδα μπάσκετ κατάφερε και προκρίθηκε για πρώτη φορά στην ιστορία της στά τελικά Παγκοσμίου Κυπέλλου. Αναμφισβήτητα πρόκειται για μία πρώτη τάξεως επιτυχία τόσο των παικτών, όσο και του όμοσπονδιακού τεχνικού, Κώστα Πολίτη, που μπόρεσαν κι έδωσαν στο μπάσκετ τη θέση που του άνηκε. Δηλαδή μία θέση στο κλάμπ των μεγάλων.

Η εθνική μας ομάδα νίκησε με 111-81 (52-35) τη Βουλγαρία και πήρε πανηγυρικά τό «εισιτήριο» για τό Μουντιάλ της Ισπανίας, που θα γίνει τον Ιούλιο του 1986.

Όμως δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι στην πρόκριση της εθνικής μας σοβαρό ρόλο έπαιξε και η Γαλλία που κέρδισε μέσα στο Κατοβίτσε την Πολωνία 107-87 κι έδωσε την ευκαιρία να πάρουμε έμεις τη μία θέση στά τελικά.

Έτσι τώρα μπορούμε να λέμε με άνεση «Σί σενιόρ» και να ετοιμαζόμαστε να χορέψουμε «φλαμέγκο» στά γήπεδα της Ήβρης χερσονήσου.

Στά 40' του παιχνιδιού τά «λιονταράκια μας» παρουσίασαν ένα άνεπανάληπτο σώου που έκαναν τούς 12.000 θεατές να μη σταματάνε να τούς χειροκροτούν και να παρακαλάνε να μη τελειώσει τό θέαμα αυτό!

Ήταν μία πραγματικά αξέχαστη βραδιά που θα μείνει χαραγμένη στη μνήμη των φιλάθλων για πολλά χρόνια.

Τά πάντα δούλεψαν στην εντέλεια. Όποιοδήποτε σῦρτημα κι αν έπιστράτευσε ο προπονητής των Βουλγάρων, Μπαρτζόφσκι έπρεπε σά χάρτινος πύργος μπροστά στην όρμητικότητα, τό πάθος και τη δύναμη των Έλληνικών παικτών, που απ' τό πρώτο μέχρι τό τελευταίο λεπτό δεν σταμάτησαν να άλωνίζουν τό γήπεδο.

Κορυφαίοι της ελληνικής ομάδας οι, Γκάλης, Γιαννάκης και Χριστοδούλου, ενώ θαυμάσιοι ήταν οι υπόλοιποι. Έδώ πρέπει να εξάρουμε τον 36χρονο Γιώργο Κοκολάκη που έχει τη ζωντάνια και την άντοχη ενός 20άρη. Αναμφισβήτητα αποτελεί παράδειγμα προς μίμηση.

Τά στατιστικά του αγώνα

ΕΛΛΑΔΑ: Γκάλης 33, Γιαννάκης 11 (3 τρ.), Φιλίππου 11, Χριστοδούλου 17 (1 τρ.), Καμπούρης 4 - πεντάδα - Κοκολάκης 11, Λινάρδος 10, Ανδρίτσος 6, Ιωάννου 5, Παταβούκας 3, Κώουτς: Πολίτης.
ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ: Μλαντένωφ 18 (1 τρ.), Τζένωφ 1, Άντοφ 13 (3 τρ.), Εϋθίμωφ 14, Άμιόρ 9 - πεντάδα - Σάβωφ 1, Κόλεφ 3, Κόεφ 16.

Φεζένκωφ 4, Ιόνωφ 2, Κώουτς: Μπαρτζόφσκι.

ΕΛΛΑΔΑ: 41/68 δίποντα (60%), 4/7 τρίποντα (57%), 17/21 βολές (80%), 25 άμυντικά, 14 επιθετικά ριμπάουντς, 11 λάθη, 5 κοψίματα, 15 κλεψίματα, 19 άσιστ. Γκάλης: 14/24 δίποντα, 0/1 τρίπ., 3/4 βολές, 2 επιθετικά, 2 λάθη, 3 κλεψίματα, 8 άσιστ. Γιαννάκης: 1/2 δίπ., 3/5 τρίπ., 1/2 βολ., 5 άμ., 1 έπ., 1 λάθος, 1 κόψιμο, 3 κλεψ., 7 άσιστ. Φιλίππου: 4/5 δίπ., 4/5 βολ., 5 άμ., 1 έπ., 1 λάθος, 1 κόψιμο, 3 κλεψ., 2 άσιστ. Χριστοδούλου: 6/9 δίπ., 1/1 τρίπ., 2/2 βολ., 2 α-1ε. Καμπούρης: 2/5 δίπ., 6α-3ε, 1 λ., 1 κόψ. Κοκολάκης: 3/6 δίπ., 5/6 βολ., 2α-3ε, 3λ., 1 κόψ., 1 κλεψ. Λινάρδος: 5/6 δίπ., 4α-2ε, 1λ., 1 κόψ. Ανδρίτσος: 3/4 δίπ., 3ε-1α, 2 άσιστ. Ιωάννου: 2/3 δίπ., 1/2 βολ., 2α-1ε, 1 κόψ., 3 κλεψ. Παταβούκας: 1/2 δίπ., 1/2 βολ. Βουλγαρία: 26/62 δίπ., 5/9 τρ., 27/35 βολές, 13 άμυντικά, 11 επιθετικά ριμπάουντς, 10 λάθη, 2 κοψίματα, 4 κλεψίματα, 2 άσιστ. Με πέντε φάουλ αποβλήθηκε ο Εϋθίμωφ στο 35'.

Σημαντικά αθλητικά γεγονότα

Τα Ελληνικά διαβατήρια των 4 ομάδων μας στα Ευρωπαϊκά κύπελλα δυστυχώς φέτος, δεν θα μπόρεσουν να βάλουν δεύτερη «σφραγίδα».

Και αυτό γιατί οι αντίπαλοί μας, όπως ήταν γνωστό απ' τις 4 Ιουλίου, που έγινε η κλήρωση στη Γενεύη δεν ήταν εύκολοι, ή τουλάχιστον στα μέτρα μας.

Τόσο η θρυλική Ρεάλ Μαδρίτης, όσο και οι τρεις Ιταλοί (Βερόνα Σαμπντόρια, Τορίνο) ήταν ομάδες με άριστη οργάνωση και προπαντός με ψυχρότητα.

Έτσι: Στην Τούμπα, ενώ ο ΠΑΟΚ έκανε ένα εντυπωσιακό ξεκίνημα στο 4' με το γκολ του Βασιλάκου, στη συνέχεια δεν μπόρεσε να συγκρατήσει την «καταιγίδα» που λέγεται Πρέμπεν Ελκιέρ-Λάρσεν (πέτυχε όπως και στο Μπεντεγκότι δύο γκολ) και έμεινε στα «κρύα του λουτροῦ».

Στη Γένοβα, η Λάρισα πάλαψε με τη Σαμπντόρια, αλλά όπως φάνηκε κάτι της έλλειπε στην τελική προσπάθεια. Και αυτό δεν ήταν άλλο από τα σουτ. Είναι γεγονός ότι δεν έγινε ένα σουτ από την ομάδα του Στρελάου σ' όλη τη διάρκεια του παιχνιδιού. Μόνο μια φορά από στημένη φάση (φάουλ) ο Πολωνός φορ από σπιντζερ προσπάθησε για κάτι Γιάνους Κούπτσεβιτς προσπάθησε για κάτι καλό, αλλά η μπάλλα κατέληξε άουτ. Απ' την άλλη πλευρά οι Ιταλοί ήξεραν τι ήθελαν και πως να το αποκτήσουν. Ένα γκολ τους έφτανε και το πέτυχαν με τον θαυμάσιο Ρομπέρτο Μαντσίνι στο 41'.

Στο Ολυμπιακό Στάδιο

Ογδόντα χιλιάδες φιλάθλοι πάγωσαν στο 48' όταν είδαν τον Κόμι να πετάνεται με άνεση και να στέλνει με πλασέ τη μπάλλα στα δίκτυα του Σαργκάνη. Αναμφισβήτητα ήταν ψυχρολουσία χωρίς προηγούμενο. Όμως στον αποκλεισμό του Παναθηναϊκού έβαλε το «χεράκι του» και ο Γάλλος διαπαιθής Μισέλ Βοτρώ, που στο 15' αγνόησε κατά προκλητικό τρόπο πέναλτυ σε ανατροπή του

Ζάετς απ' το Κορραντίνι δίνοντας έμμεσο (φρήκι) στη μικρή περιοχή. Τελικά βέβαια οι «πράσινοι» ισοφάρισαν στο 72' με το πέναλτυ του Σαραβάκου, αλλά ήταν ίσως λίγο αργά για την Πρόκριση.

Τέλος στο κατάνεστο «Σαντιάγο Μπερναμπέου» η άλλοτε «βασιλίσα της Ευρώπης», Ρεάλ Μαδρίτης, έκανε ότι ήθελε την ΑΕΚ και με άνεση αλλά και τύχη παράλληλα, την κέρδισε 5-0.

Τώρα θα κάνουμε υπομονή ένα περίπου χρόνο για να δούμε και πάλι τις ομάδες μας στα Ευρωπαϊκά κύπελλα και ελπίζουμε την επόμενη φορά να πάμε καλύτερα.

ΜΑΝΟΣ ΣΤΑΡΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΗ ΧΩΡΟ

«Θέλω να καταρρίψω το Παγκόσμιο ρεκόρ εφέτος». Η δήλωση ανήκει στον Σουηδό πρωταθλητή του ύψους Πάτρικ Σιέμπεργκ, που υποστηρίζει ότι βρίσκεται σε πολύ καλή φυσική κατάσταση και θέλει να κερδίσει το χρυσό μετάλλιο στους Πανευρωπαϊκούς αγώνες κλειστού και ανοικτού στίβου, που θα πραγματοποιηθούν εφέτος.

Το τρίτο δεκαήμερο του επόμενου μηνός θα διεξαχθεί στο Παλαί ντε Σπορ του Φαλήρου το Κύπελλο Ακρόπολη στην Πάλη. Και ακόμα δεν έχει γίνει καμιά προεργασία, ενώ δεν έγινε ακόμη γνωστό αν θα δηλώσουν συμμετοχή τα ξένα κράτη μια και μετά από είκοσι μέρες θα γίνει το Πανευρωπαϊκό Πρωτάθλημα.

Ένας γάτος έτοιμος για «καρφί» είναι η μασκώτ του Παγκόσμιου Πρωταθλήματος βόλλεϋ, που θα διεξαχθεί από 3 μέχρι 12 Απριλίου στο Παλαί ντε Σπορ του Φαλήρου.

Η μασκώτ είναι δημιουργημα της ζωγράφου ΚΑΙΤΗΣ ΧΑΛΚΥΡΗ.

Τα μεγάλα διεθνή αθλητικά γεγονότα του 1986... μεταφέρει στο σπίτι μας το «πρώτο» κανάλι.

Έτσι αυτό το μήνα έχει προγραμματισει τις ακόλουθες μεταδόσεις:

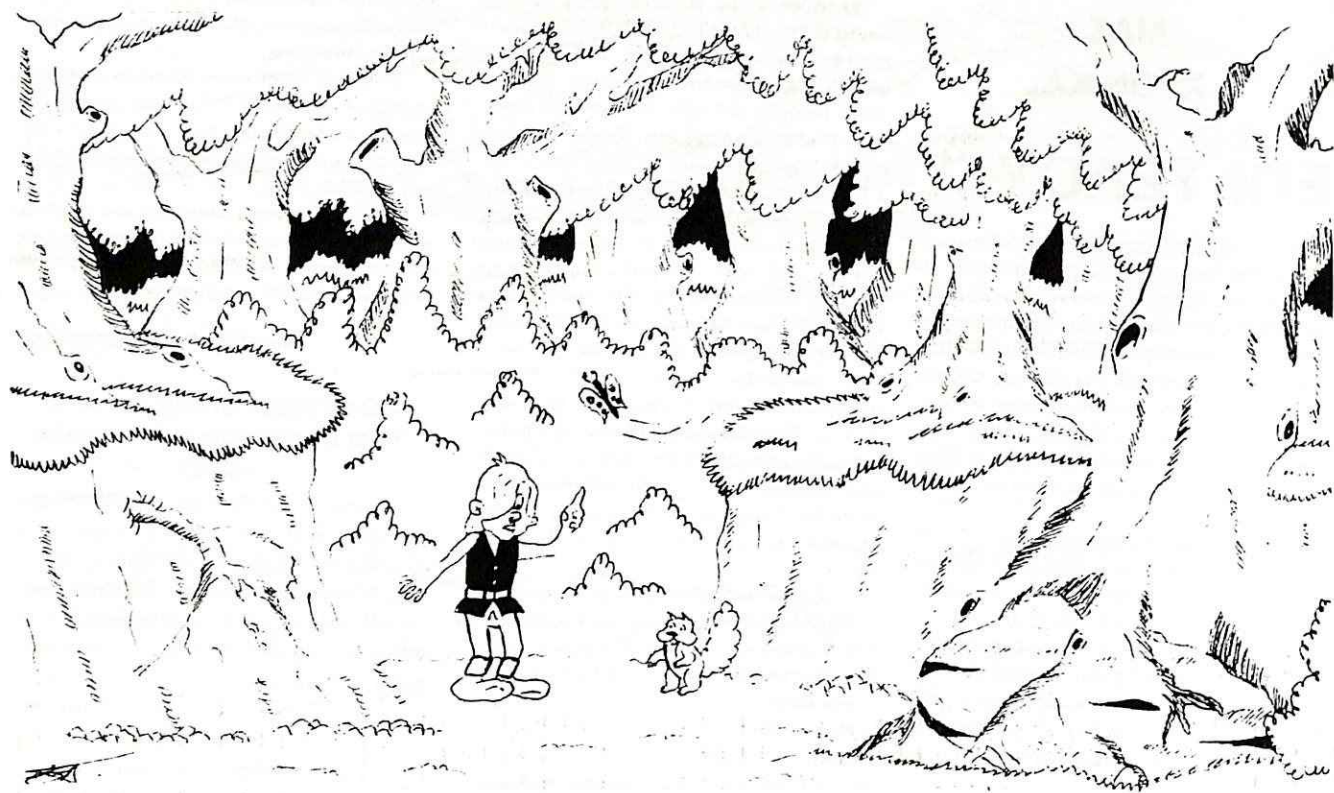
1.2, 2.2, Στίβος: Διεθνές μήνιγκ κλειστού στίβου στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας.

8.2, 9.2, Επίσης Στίβος: Πανελλήνιοι αγώνες κλειστού στίβου από το Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας.

23.2, Μπάσκετ: Πολωνία - Ελλάδα από την Βαρσοβία για τα προκριματικά του Παγκόσμιου Κυπέλλου.

21.2, 22.2, 23.2, Βόλλεϋ: Τελικοί Κυπέλλου από το Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας.

ΓΙΩΤΑ ΚΑΠΟΥΡΕΛΑΚΟΥ

ΤΟ ΑΥΓΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΑΥΓΟ

Παραμύθι του κ. Ζώη "Αζωτου

Ο φίλος μας, παιδιά, ο ΡΙΚΙ-ΤΙΚΙ-ΤΑΒΙ, ζει πάντα με τη γιαγιά του στη γνωστή καλύβα του δάσους. Τώρα πιά δέ στενοχωριέται ούτε αυτός, ούτε η γιαγιά του για φαγάκι. Δόξα τῷ Θεῷ, ἔχουν ὅποτε θελήσουν. Πάντως δέν ξεχνᾶνε καί τή συμβουλή τῆς κυρα-Δάφνης, νά μή ζητᾶνε φαγάκι καί ψωμάκι περισσότερο ἀπ' ὅσο χρειάζονται γιά μιά μέρα. Ἔτσι ὁ ΡΙΚΙ-ΤΙΚΙ-ΤΑΒΙ δέν ἔχει πιά τήν ἔγνοια νά πηγαίνει στό δάσος γιά νά μαζεύει ξυλαράκια, ρίζες καί χορταράκια, γιά νά μαγειρεύει ἡ γιαγιά. Τώρα πηγαίνει τούς συνηθισμένους του περιπάτους, βρίσκει τούς φίλους του τά ζῶα, συζητεῖ μαζί τους καί μαθαίνει χίλια δυό γιά τή ζωή τοῦ Δάσους.

Σ' ἓναν ἀπό τούς περιπάτους αὐτοῦς συνάντησε τό φίλο του τό σκίουρο. Τόν εἶδε πάνω σ' ἓνα ψηλό δέντρο, τήν ὥρα, πού τιναζόταν γιά νά κατέβει στή γῆ. Το σῶμα του διέσχισε τό διάστημα, πού τόν χώριζε ἀπό τή γῆ, σέ λίγα δευτερόλεπτα. Πρῶτα μέ τήν

ὁμορφη οὐρά του καί ἔπειτα μέ τά πισινά του πόδια ἀκούμπησε στό ἔδαφος.

Ὁ ΡΙΚΙ-ΤΙΚΙ-ΤΑΒΙ τόν κοίταξε μέ θαυμασμό!

— Μπράβο, Σκίουρε, τί πήδημα ἦταν αὐτό; Νόμιζα πῶς θά ἔσπαζες τό κεφάλι σου!

— Ὅχι δα! Ἦθελα μόνο νά σέ τρομάξω, ἀπάντησε γελώντας ὁ σκίουρος, καί πλησίασε το ΡΙΚΙ-ΤΙΚΙ-ΤΑΒΙ, ἀρχίζοντας νά γυαλίζει τή γούνα του.

— Τί νέα ἀπό τό Δάσος, Σκίουρε; Ἐγώ πιά, ὅπως ξέρεις, μετά τό πάθημά μου δέν πηγαίνω βαθιά στό δάσος.

— Ἐχω νά σοῦ πῶ ἓνα παράξενο νέο, πού θά σοῦ κάνει ἐντύπωση, ὅπως ἔκανε καί σέ μένα. Ἄκουσε κάτι περίεργα πράγματα, πού γίνονται στό δάσος! Ἡ Τσιέρκ, ἡ κάμπια, μεταμορφώνεται!

— Μεταμορφώνεται; Ἐκανε μέ ἀπορία ὁ ΡΙΚΙ-ΤΙΚΙ-ΤΑΒΙ. Τί θά πεῖ αὐτό;

— Μεταμορφώνεται θά πεῖ πῶς ἀλλάζει

μορφή. Νά, ἐνῶ, ἄς ποῦμε, ἡ κάμπια εἶναι κάμπια, ξαφνικά ἀλλάζει καί γίνεται κάτι ἄλλο.

— Τί ἄλλο γίνεται; ρώτησε μέ περιέργεια ὁ ΡΙΚΙ-ΤΙΚΙ-ΤΑΒΙ.

— Ἀ, αὐτό θά τό μάθεις, ὅταν σοῦ πῶ τά νέα πού ἔχω σήμερα.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, πού λές, ἡ κάμπια ἔχει αὐτή τή συνήθεια, νά μεταμορφώνεται. Αὐτό δέν τό ἔξερα κι ἐγώ, ἀλλά πρὶν ἀπό καιρό ἔτυχε νά τήν παρακολουθῶ γιατί ζοῦσε κοντά στή φωλιά μου. Δέν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρά νά τρώει, νά τρώει συνεχῶς. Μιλοῦσε ἐλάχιστα καί παρατηροῦσε τά πάντα. Μιά μέρα τήν ἔχασα. Καί ὅμως δέν μπορούσε νά εἶχε πάει μακριά, γιατί ἡ κάμπια περπατάει πολύ ἀργά. Ψάχνω σ' ὅλες τίς γωνίες, μά πουθενά ἡ κάμπια. Στό μεταξύ ἀκούω τό μικρό μου γιό νά φωνάζει: «Ἐνα αὐγό! Ἐνα αὐγό».

Πλησιάζω κοντά, γιά νά ρουφήξω κι ἐγώ λιγάκι ἀπό τό νόστιμο καί ἐξαιρετικό αὐτό μεζεδάκι καί τί νά δῶ! Τό αὐγό δέν ἦταν αὐγό!

Ἦτανε κίτρινο, σάν τό φύλλο, ὅταν ξερα-

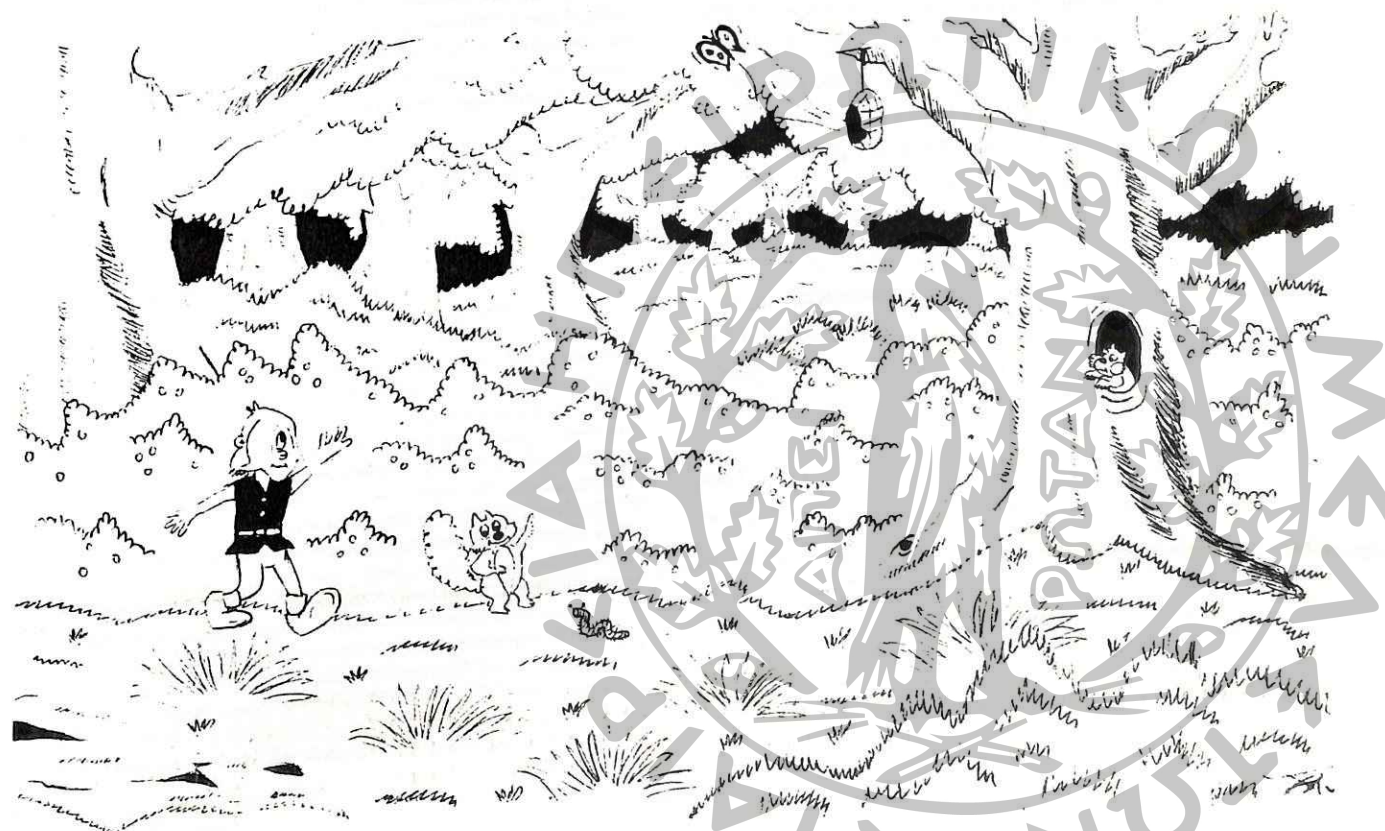
θεῖ καί παρ' ὅλες τίς προσπάθειες μου δέν τά κατάφερα νά τ' ἀνοίξω. Φαινόταν πῶς τά δόντια μου —καί ξέρεις ἐσύ πόσο γερά εἶναι τά δόντια μου!— εἶχαν καρφωθεί σέ κανένα κουβάρι ἀπό μαλλί!

Ἦστερα ἀπό μερικές προσπάθειες, ἄφησα τό αὐγό, πού δέν ἦταν αὐγό, καί δέν τό ξαναθυμήθηκα. Ἐνα πρωινό ὅμως τό βρήκα ἀνάμεσα στά πόδια μου. Τό μάζεψα κι ἐνίωσα πῶς μέσα του κουνιόταν κάτι τι.

Τρομαγμένος, τό πετάω μακριά. Ἐμμεσα ὅμως νά τό παρακολουθῶ, ἔτοιμος νά τό σκάσω, μόλις θά ἐνιωθῶ κίνδυνο. Καί ξαφνικά, τι βλέπω; Ἀκου ΡΙΚΙ-ΤΙΚΙ-ΤΑΒΙ! Σπάει τό αὐγό καί ξεπετιέται ἀπό μέσα μιά πεταλούδα! Κοντοπέταξε τριγύρω μου, γελώντας κι ἔπειτα ἀπομακρύνθηκε φωνάζοντας: «Ἡ μουν ἡ Τσιέρκ, ἡ κάμπια...» κι ἐξαφανίστηκε. Καταλαβαίνεις φίλε μου ΡΙΚΙ; Ἦτανε πρῶτα κάμπια κι ἔστερα ἐγίνε πεταλούδα! Καταλαβαίνεις τίποτα ἐσύ;

— Ὅχι δέν καταλαβαίνω. Μά πῶς εἶναι δυνατόν νά γίνεται ἡ κάμπια πεταλούδα;

— Ὁ Τζιτζίκας μοῦ εἶπε μιά μέρα πῶς, ὅταν ὁ Κύριος τοῦ Δάσους καί τοῦ Βουνοῦ καί

ὅλων τῶν ζώων τοῦ Δάσους καὶ τοῦ Βουνοῦ, ὁ Θεός, μᾶς ἔφτιαξε καὶ μᾶς ἔβαλε νά κατοικήσουμε στή γῆ, ἄκουσε τήν κάμπια νά παραπονιέται πώς δέν μπορούσε νά τρέχει γρήγορα σάν τό ἀγριάλογο καὶ νά γνωρίσει ὀλάκαιρο τό δάσος. Καί ὁ Μεγάλος μας Πατέρας, πού λές, τή φώναξε κοντά του καὶ τῆς λέει: «Ἄν τά καταφέρεις νά μείνεις νηστικιά ἀπό τό ἕνα γεμάτο φεγγάρι ὡς τό ἄλλο θά σέ μεταμορφώσω σέ πεταλούδα κι ἔτσι θά μπορεῖς νά πηγαίνεις γρήγορα ὅπου θέλεις καὶ νά γνωρίσεις ὅλο τό δάσος».

Καί τότε ή κάμπια έφαγε όσα φύλλα βρήκε μπροστά της καί έκλεισε μέσα στό κορμί της όλες τίς κλωστές τους. Έπειτα, όταν κατάλαβε πώς είχε φάει πολλά, κρύφτηκε σέ μία γωνιά, έβγαλε έξω όλες τίς κλωστές, δένοντάς τες τή μία μέ τήν άλλη καί κλείστηκε μέσα, χωρίς ν' αφήσει ούτε ένα άνοιγμα.

Ὁ Μεγάλος Πατέρας περίμενε τὸν καθορισμένο καιρὸ καὶ βλέποντας πῶς ἡ κάμψια κρατοῦσε τὴν ὑπόσχεσή της, τὴ μεταμόρφωσε.

Ἡ κάμπια, μόλις ἔνιωσε μεταμορφωμένη
σὲ πεταλούδα, ἔσπασε τίς κλωστές, ποῦ τὴν
κρατοῦσαν αἰχμάλωτη καὶ πέταξε γιὰ νὰ γνω-
ρίσει τὸ δάσος. Κι ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ΡΙΚΙ
μου, ἡ κάμπια, ἐνῶ γεννιέται κάμπια μετα-
μορφωνέται σὲ πεταλούδα.

"Άκουσες, λοιπόν τὰ παράξενα πράγματα
τοῦ Δάσους. πού σοῦ ἔλεγα ΡΙΚΙ-ΤΙΚΙ-ΤΑΒΙ;

– Ναι, φίλε μου Σκίουρε, τ' ἄκουσα κι εὐχαριστήθηκα μάλιστα. Πάντοτε εὐχαριστιέμαι, σάν μαθαίνω κάτι καινούριο. Αὐτο ὅμως, πού μοῦ εἶπες σήμερα, μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση.

“Έτσι, παιδιά, ο φίλος μας, ο ΡΙΚΙ-ΤΙΚΙ-ΤΑ-ΒΙ, έμαθε από τό σκίουρο καί μαζί του κι εμείς, πώς ή κάμπια, ένῶ γεννιέται κάμπια, ὁ καλός Θεός τή μεταμορφώνει σέ πεταλούδα, γιά νά μπορέσει νά γνωρίσει ὅσο πιό πολύ περισσότερα πράγματα στή γῆ!

(Τά σκίτσα είναι του μαθητή Βασ. Παναγόπουλου)

"Μία χαρά η μία ζωή"

1ο μέρος

Πάνε χρόνια τώρα. Σ' ένα μικρό θάλαμο, δίπλα απ' το γραφείο της Προϊσταμένης του Τμήματος, σ' ένα απ' τα δύο κρεβάτια, ένα αγόρι πέντε-έξι χρονών σφαδάζει από τούς πόνους.

Κοντά του οι αδελφές, τό θωπεύουν, τοῦ γλυκομιλοῦν, προσπαθοῦν νά τοῦ μετριάσουν τοὺς πόνους νά τοῦ λιγο-
στέψουν τὰ δάκρυα πού σταλάζουν ἀπὸ τὰ παιδικὰ του
μάτια.

Οι γιατροί της Ω.Π.Α. Κλινικής και άλλων ειδικοτήτων αφού προσέφεραν, ό,τι ιατρικώς ήταν δυνατόν, τώρα τοῦ προσφέρουν τὴ συμπόνοια καὶ τὴ καλοσύνη τους. Ἀπὸ λάθος εἶχε πει ἕνα ὄξυ πού τοῦκαψε τὸ τρυφερό του στόμα, τό φάρυγγα καὶ κυρίως τὸν οἰσοφάγο.

Στό άτυχο άγόρι έγινε τραχειοτομή καί άκολουθήως γαστροστομία, γιατί δέν μπορούσε νά καταπιεί οϋτε νερό.

“Όταν πέρασε η όξεία φάση, το παιδόπουλο ήσυχασε... Αρχισαν οι δύσκολες και επίμονες διαστολές του οισοφάγου πού είχε σχεδόν άναφραχθεί από τό έγκλημα. Τό παιδί τόφεραν στά έξωτερικά ιατρεία από ένα ίδρυμα, όρφανό από γονείς.

Δέν ξέρω ἂν εἶχε νοιώσει τὴ μητρικὴ στοργή, τὴν ἀγάπη, τὸ χαμόγελο τῆς μάνας ἕως τότε, ἀλλὰ τὰ βρῆκε ὅλα ἄφθονα ἀπὸ τὴ καλὴς Ἀδελφῆς τοῦ Νοσοκομείου. Δέν εἶχε μὴ μάνα μὰ βρῆκε πολλὰς πού τὸ ἔδωσαν χαμόγελο, τρυφερό, χάδι, ἀγάπη. Ἐμεινε χρόνι στὸ Νοσοκομεῖο, πού ἄρχισε νὰ τὸ γνωρίζει μὲ τρομεροῦς πόνους καὶ τὸ εγκατέλειψε μὲ γέλιο καὶ ευγνωμοσύνη.

Μεγάλωνε σιγά-σιγά χωρίς νά στερηθεῖ ποτέ τήν ἀγάπη καί ἀφοσίωση αὐτῶν τῶν πολλῶν μανάδων, πού γίνανε καί δασκάλες του. Μέ τούς γιατρούς ἔγινε φίλος τούς ἀγαποῦσε καί τόν ἀγαποῦσαν. Ὁ μόνος φόβος πού τό ἀνησυχῶσε, ἀλλά τόν ἀπέβαλλε σιγά-σιγά ἦταν οἱ διαστολές του οἰσοφάγου πού κράτησαν μήνες, χρόνια. Το Νοσοκομεῖο ἦταν τό σπίτι του, μέ τόσες καλές τρυφερές μανάδες μέ τόσους καλοῦς φίλους τούς γιατρούς.

Γύριζε κάθε γωνιά, σέ κάθε θάλαμο νά βρῇ κι ἄλλους φίλους, ἤξερε κάθε μονοπάτι, κάθε δέντρο καί λουλουδι τοῦ ὥραιου τότε κήπου τοῦ Ἑρυθροῦ. Λόγω τῆς τραχειο- τομῆς δέν μιλοῦσε, ἀλλά μιλοῦσαν τὰ μάτια του τὰ χέρια του. Ἦταν τότε ἡ χρυσή ἐποχή τοῦ Νοσοκομείου. Ἱατρική σωστή, προσφορά ἀδελφῶν καὶ γιατρῶν πού ἔβγαιναν μέσα ἀπ' τὴ ψυχὴ, χωρὶς παραλόγους ἀπαιτήσεις ἢ χωρὶς καμμιὰ ἀπαίτηση.

Το παιδί μεγάλωσε ξγανει και μιά μέρα ξνα άντρώγυνο πού
δεν είχε παιδιά τό υιοθέτησε και τό πήρε στην Άμερική.
"Όταν έφευγε δέν έκλαψε μιά μάνα, έκλαψαν πολλές, δέν
έκλαψε ένας πατέρας, ένας άδελφός έκλαψαν πολλοί.

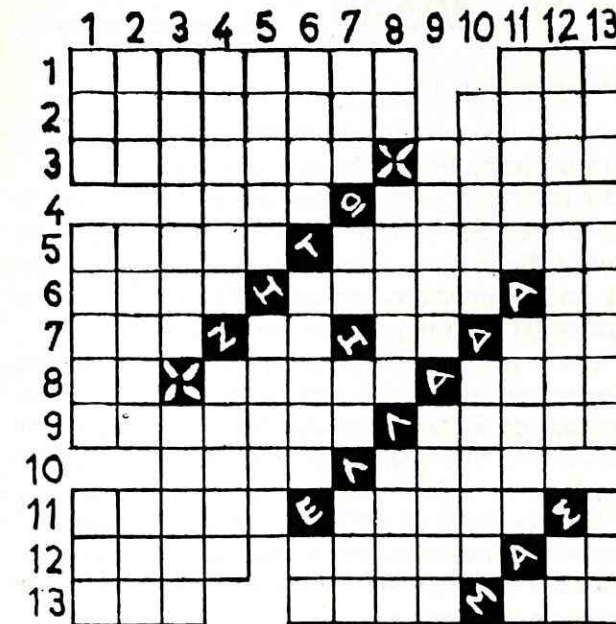
Τώρα που γέρασαν οι μάνες όσες απόμειναν, τώρα που γέρασαν οι γιατροί που το βοήθησαν, αυτό τό παιδί θά είναι έντρας. Ίσως έχει παιδιά και ίσως λείει σάν πραγμάθι τί το πρόσφερε αν τί του χάρισαν οι μανάδες του, οι φίλοι του οι γιατροί.

Φεύγοντας είπε: Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα! Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀμοιβὴ
μας τότε!

N. ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

πνευματικά παιχνίδια

σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ: 1) Ένας μπουρλοτιέρης του 1821 - συνεταιρικά - άρχικα, 2) τὸ ὄνομα του ἔχει σχέση με καλοκαιρινό μήνα (δοτ.) - ἔξω ἀπ' αὐτὴν ὁ Κύριος ἀνέστησε ἓνα παιδί (ἀντίστρ.), 3) κατώτερο ἀπὸ τὸ ἄλλο - ἔσοδα, 4) σωματική νεανική ἐρώστια - δίνεται καὶ στο δικαστήριο, (δοτ.), 5) ἀνορθόγραφη ἡ ἰαπωνικὴ πρωτεύουσα - φιλόσοφος καὶ πολιτικός ἀπὸ τὴν Κέρκυρα (1812 - 1884), 6) βαθὺ σκοτάδι (δοτ. ἀντίστρ.) - αὐτῶν οἱ βιοὶ συχνὰ σφραγίζονται μὲ μαρτύριο - 7) τὰ σύμφωνα ψυχρὸ ἀνέμου - 304 - ζῇ - γυναικεία προσφώνηση σὲ ξένῃ γλώσσα, 8) δύο φωνήεντα - κιθαρωδὸς ἀπὸ τὴν Λέσβο - ἀποδίδω τιμὴ, 9) ἔχει καὶ τὸ ταίπι τὸ ὑποκοριστικὸ του - Ἄγγλος φιλόσοφος (1214 - 1294), 10) ἔτσι φωνάζουμε αὐτὸν πού γιορτάζει στὶς 6 Δεκεμβρίου - τὸ σημερινὸ Κονγκό, 11) πρωτεύουσα νομοῦ τῆς Ἀ. Μακεδονίας - ἡ ἀλεία (μὲ τὸ ἄρθρο), 12) κοινῶς γινῶτα - γυναικεῖο ὄνομα - μελλοντικό, 13) 16 (ἀντίστρ.) - ἀριθμητικό (μὲ ἄρθρο) - πᾶνε μαζί μὲ τὰ ἔθιμα.

ΚΑΘΕΤΑ: 1) Ἀριθμητικό - πρόσωπο τῆς Π. Διαθήκης - ἀριθμητικὸ ἐπίρρημα, 2) τοπικὸ ἐπίρρημα τῆς ἀρχαίας (ἀντίστρ.) - φρυδί - αὐτῆς τῆς προστακτικῆς τῆς λείπει ἕνα α κι ἡ ἐρώτησι σου ζητάει δὲν, γίνεται, 3) αὐλάκι (γεν.) - «Θεέ μου, Θεέ μου...μὲ ἐγκατέλειπε...», 4) ῥῆμα ποὺ παρά λήγο...ἀδολύζει - στεροῦνται τιμῆς (οὐδ.) 5) ἀντίστοιχα μὲ τὸ μητικό ὑπάρχει καὶ τέτοιο φίλτρο - λέγεται καὶ στράκα, 6) φωνάζουμε ὑποκοριστικά καὶ τὸν Παντελῆ - ἀδίκια - 48, 7) τὸ δῆμα τοῦ ὄνου (ἀντίστρ.) - συνεχίζοντα στὸ ἀσφάριτο - 81, 8) κτητικὴ ἀντων. (δοτ.) - σὺ - λουλουδέσιος μῆνας (γεν. ἀντίστρ.), 9) ἔχουν νορ - χρησιμοποιεῖται σὲ πολλὰ ἐπιτραπέζια παιγνίδια, 10) ἔχουν νορ - κρατοῦμε ὅκτω μέρες πρὶν ἀπ' τὴν Πάσχα, 11) λουριδα (ἀντίστρ.) - πὸλὴ τῆς ἰαπώ - νίας πάνω στὴ νῆσο Χονσοῦ, 12) τρία φωνήεντα - χωρὶς ὑπόληψη (δοτ.) - δὺς μέγεθος (οὐδ.), 13) τριτικός σύνδεσμος (ἀντίστρ.) - νησάκι στὸ Β. ὅμοιο ὀδοντικά, 14) ἰόνιο, ποὺ ἀνήκει στὴν Ἀλβανία - τεράστιο γκρεμοί.

ΣΚΑΛΑ

Τα αρχικά των λέξεων σχηματίζουν το όνομα μιας αρχαίας Θεάς.

- 1) -
- 2) --
- 3) ---
- 4) ----
- 5) -----
- 6) -----
- 7) -----
- 8) -----

1. Άρθρο
2. Γράμμα της αλφαβήτου
3. Πόλη της Βραζιλίας
4. Ο δρόμος
5. Αειθαλές δέντρο
6. Η Ασκληπιάδης
7. Στρωσίδι
8. Ο βασιλιάς της παλαιάς εποχής

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΛΑΒΡΟΥΖΙΩΤΗΣ
Τάξη ΣΤ΄ 2ου Δημ. Σχολείου
Γαυρολίμνης Ναυπακτίας

Η ακροστιχίδα της γεωγραφίας

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____
6. _____
7. _____
8. _____
9. _____

1. Ο ιερός ποταμός των Ινδών
2. Γειτονική μας χώρα
3. Η πρωτεύουσα της Ελβετίας
4. Λέγεται και η Στερεά Ελλάδα.
5. Η μεγαλύτερη ήπειρος
6. Νομός της Ελλάδας
7. Η... είναι δάσος κωνοφόρων δέντρων
8. Η πρωτεύουσα της Τουρκίας
9. Σπουδαίος ποταμός της Ευρώπης

Το όνομα που θα σχηματιστεί από την ακροστιχίδα στην μπροστινή κάθετη σειρά θα είναι το όνομα ενός σπουδαιού πορθμού που τώρα ανήκει στην Αγγλία.

Ελένη Παπαντωνίου
ΣΤ΄ Τάξη Δημοτικού
9ο Δημοτικό Σχολείο Καβάλας

Ο Κ Τ Π Ω Λ Μ Ε Α
Ο Λ Ω Α Ν Κ Ρ Λ Δ
Μ Σ Λ Σ Μ Μ Τ Ε Η
Κ Π Κ Λ Τ Λ Π Ν Μ
Λ Τ Σ Κ Υ Α Σ Η Η
Γ Μ Μ Σ Κ Ν Σ Ν Τ
Ι Α Ρ Η Λ Ν Ο Ι Ρ
Α Ρ Κ Ν Π Α Λ Κ Α
Ν Ι Λ Μ Ο Κ Τ Ο Π
Ν Α Ν Α Ν Π Ρ Σ Λ
Η Μ Κ Λ Π Κ Υ Π Σ
Σ Ι Μ Ο Σ Ρ Η Ρ Ο

Μέσα σ' αυτά τα γράμματα κρύβονται 9 όνοματα. Θά τα βρείτε αν ενώσετε τις στήλες κάθετα, διαγώνια, και οριζόντια.

Ιωάννης Δελημάρης μαθητής 2ου Δημοτικού Σχολ. Γαυρολίμνης Ναυπακτίας. Τάξη ΣΤ' ("Εκτη).

ΤΟ ΑΓΧΟΣ ΠΟΥ ΜΑΣ ΤΡΩΕΙ

Περνά ή ζωή μας
σάν γοργόφτερο πουλί
βασανισμένη, σάν κλαθμός,
σάν μοιρολόϊ!...
κι όλο τό λίγο
νά τό κάνουμε πολύ!
οι περισσότεροι
γινόμαστε...τρελλοί,
μ' αυτό τό άγχος
μέρα νύχτα, πού μάς τρώει!...

Τίποτε πιά, τόν κόσμο
δέν εύχαριστεϊ,
έχει μιά τάση
νά ποθεϊ, πολλά, νά κάνει!
πασχίζει νά συγχρονιστεϊ,
έχει ξεχάσει
τή ζωή, τή γελαστή,
καί μέ τό άγχος
πού τόν τρώει, θά...πεθάνει!...

ΝΙΚΟΣ ΠΡΕΚΑΣ

(Συνέχεια από τη σ. 2)

πού φανταζόταν πιά τούς ληστές σιδεροδεμένους
καί τόν Χαιρέα στήν άγκαλιά του πατέρα του.

Γιά μιά στιγμή, μιά φευγαλέα μορφή πέρασε από τό
μυαλό του, άσυνείδητα, χωρίς καί αυτός νά ξέρει
πώς. 'Ο Θράσυλλος. Τόν τάραξε ή άπαίσια αυτή μορ-
φή. Δέν μπόρεσε όμως νά φαντασθεϊ τί άισχρό ρόλο
είχε παίξει ό άλήτης σ' αυτή τήν υπόθεση.

Έκανε μιά βόλτα στήν πόλη, καί άφού πήρε τίς
πληροφορίες πού ήθελε, μεταμφιεσμένος σέ δούλο,
τράβηξε σέ κάποιο καταγώγι, όπου συνηθίζανε νά
περνάνε τίς πιό πολλές ώρες τής νύχτας διάφοροι
κακοποιοί καί άλλα άποβράσματα τής περιοχής.

Έκει χωμένος σέ μιά γωνιά σάν μισοκακόμοιρος,
καμωνόταν πώς έπινε. Μέ τή στάση του αυτή προσπα-
θούσε νά τραβήξει τήν προσοχή τών παλιανθρώπων
πού ήταν μαζεμένοι εκεί. Γιά καλή ίσως τύχη, οί πολ-
λοί δέν τόν πρόσεξαν ούτε του έδωσαν σημασία.
Ένας μόνο πού έτυχε νά κάθεται εκεί κοντά του,
μόνος του κι αυτός, τόν είδε σ' αυτή τή στάση καί τόν
πλησίασε. 'Απ' τίς πρώτες κουβέντες κατάλαβε ό
Μέδωνας ότι βρήκε αυτόν πού ήθελε. 'Απ' τήν άρχή
είχε έμπνεύσει έμπιστοσύνη στον άλλο καί κατάφερε
μέ τρόπο νά μάθει μέ τί είδους άνθρωπο είχε νά
κάνει. 'Αρχισε νά εκθειάζει τήν συμμορία του Κρότω-
να καί τόν ίδιο τόν άρχηγό της καί νά δείχνει ότι
έπιθυμούσε νά τόν γνωρίσει. 'Ο άλλος καμάρωσε καί
του εκμυστηρεύθηκε έλεύθερα πώς κι ό ίδιος ήταν
άπ' τή συμμορία του Κρότωνα, πού κατέβηκε στήν
'Ελάτεια γιά... δουλειές καί πέρασε άπ' τό καπηλειό
νά πιεί κανένα κρασί. 'Αφού κεραστήκανε, ό Μέδω-
νας του... εκμυστηρεύτηκε κι αυτός πώς ήταν δούλος
σέ κάποιον κακό άφέντη, πού τόν κατομεταχειριζό-
ταν καί είχε αποφασίσει νά φύγει. Παρακάλεσε, λοι-
πόν, τόν ληστή νά τόν πάρει μαζί του στό λημέρι τους
γιά νά γλυτώσει άπ' τό ξύλο καί τίς κακουχίες πού
τραβούσε στού άφεντικού του. 'Ο άλλος εύχαρίστως
δέχτηκε νά τόν παρουσιάσει στον άρχηγό.

Μπαίνοντας στή σπηλιά τών ληστών, ό Μέδωνας
ανάτριχασε βλέποντας όλες εκείνες τίς σκοτεινές
μορφές, κι άνάμεσά τους δυό παιδιά: τόν Χαιρέα καί
(φαντασθεϊτε τήν έκπληξή του) τόν Θράσυλλο, νά
ένοχλει μέ λόγια πειραχτικά τό γιό του Φιλοκλή. 'Ανη-
σύχησε πρός στιγμή μήν τόν αναγνωρίσει ό άλήτης,
μά ήταν τόσο πετυχημένη ή μεταμφίεση, πού πολύ
γρήγορα κατάλαβε πώς δέν είχε γίνει άντιληπτός
ούτε κι από τόν ίδιο τόν Χαιρέα.

Ό ληστής πού τόν έφερε στή σπηλιά τόν σύστησε
στον ύπαρχηγό τής συμμορίας (ό άρχηγός είχε φύγει
άπό νωρίς τό μεσημέρι γιά κάτι... δουλειές) καί στούς
άλλους. Κεραστήκανε καί ό Μέδωνας παρακάλεσε
τόν ύπαρχηγό νά τόν γλυτώσει άπ' τόν άφέντη, κι
αυτός θά γινότανε πιστός σύντροφός του. 'Αφού
ήπιαν άκόμη ένα-δυό κύπελλα κρασί, ό ύπαρχηγός
προθυμοποιήθηκε νά οδηγήσει τόν καινούριο σύντρο-
φο στό μέρος πού θά περνούσε τή νύχτα του...

Είχε ξημερώσει χωρίς ό Μέδωνας νά μπορέσει νά
κλείσει ούτε στιγμή τά μάτια του. Στό μυαλό του
έκλωθε καί ξανάκλωθε τό σχέδιό του. Θά πετύχει
άραγε;

Παρακάλεσε τούς θεούς νά τόν βοηθήσουν καί
πήγε νά βρεί τούς άλλους. Χωρίς νά δώσει καμιά
ύπόνοια ρώτησε τί γύρευαν τά παιδιά μέσα κει' του
είπαν. Δέν ρώτησε περισσότερο.

Όλη μέρα ή καρδιά του, παρ' όλο πού έκανε τόν
χαρούμενο, ήταν μαύρη βλέποντας τό δυστυχισμένο
παιδί σέ μιά γωνιά, θλιμμένο καί ώχρό άπ' τήν άγωνία,
χωρίς νά μπορεϊ νά του δώσει κάποιαν έλπίδα, άπ' τόν
φόβο μή φανερωθεϊ. Καί δέν έφθαναν όλα του τά
βάσανα καί ή άγωνία, πότε θά στείλει ό πατέρας του
τά λύτρα γιά νά τόν έλευθερώσουν, παρά είχε καί τά
πειράγματα του άλήτη εκείνου, πού σάν κακός δαίμο-
νας βρέθηκε κι αυτός στή σπηλιά.

- 'Εγώ μιά μέρα θά γίνω άρχηγός, του έλεγε μέσα στ'
άλλα, καί τότε θά δούμε ποιός θά ναι ό κληρονόμος
του πλούσιου πατέρα σου! 'Ο Κρότωνας άπό τώρα μέ
έχει σάν πρωτοπαλλήκαρό του. Μήπως θαρρείς πώς
ξέχασα πού μέ ρεζίλεψες στό Γυμνάσιο;

Ό Χαιρέας, μήν μπορώντας νά κάμει άλλιώς στή
σφηκοφωλιά αυτή πού βρισκόταν, προτιμούσε νά σω-
παίνει. Του Μέδωνα τό αίμα άνέβαινε στό κεφάλι,
άλλά κι αυτός προτίμησε νά πνίξει τό θυμό του, ώσπου
νάρθει ή κατάλληλη ώρα.

Τό βράδυ καί πάλι μαζεύτηκαν όλοι, έκτός άπ' τόν
άρχηγό. Τό φαγοπότι άρχισε, όπως πάντα. 'Η γριά μέ
τήν κανάτα κερνούσε συνεχώς τούς ληστές. Όλοι
πίνανε στήν ύγεία του νεοφερμένου συντρόφου. Αυ-
τός, ένθουσιασμένος δήθεν, άρπαξε τήν κανάτα γιά
νά κεράσει ό ίδιος. Στή στιγμή, μέ δεξιολογία ταχυ-
δακτυλουργού, άδειασε μέσα ένα χαρτάκι σκόνη.
Κερνούσε συνέχεια καί προσποιούνταν πώς έπινε κι
αυτός.

Σέ μισή ώρα, όλοι, έκτός άπ' τή γριά καί τά δυό
παιδιά, ροχάλιζαν.

- Χαιρέα, παιδί μου! Είμαι ό Μέδωνας ό παιδαγωγός
σου, φώναξε μέ χαρά ό ψευτοληστής καί τόν άγκάλια-
σε.

Χωρίς νά χάνουμε καιρό, Χαιρέα, τρέξε έξω ν'
ανάψεις τρείς φωτιές στήν κορφή του βράχου. Σέ
λίγο όλοι αυτοί θά πληρώσουν τίς άτιμίες τους. Όσο
λίγο όλοι αυτοί θά αλήτη, θά φροντίσει ό Φρούραρχος
γιά σένα, μικρέ άλήτη, θά φροντίσει ό Φρούραρχος
γιά τό μέλλον σου.

Η χαρά τών κατοίκων τής Χαιρώνειας ήταν άπερί-
γραπτη, τήν ώρα πού ό Μέδωνας μέ τό κλεμμένο
παιδί του Φιλοκλή, τόν Φρούραρχο τής 'Ελάτειας καί
τό στρατιωτικό απόσπασμα μπαίνανε στήν πόλη. 'Ο
Μέδωνας κάλεσε όλους όσους τόν βοήθησαν στή
δύσκολη άποστολή του στό άρχοντικό του Φιλοκλή,
γιά νά διασκεδάσουν καί νά πάρουν τά δώρα πού τούς
μέ δάκρυα στά μάτια άγκάλιασε τό παιδί του καί τόν
παιδαγωγό πού άμέσως τόν διώρισε γενικό διαχειρι-
στή τής περιουσίας του καί τόν όνόμασε άδελφό του.
'Η Χαιρώνεια γλεντούσε μιά βδομάδα τή χαρά του
Φιλοκλή. 'Ο Χαιρέας αισθανόταν τώρα τό στήθος του
νά φουσκώνει άπό πιό πολλή άγάπη γιά τόν παιδαγωγό
του, πού κινδύνεψε τόσο γιά τή σωτηρία τή δική του.

Λίγες μέρες μετά, στήν πλατεία τής 'Ελάτειας οί
ληστές πλήρωναν τά κακουργήματά τους. Τούς κρέ-
μασαν όλους. Μαζί μέ τόν άρχηγό τους, τόν περιβόη-
τό κακούργο Κρότωνα, πού έπεσε στήν παγίδα πού
του έστησε ό Φρούραρχος μέσα στήν ίδια τή σπηλιά.
Τή γριά τήν κλείσανε στή φυλακή. Καί τόν Θράσυλ-
λο, άφού τόν ξυλοκοπήσανε γερά γιά τή συνενοχή
του στήν άπαγωγή, τόν κλείσανε σ' ένα σωφρονιστή-
ριο έφήβων.

ΤΕΛΟΣ

Από τα εγκαίνια της έκθεσως του Έρυθροσταυρίτη συνεργάτου του Περιοδικού μας Μιχάλη Νικολινάκου.

